

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

TZEHN MANOLIANT

ΣΚΙΤΣΑ
ΤΗΣ
ΕΠΟΧΗΣ

Εὐθύμα ἐνσταντάνε

1 τριχωτού ανθρώπου του κόσμου». Κι' αυτή η απίστευτη τριχοφυΐα που δεν σεβότανε το παραμικρό τιμήμα του προσώπου του και των μελών του σώματός του, που ήταν εκτεθειμένα στην κοινή θέα έδινε κάτι το τρομακτικό στην εμφάνισή του.

Πανικόβλητοι οι μαριμπέ-
ρνες έδειξαν δικαιοσύνη
με την απροθυμία να... εγω-
ραίσουν τον καλούστατο πε-
λάγη. Γιατί, ανούστατα, ή
...αποφασίσει τον και το...
κλάσμα του κравιού, των
παρειών και του αυχένος
του θ' άπατούσε πολύ κό-
πο και περισσότερο χρόνο.

«Άλλα μοιραίων φυγεῖν
δούνατον», ὅπως ἔλεγε
καὶ οἱ σοφώτατοι ἀρχαῖοι ἡ
μῶν πρόγονοι. Κ' ἐπεί, ὁ
ὑπαρχὸντος πού εἶχε δεῖ-
ξά ἐπείθ' ὅσας διατάξεις
τοῦ (μίστος) τριῶν. Καί, μὲ
ἀτεχνα καμουχαρισμένη
κ' οὐμοιριστικὴ δάδεσι, τὸν
ρῶτης:

ἡλικία καὶ ζῴοντα;

ATOMIKE

Κατά τις ανακοινώσεις τῆς
κα μελέτῃ τῆς ἐπὶ τῆς
κα πιστεύουν ἀκροάοντες
θα χαροῦν κι' οἱ Ἀθηναῖοι
Κατὰ τὸ πόρισμα τοῦ
καὶ κανεῖς ἀτομικὴ τοῦ δε
ἀλλὰ μὴ δὴν γυροῦν ν
καὶ μὴ κάμωσιν νὰ χρίαν

Τό διάδωγμα

Οι τεράστιες προοπτικές που ανοίγονται μπροστά

ΜΠΟΡΟΥΜΕ να υποθέσουμε, ότι οι μελλοντικοί εξερευνητές του διαστήματος θα κατορθώσουν να δώσουν μια οριστική απάντηση στο αγωνιώδες ερώτημα της μορφής που έχει το Σύμπαν. Σε μια πτήση δισεκατομμυρίων και δισεκατομμυρίων έτών φωτός, θα μετρήσουν τους γαλαξίες, που θα συναντούν στο δρόμο τους κι' έτσι θα μπορέσουν να προσδιορίσουν τον τύπο της καμπυλότητας του διαστήματος. "Αν αυτή η καμπυλότητα είναι θετική, συνεχίζοντας την πτήση τους σε ευθεία γραμμή, θα ξαναγυρίσουν μια μέρα στο δικό μας Γαλαξία, απ' όπου ξεκίνησαν. "Αλλ' ενώ θα έχουν παραμείνει νέοι στο εσωτερικό του διαστηματοπλοίου τους, έξω απ' αυτό θα έχει διαρρεύσει τόσος χρόνος, ώστε το πιθανώτερο είναι, ότι ο Γαλαξίας μας θα έχει περάσει από γηραιά. "Ετσι, οι τουμπαί αυτοί εξερευνητές θα είναι οι μόνοι επιζώντες όχι μόνο του πλανήτη, απ' όπου ξεκίνησαν, αλλά πιθανόν και ολόκληρου του σύμπαντος. Γιατί, στο μεταξύ, ένας-ένας, θα έχουν σβύσει κι' οι άλλοι γαλαξίες και το σύμπαν δε θα είναι πια παρά μια κόλαση σκοταδιών. Το τελευταίο φως θα είναι εκείνο που θα σκορπίζει ο πύραυλός τους. Οόρη έπειτα ο θάνατος κι' η μεγάλη περιπέτεια του σύμπαντος θα τερματισθεί. Σκοτεινές μάζες ύλης, κινούμενες από την αρχική προώθηση, θα περιδινούνται μέσα στο διάστημα, περιμένοντας την ημέρα που θα συναντηθούν σε μια μόνο. "Η μεγίστη πυκνότης αυτής της σφαίρας θα την κάμη κάποτε να εκραγεί. Θα δημιουργηθεί έτσι ένα καινούριο σύμπαν, που θα έχει την ίδια τύχη με το προηγούμενο.

"Αν, αντίθετα, το διάστημα έχει αρνητική καμπυλότητα, όπως έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε, αυτή η άνωστας δε θα γίνει. Μόλις τερματισθεί η σημερινή περιπέτεια, το σύμπαν θα ξαναγυρίσει μέσα στα σκοτάδια και τη σιωπή ή για την ακρίβεια θα πάψει να υπάρχει. "Εκτός αν, σε κάποια στιγμή, δημιουργηθούν και πάλι συνθήκες που θα επιτρέψουν τη δημιουργία ενός καινούριου σύμπαντος. Τό πως θα γίνει αυτό, μάς είναι άγνωστο να το φαντασθούμε. "Αλλά μπορούμε να απαντήσουμε με τη λογική ενός απλοϊκού ανθρώπου: "Όπως έγινε και την πρώτη φορά (αν ήταν η πρώτη φορά).

Είναι αξιοσημείωτο, ότι οι παλιές κοσμολογικές παραδόσεις των "Ινδών, παρουσιάζουν το σύμπαν σαν ένα μπαλλόνι που άλλοτε φουσκώνει κι' άλλοτε εφουσκώνει. "Όταν το μπαλλόνι φουσκώνει, γεννιέται ένας καινούριος κόσμος. "Όταν εφουσκώνει, ο κόσμος αυτός πεθαίνει. "Αλλ' έπειτα από καιρό, το μπαλλόνι ξαναφουσκώνει και τότε το θάνατος της κοσμολογίας επαναλαμβάνεται.

"Η άποψη αυτή συμπίπτει μ' εκείνη της θεωρίας του κλειστού σύμπαντος, του σύμπαντος με τους διαδοχικούς θανάτους και τις νεκραναστάσεις του. "Αλλ' ως μη βιαστούμε να χαρούμε. Οι παλιοί "Ινδοί σοφοί προέβλεπαν, ότι αυτό θα γίνει φορές και φορές. Την τελευταία, όμως, το μπαλλόνι αυτό δε θα ξαναφουσκώνει πια. Γιατί ο Βράχμα θα είχε βυθιστεί πια στον αιώνιο ύπνο του και δε θα θα ξαναζωντανεύει με τη θεική πνοή του... Το σύμπαν θάπαινε τότε να υπάρχει. Τα σκοτάδια κι' η σιωπή θα σκέπαζαν τα πάντα. "Ετσι, από το άπειρο θα ξαναγυρίσαμε στο μηδέν (θεωρία του διαστήματος με αρνητική καμπυλότητα).

Τα προβλήματα αυτά δεν έχουν αξία προκειμένου για ένα ταξίδι μέσα στο διαπλανητικό χώρο. Κινούμενοι σ' αυτόν, θα εξακολουθώμε να βρίσκουμε μέσα στην «πατρίδα» μας, που μάς είναι γνωστή. "Η ξενιτειά θ' αρχίσει από τη στιγμή που θα αφήσουμε το δικό μας πλανητικό χώρο. Και θα είναι μια ξενιτειά χωρίς έλπιδα γυρισμού και γεμάτη από θαυμαστά περιπετειές και τραγικά απόρροια.

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μιλήσαμε παραπάνω για τους διαδοχικούς θανάτους και τις διαδοχικές νεκραναστάσεις του σύμπαντος, που είναι περισσότερο συμπαθείς στη σκέψη μας από τον ολοκληρωτικό αφανισμό. Με τον τρόπο αυτό, τουλάχιστο, μπορούμε να είμαστε βέβαιοι, ότι η ζωή δε θα τερματισθεί ποτέ αφού θα ξαναγεννιέται πάντα από τα ερείπια της. σ' το μυθικό φινίρισμα που ξαναγεννιέται από την τέφρα του. "Αλλ' είναι βέβαιο, ότι η ζωή ξαναγεννιέται από τη συγκρούση νεκρών κόσμων.

Το πράγμα αυτό δε φαίνεται πολύ πιθανό. Μέσα στο Γαλαξία μας, οι πιθανότητες παρομοίων συγκρούσεων δεν είναι μεγαλύτερες από εκείνες που θα είχαν να συγκρουσθούν μεταξύ τους είκοσι μπάλες του τένις, που θα κυλούσαν στο εσωτερικό μιας σφαίρας όπως η Γη μας. Κατά τον Λύττεν, θα πρέπει να περάσουν πολλά εκατομμύρια χρόνια, για να παραχθεί μια και μόνο σύγκρουση αυτού του είδους.

"Αν, λοιπόν, στηρίζαμε τις ελπίδες μας σ' αυτές τις συγκρούσεις, το διάστημα θα ήταν από καιρό ένα άπειρο νεκροταφείο, που του κάκου θα περίμενε να ξαναπαρή ζωή από μια καταστροφή.

Πραγματικά, η ζωή φαίνεται πως υπάρχει μόνη της κι' ότι δεν εξαρτάται από παρόμοιες συγκρούσεις. "Έχει πιθανόν άλλη πηγή κι' άλλα μέσα ανανέωσης.

"Αλλ' ως υποθέσαμε, ότι παρομοία σύγκρουση είναι δυνατή, όπως υποστηρίζουν μερικοί αστρονόμοι, που προβλέπουν, ότι, έπειτα από ένα χρόνο, που δε μπορούμε να τον προσδιορίσουμε, το σημερινό σύμπαν θα συμπυκνωθεί και πάλι, για να σχηματιστεί μια συμπυκνωμένη μάζα, που από τους κόλπους της θα προκύψει μια καινούρια ζωή, δηλαδή ένα καινούριο σύμπαν.

Για να γίνει αυτό, θα πρέπει οι σωροί των άστρων να πέσουν στο ίδιο σημείο. Αυτές οι πτώσεις κι' αυτές οι συγκρούσεις θα δημιουργήσουν, ώστε η ύλη του σύμπαντος θα ξαναγυρίσει σε αερίωση κατάσταση, στην κατάσταση, δηλαδή, που υποθέτουμε, ότι βρισκόταν πρωταρχικά. "Ετσι θα αρχίσει ένας καινούριος κοσμολογικός κύκλος, που θα περνάσει πιθανόν από τα ίδια στάδια από τα οποία και ο σημερινός.

"Αλλ' υπάρχει και η άπαισιόδοξη άποψη. Οι επιστήμονες που την υποστηρίζουν, έχουν τη γνώμη ότι η ύλη δε ξαναφύεται. Κατά τη γνώμη τους, η πορεία του σύμπαντος είναι ανεπίστρεπτος. "Ο Τζόνσ παραβάλλει το σύμπαν μ' ένα εκκρεμές που άρχισε να κινείται πριν από δισεκατομμύρια αιώνες και που τα βάρη του πέφτουν εξακολουθητικά, χωρίς κανείς να το ξανακουρδίζει. Το σύμπαν βυθίζεται έτσι προς το θάνατο, προς την άπυσνη θεία, που θα επέλθει με τον ολοκληρωτικό μετασχηματισμό της ύλης σε ακτινοβολούσα ενέργεια. Αυτή η ενέργεια που ξεχύνεται διαρκώς μέσα στο διάστημα εξαπλώνεται βαθμιαία την ύλη και στο τέλος θα την απορροφήσει ολοκληρωτικά. Δε θα υπάρχει τότε μέσα στο διάστημα ύλη, αλλά μόνο διάσπαρτη ενέργεια.

Αυτή η ενέργεια μπορεί, άρα γε, να μετασχηματισθεί κάποτε σε ύλη. Δε μπορούμε να φανταστούμε το μηχανισμό αυτού του μετασχηματισμού. Οι επιστήμονες, μ' όλες τις προσπάθειές τους, δεν κατορθώσαν να μετασχηματίσουν, μέσα στα εργαστήριά τους, την ενέργεια σε ύλη. "Αλλά μέσα στα μυστηριώδη εργαστήρια της φύσεως, όλα μπορούν να γίνουν.

"Ετσι, η άποψη αυτή, παρ' όλη την άπαισιόδοξή της, αφήνει ένα παραθυράκι, απ' όπου μπορεί να ξεχυθεί και πάλι η ζωή, πολύμορφη και δυνατή.

ΝΕΚΡΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

"Επιχειρήσαμε το ταξίδι μέσα στο διάστημα, στηρίζοντο σ' εκείνο που βλέπουμε, και, παίρνοντας σαν πραγματικό εκείνο που βλέπουμε. "Αλλ' ό,τι βλέπουμε μάς δίνει την πραγματική εικόνα του σύμπαντος. Κι' είναι λογικό να στηριχτούμε σ' αυτό. Τα τηλεσκόπια μας, που μάς κάνουν τόσο περήφανους, δεν είναι παρά ενισχυμένα μάτια. "Αν, προτιμάτε, μάτια πιο τέλεια από τα δικά μας. "Αν τα μάτια μας μ' εγγελούν για τα πιο κοντινά πράγματα, πώς μπορούμε να στηριχτούμε σ' αυτά, προκειμένου για πράγματα που βρίσκονται σε ασυλληπτες για το μυαλό μας αποστάσεις;

"Ας προσπαθήσουμε, λοιπόν, να ξεκαθαρίσουμε τις γνώσεις μας πάνω σ' αυτά τα ζητήματα.

Μέσα στον όριζοντα που αγκαλιάζουν τα μάτια μας υπάρχουν τόσα σβυσμένα άστρα, όσο και φωτεινά. "Η Γη μας και όλοι οι πλανήτες του συστήματός μας είναι νεκρά άστρα, άστρικά πτώματα, και υπάρχουν δισεκατομμύρια παρόμοια, που πλανώνται μέσα στο διάστημα, χωρίς να μπορούν να δεισιστούν από ένα γειτονικό άστρο θερμότητα και φως όπως κάνει η Γη μας. πού, χάρις σ' αυτά, κατορθώσε να επιζήσει μέσα σ' αυτό το άπρησμέτρητο κοιμητήριο των κόσμων.

Κι' άλλωστε, κάνουμε λάθος αποκλώντας αυτά τα άστρα νεκρούς.

Ματευτική!

στον άνθρωπο, μετά από την έκσφενδόνισι του α' ρωσικού δορυφόρου

κόσμος. Είναι πιθανόν, τουναντίον, ότι η κοσμική ενέργεια έχει πάσει πάνω σ' αυτά τα άστρικά πτώματα διαφορετική έκφραση από εκείνη της θερμότητας και του φωτός κι' ότι δεν είναι άορατα παρά μόνο στα μάτια μας, όπως συμβαίνει και με όλες τις μεγάλες δυνάμεις της φύσεως, τον ηλεκτρισμό, την κεντροβύγια δύναμη, την αδράνεια, την έλξη, κλπ. "Υπάρχουν μέσα στο διάστημα τόσες σκοτεινές ακτινοβολίες, όσοι και φωτεινές και οι σκοτεινοί αυτοί κόσμοι είναι ίσως το ίδιο ζωντανοί όσο και οι άλλοι, με τη διαφορά, ότι η ζωή παρουσιάζεται σ' αυτούς με μορφές που είναι άπρόσιτες στις ανθρώπινες αισθήσεις μας.

Προκειμένου για το διαπλανητικό χώρο, η πιθανότης να συναντήσουμε παρόμοια άστρικά πτώματα, είναι μηδενική ή ανύπαρκτη. Αυτό οφείλεται στο ότι έχουμε εξερευνησει με τόση προσοχή τη γειτονιά μας, ώστε, αν υπήρχαν παρόμοια σώματα που δεν τα βλέπουμε, θα μαντεύαμε την ύπαρξή, την ακριβή θέση και την τροχιά τους.

Οι παρατηρήσεις μας, όμως, υπερδενούνται από τη στιγμή που θα βγούμε από το διαπλανητικό μας χώρο. Για το διάστημα που απλώνεται πέραν απ' αυτόν, ξέρουμε μόνο, ότι μάς δείχνουν τα τηλεσκόπια μας. Και τα τηλεσκόπια μας μάς δείχνουν τα σώματα που έχουν κάποια λάμψη, αδιαφορών αν μικρή ή μεγάλη. Μας δείχνουν ακόμη τον άστρικό κοινότορο όταν φωτίζεται από τη λάμψη κάποιου άστρου. "Αλλά δε μπορούν να μάς δείξουν το σκοτεινό διάστημα. Γιατί δεν το βλέπουν.

ΟΙ ΝΕΦΕΛΟΕΙΔΕΙΣ

"Αλλ' ως περιορισθούμε μόνο σ' ό,τι μπορούμε να δούμε. "Εκείνο που ανακαλύπτουν οι αστρονόμοι μας με τα τηλεσκόπια τους είναι ελάχιστο μπροστά σ' εκείνο που υπάρχει. "Αν μπορούσαμε να μεταφέρουμε τα τηλεσκόπια μας στο πιο μακρινό από τα άστρα που έχουμε ανακαλύψει, θα βλέπαμε απ' αυτό τόσα καινούρια άστρα, όσο είναι και εκείνα που ξέρουμε ως σήμερα. Και το ίδιο θα γινόταν αν μεταφέραμε και πάλι τα τηλεσκόπια μας στο τελευταίο απ' αυτά τα άστρα...

Πιο μακριά μέσα στο διάστημα, πιο πάνω ή πιο κάτω, ανάλογα με τη θέση όπου βρισκόμαστε, υπάρχει το ανεξερεύνητο.

"Επειτα από το Γαλαξία μας, πού, όπως είπαμε, η διάμετρος του υπολογίζεται σε 300.000 έτη φωτός, εκτείνεται ο μυστηριώδης κόσμος των νεφελειδών, που ο αριθμός τους ξεπερνάει το εκατομμύριο. "Όλοι αυτοί οι νεφελειδείς μαζί με το Γαλαξία μας, μετακινούνται διαδοικά με ταχύτητα 650 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο, προς ένα ωρισμένο σημείο του ουρανού θόλου, που βρίσκεται στον άστερισμό του Αιγόκερω. Γι' αυτό, οι αστρονόμοι θεωρούν αυτούς τους νεφελειδείς σαν προέκταση του Γαλαξία μας, ή σαν κομμάτια που αποσπάρθηκαν απ' αυτόν, χωρίς, όμως, να κατορθώσουν ν' αποκτήσουν απόλυτη αυτόνομια.

"Αλλ' αυτοί οι νεφελειδείς δεν είναι οι μόνοι. Πέραν απ' αυτούς, υπάρχουν και άλλοι, που δε συμμετέχουν στην κίνηση που περιγράψαμε και που φαίνεται πως αποτελούν ανεξαρτήτους κόσμους.

Οι εξωγαλακτικοί νεφελειδείς είχαν υπολογισθεί αρχικά σε 30 εκατομμύρια. "Αλλά νεότερες παρατηρήσεις τους ανέβασαν σε 100 εκατομμύρια και οι τελευταίες εξερευνησεις του ουρανού θόλου με το τηλεσκόπιο του όρους Παλomar, μάς έδειξαν, ότι πρέπει να υπάρχουν πάνω από 500 εκατομμύρια. (Μερικές πρόσφατες ενδείξεις ανεβάζουν τον αριθμό τους στο δισεκατομμύριο).

Μερικοί από αυτούς τους εξωγαλακτικούς νεφελειδείς, βρίσκονται σε μικρή σχετικά απόσταση από μας. Το Μέγα Νέφος π. χ. και το Μικρό Νέφος του Μαγγελάνου, που εμφανίζονται στο νότιο ημισφαίριο, βρίσκονται σε απόσταση το μόν πρώτο 26.000, το δε δεύτερο 29.000 «παρσέκ». (Το «παρσέκ» ισοδυναμεί με 3,26 έτη φωτός).

Για να κατανοηθεί το πόσον «κοντά» βρίσκονται σ' εμάς, ας σημειώσουμε τις αποστάσεις σε «παρσέκ» των κυριωτέρων άστρικών του Γαλαξία μας: Παρθένας άριθ. 1.200, Πήγασος 7.000, Ίχθεις 7.000, Καρκίνος 9.000, Περσέας 11.000, Κύμης της Βερενίκης 14.000, Μεγάλη Άρκτος άριθ. 1, 23.000, Λέων 36.000, Στέμμα 38.000, Δίδυμοι 42.000, Βουκόλος 70.000, Μεγάλη Άρκτος άριθ. 2, 73.000).

"Αλλοι, όμως, βρίσκονται πολύ μακριά, όπως ο Μ 31 της

Οι Ρώσοι σχεδιάζουν να έκσφενδονίσουν κατά τους προσεχείς μήνες και άλλους δορυφόρους, που θα είναι πιο τέλειοι από τους πρώτους. Ένας Άμερικανός σχεδιαστής, σύμφωνα με τις ελάχιστες πληροφορίες που δημοσιεύθηκαν στο ρωσικό τύπο, σχεδίασε το ανώτερω σχήμα του νέου πυραύλου, που θα είναι εφωδιασμένος με όλα τα απαραίτητα όργανα για την εξερεύνηση του μεταξυ της Γης και της Σελήνης χώρου. 1) Κεραία. 2) Μετρητής ακτίνων γάμμα. 3) Μετρητής των υπερυψών ακτίνων. 4) Διαφανής φακός. 5) Ραδιοφωνικές συσκευές μεταδόσεως. 6) Μετρητής των κοσμικών ακτίνων. 7) Μετρητής των ηλεκτρονίων. 8) Μετρητής των ήλιακών ακτίνων. 9) Μαγνητόμετρο. 10) Ηλεκτρική μπαταρία. 11) Ηλεκτρικοί συσσωρευτές. 12) Μαγνητικός συλλέκτης, που θα συγκεντρώνει τις παρατηρήσεις των διαφόρων οργάνων και θα τις μεταδίδει άρση στους γηινούς σταθμούς.

"Ανδρομέδας, που η απόστασή του υπολογίζεται, ότι ξεπερνάει τα 550.000 «παρσέκ» και ο Μ 33 του Τριγώνου, που βρίσκεται σε παρομοία περίπου απόσταση.

Ο πιο μακρινός από αυτούς τους νεφελειδείς βρίσκεται σε απόσταση 100 εκατομμυρίων «παρσέκ» (326 εκατομμυρίων έτών φωτός). Το Μέγα Νέφος, σύμφωνα με τις πρόσφατες παρατηρήσεις, περιλαμβάνει πάνω από 300.000 ήλιους, που ο καθένας απ' αυτούς είναι πιθανόν κέντρον δικού του πλανητικού συστήματος. Στο Μ 3, εξ άλλου, υπάρχουν 150.000 άστρα με λάμψη τετραπλάσια από εκείνη του ήλιου, ενώ μερικά άλλα, που ανήκουν στην κατηγορία των Κηφειδών, έχουν λάμψη 10.000 φορές ισχυρότερη.

Οι άριθμοι αυτοί είναι αρκετοί για να δείξουν την άπειραντωνσύνη του διαστήματος και την ανεξάντλητη ποικιλία των κόσμων που κινούνται μέσα σ' αυτό.

ΟΠΤΙΚΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Οι παλιές θρησκευτικές παραδόσεις διαφόρων λαών μιλούσαν για έπτα ή περισσότερους ουρανούς, που βρίσκονταν ο ένας πάνω από τον άλλον. "Η αντίληψη αυτή, μ' όλο που δε στηριζόταν σε παρατηρήσεις, αλλά πήγαζε από τη διαίσθηση, βρισκόταν πιο κοντά στην πραγματικότητα από ό,τι φανταζόμαστε. Τα τηλεσκόπια μας μάς αποκάλυπτουν διαρκώς καινούργιους «ουρανούς», που πιθανόν δεν έχουν τέλος.

"Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι διασχίζουμε σ' ευθεία γραμμή αυτούς τους «ουρανούς» τον ένα έπειτα από τον άλλο. Στη διαδρομή μας αυτή θα συναντήσαμε στις παλιές τους θέσεις τα οπτικά φαντάσματα άστρων, που εξαφανίστηκαν ή που απομακρύνθηκαν πριν από εκατομμύρια χρόνια και που βρίσκονται σήμερα σ' αποστάσεις δισεκατομμυρίων χιλιομέτρων από το σημείο όπου αντικρύζουμε τις αργοπορημένες εικόνες τους.

Το ίδιο συμβαίνει και με τα τηλεσκόπια μας. Δε μπορούμε να ξε-

ρωμε αν οι εικόνες που μας δείχνουν, προέρχονται από τα ίδια τα άστρα που εξερευνούμε ή από τα αστρικά φαντάσματά τους.

Όταν μιλάμε για άστρα που βρίσκονται σε κοντινές (με την αστρονομική έννοια) αποστάσεις, μπορούμε να πιστοποιήσουμε την παρουσία τους σ' αυτό το μέρος, μελετώντας την επίδρασή τους σ' άλλα γειτονικά άστρα και αντίστροφα. Όταν, όμως, πρόκειται για άστρα που βρίσκονται σε αποστάσεις εκατοντάδων χιλιάδων ή εκατομμυρίων ετών φωτός, το πράγμα αυτό είναι αδύνατο.

Λέγοντας για ένα άστρο ή για ένα νεφελοειδή, ότι βρίσκεται σ' απόσταση ενός εκατομμυρίου ετών φωτός, εννοούμε, ότι η όπτική σ' εικόνα, που συλλαμβάνουμε σήμερα τα τηλεσκόπια μας ξεκίνησε απ' αυτόν από ένα εκατομμύριο χρόνια κι' ότι όλο αυτό τον καιρό 'αξίδευε μέσα στο διάστημα για να φτάσει ως εμάς. 'Εκείνο που βλέπουμε, λοιπόν δεν είναι αυτό που υπάρχει σήμερα, αλλά 'εκείνο που υπήρχε πριν από ένα εκατομμύριο χρόνια. Αυτή τη γερασμένη κατά ένα εκατομμύριο χρόνια εικόνα, που ταξίδευε αδιάκοπα μέσα στο διάστημα, συλλαμβάνουν τα τηλεσκόπια μας. Το άστρο από το οποίο έφυγε αυτή η εικόνα, μπορεί να μην υπάρχει πιά ή να βρίσκεται άλλο. 'Αδιόφορο. Τα τηλεσκόπια μας θα συλλάβουν την οπτική εικόνα του, που ταξίδευε μέσα στο διάστημα, και θα μας την παρουσιάζουν σαν τωρινή.

ΔΥΟ ΣΥΜΠΑΝΤΑ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΕΝΑ

Το πράγμα καταντάει έφιαλτικό όταν το καλοσκεφτή κανείς: Κατά

Η καθηγήτρια Άλλα Μάτσεβικ, αντιπρόεδρος του αστρονομικού συμβουλίου της σοβιετικής ακαδημίας των επιστημών, που συνεργάστηκε στην έκοφενδόνιο του ρωσικού δορυφόρου.

τόν "Εντινγκτων, οι σπειροειδείς νεφελοειδείς, δεν είναι ίσως παρά φαντάσματα κόσμων εξαφανισθέντων, ή που έχουν αλλάξει από καιρό θέσι μέσα στο διάστημα.

Ζούμε έτσι μέσα σ' ένα διπλό σύμπαν. Το ένα απ' αυτά, που μπορούμε ν' αποκαλέσουμε πραγματικό, αποτελείται από λάμψεις που προέρχονται από υπαρκτά σώματα. Το άλλο είναι γεμάτο από φασματικά φώτα σωμάτων, που δεν υπάρχουν πιά, ή που δε βρίσκονται στις θέσεις όπου διακρίνουμε σήμερα τις οπτικές εικόνες τους.

Το πραγματικό σύμπαν είναι εκείνο για το οποίο μπορούμε να λέμε, έχουμε την ακρίβεια των παρατηρήσεών μας. Και τέτοιο σύμπαν είναι μόνον εκείνο που περιλαμβάνεται στο διαπλανητικό μας χώρο. Με λίγη καλή θέληση μπορούμε να το επεκτείνουμε ως τα κρσπεδα του Γαλαξία μας.

Αυτό το σύμπαν μπορούμε να το αποκαλέσουμε γνωστό. Διευθύνοντας το διαστημόπλοιά μας προς τον αστερισμό του Κενταύρου π. χ. μπορούμε να είμαστε βέβαιοι, ότι θα συναντήσουμε τα άστρα που τον αποτελούν στη θέση όπου τα βλέπουμε.

Άλλ' η Πρόξυμα του Κενταύρου βρίσκεται σ' απόσταση μόλις 4½ ετών φωτός. Πράγμα που σημαίνει, ότι η εικόνα του που βλέπουμε το Νοέμβριο του 1957, ξεκίνησε απ' αυτόν το Μάιο του 1953. Την εποχή αυτή, λοιπόν — Μάιο του 1953 — η Πρόξυμα βρισκόταν στη θέση, όπου τη βλέπουμε σήμερα.

Κι' επειδή την παρακολουθούμε συνεχώς από εκατό ή διακόσια χρόνια (χωρίς να λογαριάσουμε τις προηγούμενες παρατηρήσεις που είχαν γίνει με ατελέστερα όργανα), μπορούμε να είμαστε βέβαιοι και για όλες τις διαδοχικές θέσεις, που παίρνει μέσα στο διάστημα.

Πρέπει να συμπεράνουμε, λοιπόν, πως η Πρόξυμα είναι ένα υπαρκτό άστρο και πώς, αν διαβάμε το κατάλληλο διαστημόπλοιο, θα τη βρίσκαμε στην ώριμην θέσι που κατέχει μέσα στο διάστημα. Γι' αυτό δε μας επιτρέπει η παραμικρή αμφιβολία.

Ας υποθέσουμε, όμως, ότι, αντί για τον αστερισμό του Κενταύρου, θέλαμε να επισκεφτούμε το νεφελοειδή της 'Ανδρομέδας.

Το διαστημόπλοιο που θα μας χρησιμεύσει γι' αυτό το ταξίδι είναι έτοιμο. 'Εχουμε προβλέπει τα πάντα κι' έχουμε λύσει όλα τα προβλήματα. Δεν έχουμε λοιπόν, την παραμικρή αμφιβολία, ότι το πλοίο μας αυτό θα μας μεταφέρει σώους και αλώβητος στη θέση του ουρανού θόλου, όπου βρίσκεται ο νεφελοειδής της 'Ανδρομέδας.

Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι, λόγω της επιβραδύνσεως του χρόνου, φθάσαμε εκεί έπειτα από 20 ή 30 γήινα χρόνια, που, το κάτω κάτω, δεν είναι πολλά.

Άλλα το πιθανώτερο είναι, ότι αντί για τόν νεφελοειδή της 'Ανδρομέδας, θα βρούμε εκεί μόνο το αστρικό φάντασμα του. 'Ο νεφελοειδής αυτός μπορεί να μην υπάρχει πιά ή να βρίσκεται σε κάποιο άλλο σημείο του διαστήματος.

Σκεφθείτε, λοιπόν! Σύμφωνα με τις παλαιότερες παρατηρήσεις, ο νεφελοειδής της 'Ανδρομέδας άπειχε 276.000 «πασαέκ». Οι τελευταίες μετρήσεις, όμως, του αστεροσκοπίου του Παλιούμ, διπλασίασαν αυτή την απόσταση, την έκαναν, δηλαδή, 550.000 «πασαέκ». Κάθε «πασαέκ», αντιστοιχεί σε 3,26 έτη φωτός. Και τα 550.000 αντιστοιχούν σε 1.793.000 έτη φωτός! Αυτό σημαίνει, ότι η εικόνα του νεφελοειδούς της 'Ανδρομέδας είναι παλιά κατά 1.793.000 χρόνια! 'Αν αυτός ο νεφελοειδής έσδυσε πριν από 793.000 χρόνια, έμεις θα εξακολουθούσαμε να τον βλέπουμε στην ίδια θέση επί 1 εκατομμύριο χρόνια ακόμη.

Αν πεθάνει σήμερα, αυτό θα το μάθουν οι αστρονόμοι του έτους 1.794.957!

Αυτή η διαπίστωση ρίχνει κάποια σκιά στα μελλοντικά ταξιδιά μας μέσα στο διάστημα. Κι' αν ακόμη λύσουμε όλα τα προβλήματα κι' αν ακόμη είμαστε σε θέση να ρυθμίσουμε την πορεία μας με την ίδια ακρίβεια, όπως μας άτμομηχανής ή ενός αυτοκινήτου κι' αν εξερωμε από πριν ότι θα πάμε εκεί που θέλουμε, μάς είναι αδύνατο να ξέρουμε τί θα βρούμε εκεί που θα πάμε.

Μ' απλούστερα λόγια, ένα ταξίδι έξω από το διαπλανητικό χώρο είναι ένα ταξίδι στο άγνωστο, όχι το σχετικά ή το απόλυτο.

Ας κωνήνουμε, λοιπόν, τα φερά μας. Για τη στιγμή, το μόνο διάστημα που υπάρχει για μας, είναι ο διαπλανητικός χώρος και πιθανόν τα κασάπετα του Γαλαξία μας. Για το τί βρίσκεται πέραν απ' αυτά δεν έχουμε παρά κάποιες ατελείστατες γνώσεις, που στηρίζονται σε οφθαλμοπάτες.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ «ΜΠΙΓΚ-ΜΠΑΝΓΚ»

Μιά πλήρης έρευνα για το σύμπαν, που μάς περιβάλλει και το οποίο ο Γή μας αποτελεί ένα άπειροελάχιστο μέρος, πρέπει να μπορεί να δώσει απάντησι στα ακόλουθα τέσσερα ερωτήματα: Ποιός; Πού; Πότε; Γιατί;

Η επιστήμη δεν είναι σε θέση ν' απαντήσει στο πρώτο ερώτημα. Το μόνο που μπορεί να πει είναι, ότι το σύμπαν μας — αυτό, δηλαδή, που εξερευνούμε με τα τηλεσκόπια μας και για το οποίο μπορούμε να σχηματίσουμε μια ιδέα. Έτσι και άοριστο — δεν υπήρχε από πάντοτε. Δημιουργήθηκε σε κάποια στιγμή. Για τα 20 ακρίβεια, σε 20 περίπου λεπτά. Αυτά τα 20 λεπτά ήταν τα πρώτα του χρόνου, που άρχισε να υπάρχει από τότε.

Αυτή είναι η μόνη επιστημονική απάντησι, που μπορούμε να δώσουμε σ' αυτή την ερώτησι. Για το τί υπήρχε πριν από το σύμπαν, που εξερευνούμε σήμερα με τα τηλεσκόπια μας, δεν είμαστε σε θέση να πούμε τίποτα. Μόνο υποθέσεις μπορούμε να διατυπώσουμε.

Ας ερθώμε στο πού. Στην ερώτησι αυτή, δυο απαντήσεις είναι δυνατές. Ας υπεώσωμε να πούμε, ότι κι' ο διδυ αυτός απαντήσεις, μ' όλο που φαίνονται στη διατύπωσή τους πολύ άπλες, δημιουργούν μπροστά στα έκπληκτα μάτια μας εικόνες, που μπορούν να σαλεύουν το μυαλό μας.

Η πρώτη απάντησι είναι, ότι το σύμπαν δημιουργήθηκε σ' ένα μόνο σημείο του διαστήματος. Η άλλη, ότι δημιουργήθηκε σε κάθε σημείο του διαστήματος ή, για ν' ακριβολογούμε περ

ρισσότερο, σε πολλά σημεία. Στην πρώτη απ' αυτές τις λύσεις, οι επιστήμονες δίνουν το όνομα του «μπιγκ-μπάνγκ». Σύμφωνα μ' αυτή την υπόθεσι, η διασπορά της ύλης του σύμπαντος συγκεντρώθηκε σ' ένα μόνο σημείο και σχημάτισε μια ολόκληρη σφαίρα, που η πυκνότης της ήταν καταπληκτική. Αυτή η σφαίρα εξερράγη κάποτε και τα κομμάτια της διασκορπίστηκαν ολόγυρα.

Η τρομακτική αυτή έκρηξι, το «μπιγκ-μπάνγκ», έγινε πριν από πέντε περίπου δισεκατομμύρια χρόνια, πιθανώτατα στην περιοχή του Γαλαξία μας. Οι συνέπειες της συνεχίζονται ακόμη. Τα κομμάτια που προέκυψαν απ' αυτήν και που δημιουργήσαν τους κόσμους του σύμπαντος, εξακολουθούν να εξαπλώνονται με ασύλληπτες ταχύτητες προς όλες τις διευθύνσεις του διαστήματος.

Το σύμπαν, έξ άλλου, μπορεί να δημιουργήθηκε σε πολλά μέρη. Τη στιγμή του «Γένοιτο φώς» αναριθμητά άτομα βρίσκονταν διασκορπισμένα μέσα στο διάστημα.

Αυτά τα άτομα άρχισαν να έλκονται αμοιβαία. Δημιουργήθηκαν έτσι αναριθμητές μικρές σφαίρες, που η πυκνότης τους ήταν πολύ μεγάλη.

Έφτασε, τέλος, η στιγμή, που αυτές οι σφαίρες εξερράγησαν. 'Αντί, λοιπόν, για ένα μοναδικό «μπιγκ-μπάνγκ», είχαμε μία σειρά από «μπιγκ-μπάνγκ». Κατά τον Γεωργίο Γκαϊμόφ, ο άνθρωπος δε μπορεί να εξετάσει παρά το τί έγινε έπειτα από το ένα ή τα πολλά «μπιγκ-μπάνγκ».

Τό να εξακριβώσουμε, έγραψε, αν πριν από τη μεγάλη έκρηξι, από την οποία γεννήθηκε το σύμπαν, πριν από πέντε δισεκατομμύρια χρόνια, υπήρχε το μηδέν ή ένας κόσμος ολότελα διαφορετικός απ' αυτόν που έχουμε σήμερα, είναι ένα πρόβλημα, που η επιστήμη δε μπορεί να το αντιμετωπίσει. Πριν από το ή από τα «μπιγκ-μπάνγκ», όλα ήταν τόσο διαφορετικά από ό,τι υπάρχει σήμερα, που καμιά φαντασία, ούτε επιστημονική, ούτε ποιητική, δε θα μπόρεση ποτέ να συλλάβει την εικόνα τους.

Εκείνο που ξέρουμε είναι, ότι το σύμπαν μας εξακολουθεί να διαστέλλεται.

Μ' απλούστερα λόγια, ζούμε ακόμη τις συνέπειες του «μπιγκ-μπάνγκ».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι κόσμοι του διαστήματος.

ΕΝΑΣ ΠΡΩΗΝ ΤΡΕΛΛΟΣ

Τα δοκιμαστικά χάπια του διάσημου 'Αμερικανού γιατρού Τζών Φεργκυσσον, που ήταν, επί τρία χρόνια, κλεισμένος σε ψυχιατρείο.

Ολόκληρη η 'Αμερική μιλάει σήμερα για τόν δόκτορα Τζών Φεργκυσσον, τόν διευθυντή τής νευρολογικής κλινικής του Τράβερση Σιτυ, στην πολιτεία Μίσιγκαν. Στή νευρολογική αυτή κλινική, συντελούνται κάθε μέρα αληθινά θαύματα. Από 1003 «άνιαντους» άρρώστους, που μπήκανε στην κλινική για θεραπεία κατά το τελευταίο δωδεκάμηνο, οι 300 γύρισαν στα σπίτια τους έντελως αποθεραπευμένοι. Και πεντακόσιοι ακόμη παρουσιάζουν, όπως διαπίστωσε μια ιατρική επιτροπή, που πήγε για να ελέγξει τις μεθόδους, τις οποίες χρησιμοποιεί ο δόκτωρ Φεργκυσσον, μια «αξιολογώσατη βελτίωσι».

Εκείνο, που κάνει ακόμη πιο έντυπωσιακή την επιτυχία του Τζών Φεργκυσσον, είναι πως οι 1003 άσθενεις που βρίσκονταν πριν σε άλλες κλινικές και είχαν υποβληθί στις κλασσικές μεθόδους θεραπείας — ινσουλίνη, ηλεκτροσόκ κλπ. — χωρίς να σημειωθεί καμιά καλύτερησι της καταστάσεώς τους.

Πού οφείλεται, όμως, η εκπληκτική αυτή σωτηρία τους από την φοβερότερη άρρώστια, που μαστιίζει το ανθρώπινο γένος, την τρέλλα; Η κ. Μαίρη Φεργκυσσον, η σύζυγος του διάσημου γιατρού, έδωσε, για λογαριασμό του, μια επιγραμματική απάντησι:

«Στή γνάπη και στην χημεία!» Ο δόκτωρ Φεργκυσσον δεν κυττάζει τούς άρρώστους του με το ψυχρό ενδιαφέρον τού επιστήμονα, που εκτελεί απλά το καθήκον του. Νοιάζει γι' αυτούς αληθινή στοργή — που είναι, για κάθε άρρωστο και, προπαντός, για έναν ψυχοπαθή, το πιο ευεργετικό και δραστικό φάρμακο.

Φυσικά, η στοργή ενός γιατρού, μόνη της, δεν θα μπορούσε να γιατρέψει ολόκληρωτικά τριακόσιους καταδικασμένους από την επιστήμη άρρώστους και να φέρη άλλους πεντακόσιους στα πρόθυρα της οριστικής θεραπείας. Το μυστικό αυτού του θαύματος, πρέπει να αναζητηθί στον δεύτερο παράγοντα, που ανέφερε η κ. Φεργκυσσον: την χημεία.

Είναι γνωστό στους περισσότερους, πως οι 'Αμερικανοί επιστήμονες, τα τελευταία χρόνια, αφού διαπίστωσαν πως όλοι οι άλλοι θεραπευτικοί τρόποι δεν αποδίδανε παρά ελάχιστα αποτελέσματα, σκεφτήκανε να καταφύγουν, για να καταπολεμήσουν τις διάφορες μορφές της ψυχοπάθειας, σε — — — ακα, δηλαδή σε χημικά μέσα. Κανένας, όμως, δεν προχώρησε τόσο πολύ στην έφευρησή τους, και δεν πλησίασε τις θαυμαστικές επιτυχίες, που πραγματοποίησε ο δόκτωρ Φεργκυσσον με χάπια δικής του κατασκευής, τα πασιγνώστα σήμερα στις 'Ηνωμένες Πολιτείες χάπια Φεργκυσσον».

Όταν η Ιατρική επιτροπή, που αναφέραμε στην αρχή, διαπίστωσε με τόν πιο πανηγυρικό τρόπο την αποτελεσματικότητά του νέου φαρμά-

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ

—Γιατί κυττάτε έτσι βλοσυρά ολόγυρά σας; ρώτησε σε μία δεξίωσι η Ζοζέφιν Μπαϊκερ το Γάλλο στρατηγό Γκρανφούρ.

—Με έκνευριζε αυτή η πολυτέλεια, της απάντησε εκείνος.

Και πρόσθεσε: —Και πως να μη μ' έκνευριζή, όταν έδω

—Δε θα σε βγάλω, παλιόπαιδο, από το ύπόγειο, αν δε ζητήσης συγγνώμη.

Μιά από τις άρρωστες του δόκτορος Φεργκυσσον, που γιατρέφτηκε χωρίς στα περιφρήμα χάπια.

κου και αναγνώρισε την δροβότητα της γενικής θεραπευτικής μεθόδου, που ακολουθούσε ο δόκτωρ Φεργκυσσον, εκατοντάδες δημοσιογράφων μαζεύτηκαν, απ' όλη την 'Αμερική, στο Τράβερση Σιτυ, για ν' ακούσουν τόν διάσημο γιατρό να τούς μιλάει για τις επιτυχίες του.

—Τα φάρμακα με ώδηγησαν στην τρέλλα, τούς έλεε. Αυτό μ' έπεισε πως τα φάρμακα είναι και σε θέση να γιατρέψουν την τρέλλα.

Οι δημοσιογράφοι αλληλοκυττάχησαν εκπληκτοι. 'Ο Φεργκυσσον τούς αποκάλυψε τότε κάτι, που ως εκείνη την ώρα κανένας δεν ήξερε: Αυτός, ο διάσημος θεραπευτής της τρέλλας, ήταν ο ίδιος, πριν από λίγα χρόνια, τρελλός!

—Η ζωή μου — τούς έλεε — ήταν μία αλυσίδα από αλλεπάλληλα άτυχήματα. Άλλα, όπως θα ξέρετε, ο τελευταίος κρίκος μιας αλυσίδας από δυστυχήματα είναι, σχεδόν πάντα, μία εύτυχια.

Για τόν Τζών Φεργκυσσον, ωστόσο, άρχισε πολύ να έρθη αυτή η εύτυχια. Γιος ενός φτωχού μηχανοδηγού από την πολιτεία 'Ιντιάν, αναγκάστηκε να δουλέι από μικρό παιδί σ' ένα χαλυδουργείο, για να βοηθή την οικογένειά του. Παράλληλα, όμως, τόν έφλεγε ο πάθος για μάθεισι. Δεκαεφτά χρονών, χωρίς να πάψη να εργάζεται στο χαλυδουργείο, γράφτηκε στο πανεπιστήμιο, για να σπουδάσει ιατρική. 'Ο συνδυασμός αυτός δεν ήταν, βέβαια, καθόλου εύκολος. Μέσα σε τρία χρόνια, ο νεα-

και λίγη ώρα έμεινε πως οι γυναίκες μας ξεδεύουν κάθε χρόνο, μόνο για τα είδη καλλωπισμού τους, τα διπλάσια απ' όσα δαπανά το υπουργείο 'Αμύνης για τη συντήρησι του στρατού μας!...

—Ε, κι' ύστερα; τού έλεε η Μπαϊκερ. Μηπως οι γυναίκες δεν κάνουν και διπλάσιες κατακτήσεις;

—Μήνες ολόκληρους η κυρία Νεοπλουτίδου ζητούσε να βρή ένα διαμέρισμα σε μία άριστοκρατική συνοικία. Κι' επί τέλους, το έβρηκε! Χαρούμενη, λοιπόν, πηγαίνει τόν άντρα της στη νεοβμητή πολυκατοικία.

—Είδες τί κομμά, που είναι αυτό το διαμέρισμα; χρώσε μου, τού λέει.

—Δεν καταλαβαίνω, της λέει εκείνος, γιατί τα έρπιασαν τα δωμάτια με τόσο πολλά ντουλάπια.

—Ποιά ντουλάπια, αγάπη μου; άπορεί η γυναίκα του. Αυτά είναι τα δωμάτια!

—Ενα θέλω να ξέρω, Κωνστάκη, πριν παντρευτούμε — λέει η Καίτη στον άρραβωνιαστικό της — θα με ά επιτρέψης κι' όταν γίνω γυναίκα σου να εργάζομαι στο γραφείο;

—Αν δε σου το επιτρέψω, της απαντάει ταραγμένος εκείνος. Μια απ' αυτό, Καίτη μου, εξαφανίζονται τα πάντα!

—Τα μάθατε; λέει στην παρέα ο κύρ-Γιάννης, μπαίνοντας στην ταξέρνα. 'Ο Ζαχαρίας παντρεύει την κόρη του!

—Και ποιός είναι ο εύτυχης; ρωτάνε όλοι περίεργα.

—Ε, ποιός άλλος είναι ο εύτυχης; 'Ο Ζαχαρίας, φυσικά!

—Κατηγορούμενε, λέει ο πρόεδρος τού δικαστηρίου επιτιμητικά σ' έναν που τόν φέο-

ΘΕΠΑΠΕΥΕΙ ΤΗ ΤΡΕΛΛΑ!

ρός Τζών δεν είχε καταφέρει να κάνει παρά μόνο τού πρώτου έτους τα φροντιστήρια. 'Επειτα, τόν άπολύσανε από τη θέση του κι' αναγκάστηκε να διακόψει έντελως τις σπουδές του.

Άλλαξε διαδοχικά δώδεκα επαγγέλματα, αναζητώντας πάντα την κατάλληλη ευκαιρία για να πραγματοποιήσι το παιδικό όνειρό του: να γίνη γιατρός. Δεν τα κατάφερε, παρά όταν πήρε την θέση του μάζου σε κάποιο μεγάλο κέντρο κι' άρχισε έτσι να κερδίζει άρκετά. Τριαντατρίων χρονών, ξαναγράφτηκε στο πανεπιστήμιο της 'Ιντιάνας.

Όμως, η αλυσίδα τών δυστυχημάτων δεν είχε ακόμα κλείσει για τόν Φεργκυσσον. Το Μάιο του 1945, ενώ έτοιμαζόταν να δώση εξέτάσεις για τού πτυχίο του, η υπερκόπωση τού στοίχισε μια σοβαρώτατη καρδιακή προσβολή, που λίγο έλειψε να τόν στείλη στον τάφο. 'Η γυναίκα του, η Μαίρη, αναγκάστηκε να πάη υπηρέτρια σε σπίτι όσον καιρό αυτός έμεινε στο νοσοκομείο για να αναρρώσει.

Όταν συνήλαε, χρειάστηκε να δημιουργήσουν την ζωή τους από την αρχή. 'Ο Φεργκυσσον, για να μπόρεση να άντεπεξέλθη στις έπισημονικές φιλοδοξίες του και στις υποχρεώσεις της δουλειάς του συγχρόνως, έκανε κατάρχη από φάρμακα. Τόν 'Ιούνιο του 1948, πήρε, τέλος, τόν πολυπόθητο τίτλο του δόκτορος, αλλά η τύχη, που τόν κατατράχε άγρια, δεν άργησε να τού δώση ένα νέο χτύπημα.

Στο νοσοκομείο, όπου έρναζόταν, άρχισε εσφαλικά να παραπονιέται πως τού έλειπε ο δεξίος ώμος του! 'Επειτα, έπεχείρησε ραφινικά, έντελως χωρίς λόγο, να σκοτώση ένα νοσοκόμο. Και, μία μέρα, είχε κλείσει ένα μαχαίρι από την κούκλα και ήταν έτοιμος να κόψη τού λαιμού του, αλλά τόν προλάβανε.

Η διάγνωσι τών συναδελφών του, που τόν εξέτάσανε, ήταν πως έπαυχε από σχιζοφρένεια. Τόν κλείσανε σε ψυχιατρείο και, για τρία ολόκληρα χρόνια, ο μελλοντικός θεραπευτής της τρέλλας δεν ήταν παρά ένα τραγικό θύμα της, που είχε καταντήσει σωστό έρεπιο.

Πως και ποτε θεραπευθήκε, ούτε ο ίδιος ο Τζών Φεργκυσσον το κατάλαβε. Θυμάται μόνο πως ένα πρωί κυττάξε στον καθρέφτη τόν πρόσωπό του, γλωμό, αλλοιωμένο από την άρρωστια, άποσκελετωμένο — και δεν τόν αναγνώρισε. 'Από τη στιγμή εκείνη, είχε άρξει να ανακατά τη συνείδησι τού εαυτού του.

Αποθεραπευμένος, μελέτησε την περίπτωση του με το αντικειμενικό μάτι τού επιστήμονα, σ' ένα έπρόκειτο για κάποιον ν. ζένο, που είχε ζησι αυτή την δοκιμασία. Και κατάλαβε στην διαπίστωσι πως η ρίζα τού κακού βρισκόταν στα άθρονα φάρμακα, που έπαιρνε.

Εκτιμώντας από εκεί, ώδηγήθηκε σιγά-σιγά στην πεποίθησι πως οι χημικές ούσεις, όπως μπορούν να προκαλέσουν την τρέλλα, έτσι άπορούν και να την θεραπεύσουν. Τα περίφημα χάπια Φεργκυσσον ήταν ο καρπός τών μελετών του. Και σό τελευταίος κρίκος στην αλυσίδα τών δυστυχημάτων έφερε στόν 'Αμερικανό γιατρό την εύτυχια και την δόξα!

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ

—Γιατί κυττάτε έτσι βλοσυρά ολόγυρά σας; ρώτησε σε μία δεξίωσι η Ζοζέφιν Μπαϊκερ το Γάλλο στρατηγό Γκρανφούρ.

—Με έκνευριζε αυτή η πολυτέλεια, της απάντησε εκείνος.

Και πρόσθεσε: —Και πως να μη μ' έκνευριζή, όταν έδω

—Πάλι κυττάζεις τις γυναίκες στο δρόμο, Θρασύβουλε!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Νεαρή, γλυκεία, χαριτωμένη, με πλυστό σώμα, αμέριστα ντυμένη με ένδοξα μεταξένια μαλλιά και μπλε ρομαντική μάλιστα, καί μ' έντονο αγκυλιάς». 23 χρόνων. Κόμης ΣΤΑΣ: Τελεόφοτος των Πολιτικών Έπιστημών. Κοιμήος, νόστιμος, άφωνα ντυμένος, εύγενικός στους τρόπους κι άδύνατος στο μυαλό. 25 χρόνων. **ΕΛΛΗ ΒΑΡΓΙΑ:** Θέα του Πηνελόπη τεσσάρων χρόνων, που έχει χάσει την αδελφή της γελούτο και νεαρά άρσενικό Κοσμική κυρία. 2 νεύμψι του ΣΤΑΣ, φίλη της Πηνελόπης, 17 χρόνων. **ΕΛΛΗ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΑ:** 24, εφίρμα των «πέρυσι» και των βεβούλων. Ψηλόληνη, άσχημη, αντιπαθή και κακιά. 37 χρόνων. Λέει, φυσικά, εκκοιτάζει. **ΑΝΤΩΝΗΣ Σ. ΜΠΑΡΔΑΣ:** Νέος άντρας, συμπαιδικός και με καρδιά. Έπιτολόγος. **ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:**

ΚΩΣΤΑΣ (αυθόρμητα):
Μ' αὐτὴ εἶναι σὰν σκιάχτρο,
θεῖα μου! Τὸ σῶμα της εἶναι
τὰν πελεκάνος καὶ στὴ φάτσα

συμφέρον σου... Κλάς κάνεις.
(Πικρά). Βλέπεις, ό έρωτας,
δέν ξέρει από οικονομικές έπι-
στήμες! Έσύ θέλεις γά τον δν

ΑΥΛΑΙΑ
ΕΨΙΛΟΝ

ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ

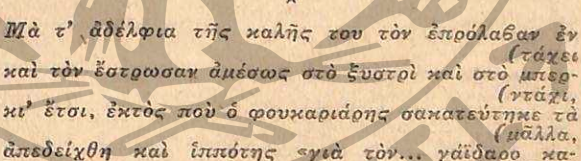
Στη γη «Αρτζεντινά» σημειώθηκε έξαιρετική επιτυχία κάθε βράδυ η έλαμψη της ελληνό-αγγλικής ορχήστρας της Ο Άλφρεντ Μόρεας «Λουκά και Τζιμμί» και οι σολιστές του έφτασαν στην Αθήνα ύστερα από μια θριαμβευτική τουρνέ στην Εσθονία. Μέλος της έξέδρας είναι και ο συμπαθής Τζιμμί Βέτνυ ένας εξαιρετικός και πολυούνητος ταλέντο. Παίζει σκόφωνο και κιθάρα, αποδέκνυει δέ με το τραγούδι του πως είναι προκείμενος και με μια όραση φωνή.

ΕΨΙΛΟΝ

★ Οι πλατωνικοί έρωτευμένοι
κουράζονται κάποτε, αλλά η αγάπη
του ζή μέσα στο πάθος δέ σδύνει
τοτέ.
'Αννού Μπορντώ

Ἄν τυχὸν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ ἕνα ταξίδι στὶς Ἰνδίες, μάθετε πρὶν ἐγκρίνεισθε ἐπισήμως τὴν καθήρεσάι μιᾶς λεωφορειακῆς γραμμῆς ἀπὸ τὸ Μαντσεστέρ τῆς Ἀγγλίας στὸ Καρασί τοῦ Πακιστάν. Ὅα ὑπάρχουν 4 δρομολόγια τὸ χρόνο. Τὸ εἰσιτήριο γὰρ κοστίζει 69 γάιρινες λίρες γιὰ ἀπλὴ μετάβασι καὶ 115 λίρες μὲ ἐπιστροφή.

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Πόσο κρατάνε ΤΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Τά πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματά τους

Την εποχή αυτή το μυαλό όλων των γυναικών είναι στα γουνάρικα. Άλλες θέλουν να φτιάξουν ένα μαντώ, άλλες μια ζακέττα, άλλες μια μπερτα κι άλλες τέλος, να γαρνιρουν με λίγη γούνα το λαϊμό και τα μανίκια ενός φορέματος, ενός παλτού κλπ. Νά, λοιπόν, τι πρέπει να ξέρετε για το καθένα από τα ανωριμότητα είδη γουνάρικων που προσφέρονται στο εμπόριο, για τη διαρκεία τους, για τα πλεονεκτήματα ή τα μειονεκτήματά τους κλπ.

1) Περσικό άρνι. Διάρκεια: 15 χρόνια. Προσκομίζεται εύκολα στο στήθος που θέλουμε. Χρησιμοποιείται για ζακέττες και γαρνιρίσματα. Γίνονται επίσης μ' αυτό ωραία μαντώ. Είναι πάντοτε της μόδας.

2) Καστόρι. Διάρκεια: 10 χρόνια. Είναι πολύ ζεστό και απαλό. Μαζεύει με τον καιρό και χάνει τη φρεσκάδα του. Ζακέττες, μαντώ. Είναι πάντοτε της μόδας.

3) Τσιντσιλλά. Διάρκεια: 20 χρόνια. Ζεστό και απαλό. Γυαλίζει με τον καιρό. Μαντώ και ζακέττες. Είναι περιζήτητο.

4) Κούμα. Διάρκεια: 6—10 χρόνια. Δεν είναι πολύ ζεστό. Χάνει με τον καιρό το χρώμα του. Ζακέττες και μαντώ. Δεν πολυσυνθίζεται.

5) Λευκή έρμινα. Διάρκεια: 10—12 χρόνια. Έξαιρετικά κομψή, ζεστή και ελαφρή. Γυαλίζει με τον καιρό. Είναι καλή για οποιαδήποτε χρήση. Πολύ της μόδας.

6) Δέρμα φώκης. Διάρκεια: 8—10 χρόνια. Ταριάζει στις πολύ νέες. Είναι βαρύ κι όταν βροχή βγαίνει δυσάρεστη όσμη. Μαντώ, βέστες. Κατάλληλο μόνον με αμύρσι σπόρ.

7) Κουνέλι. Διάρκεια: 3—5 χρόνια. Έλαφρό και ζεστό. Τσαλακώνεται εύκολα. Κατάλληλο για κάθε χρήση. Η μόδα του έχει πέσει τελευταίως.

8) Λεοπαρδάλις. Διάρκεια: 20 χρόνια. Ταριάζει στις νέες, αλλά μόνο με αμύρσι σπόρ. Είναι κάπως σκληρό και δουλεύεται δύσκολα. Μαντώ και βέστες. Είναι πολύ της μόδας.

9) Λύγξ. Διάρκεια: 8 χρόνια. Άπαλο και ζεστό. Γαρνιρίσματα και βέστες. Δεν είναι κατάλληλο για μαντώ. Τα γαρνιρίσματα είναι πάντοτε της μόδας.

10) Λούτρ. Διάρκεια: 30 χρόνια. Κομψό και ζεστό. Είναι κάπως σκληρό. Βέστες, μαντώ. Πολύ της μόδας.

11) Δέρμα λύκου. Διάρκεια: 15 χρόνια. Πολύ ζεστό. Μαζεύει εύκολα. Γαρνιτούρες, βέστες. Ξαναγύρισε η μόδα του τον εφετινό χειμώνα.

12) Μαρμότ. Διάρκεια: 10—12 χρόνια. Πολύ ζεστό. Μαζεύει εύκολα. Μαντώ, βέστες, γαρνιτούρες. Πολύ της μόδας.

13) Όσελό. Διάρκεια: 10—12 χρόνια. Ταριάζει στις νέες με αμύρσι σπόρ. Δεν είναι πολύ ζεστό. Βέστες, μαντώ. Πολύ της μόδας.

14) Όπτισο. Διάρκεια: 15 χρόνια. Άπαλό, ζεστό και ελαφρό. Μαζεύει. Είναι κατάλληλο για οποιαδήποτε χρήση, εκτός από μπερτες. Θα φορεθώ πολύ εφέτος.

15) Δέρμα πάνθη. Διάρκεια: 20 χρόνια. Ταριάζει στις νέες, με αμύρσι σπόρ. Είναι κάπως σκληρό και δουλεύεται δύσκολα. Βέστες και μαντώ. Πολύ της μόδας.

16) Πέι-γκρι. Διάρκεια: 4—8 χρόνια. Άπαλό, θερμό και ελαφρό. Γυαλίζει εύκολα και φθερνεται πολύ γρήγορα. Είναι καλό για οποιαδήποτε χρήση. Η μόδα του πέφτει ολοένα.

17) Ράμυσκ. Διάρκεια: 2—12 χρόνια. Άπαλό, θερμό, ελαφρό. Οι τριχες του πέφτουν γρήγορα. Βέστες, μαντώ, φόρες. Η μόδα του πέφτει όπως και του πέι-γκρι.

18) Σκόνκς. Διάρκεια: 15 χρόνια. Πολύ ζεστό. Είναι βαρύ και μαζεύει. Κατάλληλο για οποιαδήποτε χρήση. Η μόδα του πέφτει.

19) Δέρμα σκίουρου. Διάρκεια: 2—3 χρόνια. Άπαλό και θερμό. Φόρες γαρνιρίσματα. Είναι πάντοτε της μόδας.

20) Βιζόν. Διάρκεια: πάνω από 20 χρόνια. Πολύ ζεστό. Δε φθερνεται οποιαδήποτε μεγάλη κι αν είναι η χρήση που το κάνουμε. Κατάλληλο για οποιαδήποτε χρήση. Πολύ της μόδας.

21) Ρενάρ. Διάρκεια: 8 χρόνια. Ζεστό και απαλό. Δεν είναι κατάλληλο για μαντώ. Ζακέττες γαρνιτούρες, μπερτες. Πολύ της μόδας.

Καλύτερα και φτηνότερα σπίτια

Οι τελευταίες καινοτομίες στο χτίσιμο

Η κρίσι στιγμή κι ο οικοδομικός όργασμος, που σημειώθηκαν μεταπολεμικά στις περισσότερες χώρες, είχαν ως συνέπεια διάφορες τεχνολογικές στα ύλικά και στις μεθόδους χτισίματος των σπιτιών.

Το βασικό υλικό των μοντέρνων οικοδομών εξακολουθεί να είναι το μπετόν. Άλλοι είδικοί προσπάθησαν με κάθε τρόπο να το κάνουν ελαφρότερο, στερεότερο και φτηνότερο μαζί.

Οι περισσότερες καινοτομίες αφορούν τα υλικά που ανακατεύονται με το τσιμεντο για την παρασκευή του μίγματος μοιούνται π.χ. μ' επιτυχία οι «σκουριές» των μεταλλουργικών εργοστασίων, που είναι κατά 40% ελαφρότερες απ' το κοινό αμμογάλλιο. Έτσι, το μπετόν γίνεται πιο ανθεκτικό και συγχρόνως θερμωπομονωτικό.

Σχετικά με τα κτίρια από μπετόν, αποδείχτηκε εξ άλλου ότι το υλικό με το οποίο φράσσονται τα κενά του σκελετού (τοούλα, κλπ.) συντελεί κι' αυτό στη στερεότητα και την άτοχη του κτιρίου. Δεν είναι ένα απλό παραγόμενο, όπως νομίζουν άλλοι.

Νέα μηχανήματα άνωμειως κάνουν το μίγμα του μπετόν πιο ομοιογενές, κι' επομένως στερεότερο.

Για να σχηματιστούν οι απαιτούμενοι άγωγοι (για νερό, ηλεκτρικό, κλπ.) μέτον, χρησιμοποιούν τώρα λαστινένιους τοποθετούν στις κατακάλινθες θάσεις, πριν χύσουν γύρω τους το μίγμα του μπετόν. Αυτές είναι μερικές από τις οικοδομικές καινοτομίες που αφορούν το μπετόν.

Άλλα και τα τοούλα χρησιμοποιούν, τα εύρητα —και γι' αυτό η παγκόσμια παραγωγή τους έχει φτάσει τα 7 δισεκατομμύρια κομμάτια το χρόνο. Η αύξηση αυτή της παραγωγής κατορθώθηκε με νέα μηχανήματα, που φτιάχνουν ως 6.000 τοούλα την ώρα.

Το μέγεθος των τοούλων μένει αμετάβλητο, γιατί το έχει πιά συνήθειο ο κόσμος. Ωστόσο, στα λεγόμενα «προκατασκευασμένα» σπίτια, οι τοίχοι φτιάχνονται στο εργοστάσιο από μεγαλύτερα τοούλα, κι' ύστερα μεταφέρονται ολοκληρωτά και συναρμολογούνται πάνω στο οικοπέδο.

Ένας νέος τύπος τοούλων, που είναι μεγάλοι μεγέθους, τρύπια και κοφίρα, παρουσιάζουν εξαιρετική στερεότητα σκευών εύκολα απ' τη βροχή. Μ' αυτά μπορεί να κατασκευαστούν τοίχοι αεροπορικού γίγαντα πολύ γρηγορότερα.

Άλλα και στη μεταφορά των τοούλων έχει άρχει να εφαρμόζεται μια καινούργια μέθοδος: Τα συσκευάζουν μέσα σε 50 και τα δένουν όλα μαζί με ατσάλινο σύρμα, ώστε να μπορεί να τα φορτώσει εύκολότερα ένα καμινιόν να τα ρανό. Για το ανέδραση τους από το ύψος οικοδομής χρησιμοποιείται ένα «κλουβί» που χωράει 6—7 τέτοια «έξοδα». Η δαπάνη της συσκευασίας αυτής είναι πολύ μικρότερη απ' το κέρδος που πραγματοποιείται, γιατί δε κερδίζουν τα τοούλα στη μεταφορά και γίνεται γρηγορότερα η εργασία.

Πρόσφατες έρευνες εξ άλλου έχουν δώσει μια λύση στο πρόβλημα του «ακαθίσματος» των θεμελίων. Το πρόβλημα αυτό αφορά κυρίως τις περιοχές με το λησ ήφρασις, το έδαφος αυτό μπορεί να στεγνώσει πολύ και να σχηματίσει γάλες ρωγμές κοντά στην επιφάνεια του. Τα θεμέλια των σπιτιών υποχωρούν τότε και τα κτίρια παθαίνουν ρηγμάτα.

Γι' αυτό το λόγο, σε τέτοια έδαφη τα θεμέλια γίνονται το λιγώτερο 1½ μέτρο βαθιά. Με μια νέα μέθοδο όμως, ανοίγουν τρύπες διαμέτρου 20—25 πόντων, σε βάθος μέχρι 3 μέτρων, τις γεμίζουν με μπετόν και πάνω σ' αυτές τις «κοιλίες» χτίζουν ύστερα το σπίτι.

Η χρησιμοποίησι μεγάλων γερανών στο χτίσιμο, περιορίζει τη δαπάνη της οικοδομής κατά 8—10%. Την υλοθέτηση των διαφόρων μεγαλογαλάνων, ιδίως στην Αμερική.

Τέλος, έχουν εφαρμοστεί διάφοροι ταλμυροί νεωτερισμοί στη θεμελίωση, το φωτισμό, τον αερισμό και την ακουστική των καινούργιων κτιρίων.

Το σύνθημα των μηχανικών και των αρχιτεκτόνων είναι: «Χτίζετε καλύτερα, γρηγορότερα και φτηνότερα».

— Τι τώ άστείο βλέπεις και γελάς:...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΘΥΜΩΜΕΝΗ

Όλο μου είσαι θυμωμένη
όλο κάτι μουρμουρίζεις,
κάνεις την πεισματωμένη
δίχως άφορμή καμιά,
όλο μου είσαι νευριασμένη
που κι' έμένα μ' έννευρίζεις
κι' όλο κάνεις —κακιώμενη—
στην αγάπη μας ζημιά.

*

Μά επί τέλους τί παθαίνεις
και θυμώνεις με το πρώτο
και στο νεύρα σου επιμένεις
κι' όλο κάτι τι μου λές;
Και συχνά —όπως σε είδα—
κοκκινίζεις σαν κορότο
κι' έτσι χάνω κάθε έλπίδα
σαν σε βλέπω να μου κλάις.

*

Πάλι νεύρα έχεις; Πάλι...
Μά μ' έσένα τί θα γίνης;
Τί σου μπαίνει στο κεφάλι
και σε κάνει νευρική;
Τ' είν' αυτό που σε πειράζει
κι' ήρεμία δε σου αφήνει;
Όσο κι' αν σε κάνω χάζι,
δεν σε ξέρω για κακή.

*

Στών ματιών σου κάθε άκρι,
βρίσκει έτοιμο ένα δάκρυ,
έτοιμο για να κυλήση
δίχως νάχη άφορμή...

Κι' έτσι όποιος κι' αν θελήσει
θα σε δη, να πεισματώνης
και κακιώνεις και θυμώνεις
και τα δάκρυα... γραμμή.

*

Τ' είν' αυτά; Για σέψου λίγο
και τα νεύρα σου άφησέ τα
όλ' αυτά παράτησε τα
δωρφή μου νευρική,
γιατί κάποτε —αν θυμώσω—
να τό ξέρεις, θα σου φύγω
και β' γίνης, άλλο τόσο
τι περισσότερο κακή.

ΔΗΜΗΤΡΙΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΩΡΑ που όλος ο κόσμος έχει στενωχωρηθεί με την καμένη τη «Λαϊκά», τη σκυλίτσα του δορυφόρου, και της κάνει το μνημόσυνο, θυμάμαι τη Φρίζα. Αυτή η Φρίζα ήταν έθιμος σκυλίτσα. Μία άσπρη σκυλίτσα, ζωηρούτσικη και πηδηχτούλα, που θα μπορούσε να σύγκρινή κάθε εύγενή ζωόφιλο.

Και, πρώτα-πρώτα, όφείλω να σας πώ ότι κι' εγώ είμαι ζωόφιλος. Άγαπάω πολύ τα ζώα. Και ιδίως το άρνάκι, το μοσχάρακι το γουρουνόπουλο, το κοτόπουλο και το λαγό όταν είναι καλομαγειρεμένα, ο δε τελευταίος στιγάδο. Κανείς, λοιπόν, δε μπορεί να με κατηγορήσει, ότι δεν έχω αισθήματα ζωοφιλίας, πολύ περισσότερο όταν λάβω υπ' όψη μου, ότι, τον καιρό που ήμουνα μαθητής, πολλές φορές, ο δάσκαλος, δεν έδωκε για ποίο λόγο, μ' έλεγε κι' έμένα «ζώον». Άς είναι. Άς μην πάμε τόσο μακριά κι' ας περιοριστούμε στην κατοπινή μου ζωοφιλία, που είναι αυτή που είπα. Άγαπάω, δηλαδή, όρισμένα ζώα — αυτά που άνεφερα — σεβόμενα καθώς πρέπει. Για τα ζωντανά, όμως, έχω όρισμένες επιφυλάξεις. Σκυλιά, γάτες και τα τοιαύτα, δεν τα έχω αρθρώσει μόν, δεν έχω καμιά κλίση σέ δαυτά δε. Σου έρχονται μερικοί και παθιάζονται με τα ζώα αυτού του είδους και τάχουν στίτι τους και τα νταντεύουν και τα περιποιούνται και άνησυχούν για την υγεία τους. Εγώ, ποτέ. Είναι, λέει, κατοικίδια ζώα. Ωραία. Άς πάνε να κατοικήσουν άλλοι. Εγώ, στο σπίτι μου, δεν τα θέλω. Αυτό μου λείπει, νάχω ένα σκυλί — άς πούμε — στο σπίτι, να γαυγίζει στα καλά καθούμενα, όποτε του κάνω κήρη, ή μία γάτα να νιαουρίζει, να γράτουνίζει, να κλέβη το φαί και να κάνει ζημιές. Και να σου φτιάχνω γατάκια και να μην έξερς τί να τα κάνης! Όχι. Σε τέτοιο βαθμό δεν τα θέλω, ώστε, όταν ήταν να παντρευτούμε με τη Μαίρη, το έβαλα όρο:

— Σκυλιά και γάτα στο σπίτι δε θα μπή! Εύτυχώς που και η Μαίρη είχε την ίδια ιδεολογία με μένα, ως προς τα κατοικίδια ζώα κι' έτσι έσασφαλιστηκε, από την άποψη αυτή, η συμφωνία χαρακτήρων.

*

Λίγον καιρό μετά το γάμο μας, όταν άρχισα τις συγγενικές επισκέψεις, ήθε κι' η σειρά της θείας Άμαλίας — θείας της γυναικας μου. Τούτη η θεία ήταν μία χήρα πενηντάρα και βόλε. Είχε χάσει από νέα το θείο Δημοσθένη, που δεν της χάρισε κανένα παιδί. Και η θεία Άμαλία, ενώ θα μπορούσε να ξαναπαντρευτεί, προτίμησε να τό ρίξει στη ζωοφιλία. Αυτό δεν τόδερα, αλλά, τη βραδιά που θα πηγαίναμε, μου τό είπε η Μαίρη:

— Η θεία Άμαλία είναι πολύ ζωόφιλος. Και τί με νοιάζει έμένα; της λέω.

— Σε κατατοπίζω για να έξεις. Έχει τέσσερα σκυλιά στο σπίτι και πεντέξη γατιά και τάχει καλύτερα κι' από παιδιά της. Λοιπόν, στο λέω, για να μην κάνεις καμιά γκάφα και πής τίποτα εναντίον των ζώων.

— Ούτε ύπερ.

— Όχι. Υπέρ θα πής. Γιατί η θεία έχει περιουσία και κάποιο μέος της κληρονομίας θα πέρη και σέ μάς. Λοιπόν, πρέπει να παραστήσεις το ζωόφιλο, το φανατικό μάστα, για να σε πάρη από καλό μάτι. Και, μάλιστα, δε θα χάσης τίποτα, αν χαϊδέψης κανένα σκυλί κι' αν πής καμιά καλή κουβέντα για δαυτά: «Τί άμορφο σκυλί». «Τί έξυπνο ζώο, σαν άνθρωπος» και τέτοια. Θα τη σκαδύσεις.

— Τι έχω να χάσω;

— Να κερδίσης έχεις.

*

Ένα ρεσιτάλ από γαυγίσματα μάς υποδέχτηκε μόλις άγγίξαμε το κουδούνι της πόρτας. Και τέσσερα σκυλιά πήδηξαν σά λυκοί πάνω μας, μόλις άνοιξε ή πόρτα. Πρό πάντος, ένα λυκόσκυλο, που είχε μέγεθος σά μικρός γαίδαρος, με τη φόρα που μου ρίχτηκε, λίγο έλειψε να με ρίξη κάτω. Εύτυχως, έτυχε ο τοίχος κοντά μου και στήριχτηκε.

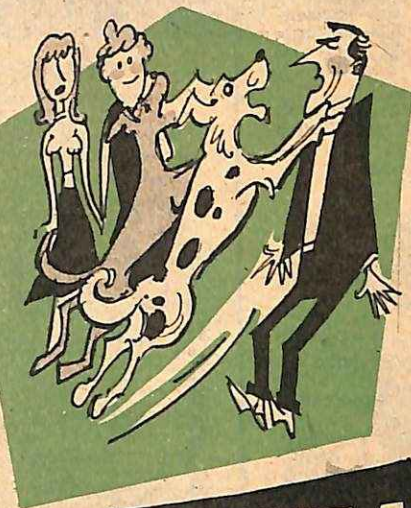
Σας κάνουν χαρές! άκούστηκε η θεία Άμαλία, που πρόβαλε γελαστή, Ντίκ, Φρίντον, Λέονι, Φλόγα, ήνα... (αυτό ήταν συστασεις στα τετράποδα). Ορίστε, όρίστε, έλάτε μέσα. (Αυτό ήταν πρόσκλησι σέ μάς).

Προχώρησα. Τα σκυλιά, ντρεσαρισμένα και υπάκουα, έβαλαν σουρντίνα στις εκδηλώσεις τους, χαμήλωσαν το κεφάλι και μάς άκολούθησαν στη σάλλα, κουνώντας χαρούμενα τις ουρές τους. Η Μαίρη με σκούνησε, Μπάρκα στο νόημα.

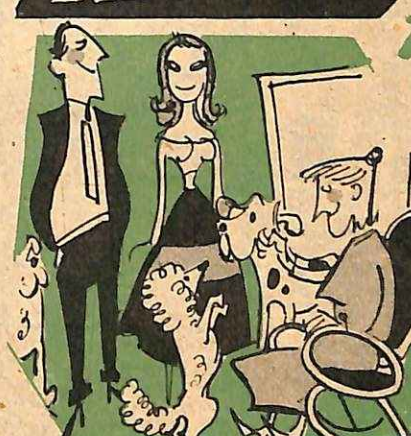
Μά τί χαριτωμένα σκυλιά! Να σας ζήσουν, θεία, και να τα χαιρόσαστε.

— Τ' αγαπάει τα ζώα ο Κωστάκης; ρώτησε η θεία χοιμολογιστή.

— Τα λατρεύει, θεία! άπάντησε η Μαίρη και μούκλεισε το μάτι.

ΖΩΟΦΙΛΙΑ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Αυτό θα πη πως είναι άνθρωπος με ευγενικά αισθήματα.

— Μα άνθρωπος που δεν αγαπάει τα ζώα είναι... ζώον! είπα εγώ.

— Αμέσως κατάλαβα τη γκάφα μου και έδωσα την έρμηνεία: «Δηλαδή, κτήνος θέλω να πώ!».

Στο μεταξύ, καθήσαμε. Τα τέσσερα κοτόπουλα έφεραν γυροβολίες μέσα στη σάλλα, πηδούσαν, έκαναν χαρές, έχωναν τη μούρη τους στα γόνατα της θείας, ζητιανεύοντας ένα χάδι. Όσο για τις γάτες, αυτές τεμπέλιαζαν πάνω στις πολυθρόνες και τα χαλιά και ούτε έμπαιναν στον κόπο να κάνουν χαρές.

— Πώς δεν τσακώνονται τα σκυλιά με τις γάτες; ρώτησε τη θεία.

— Τάχω συμφιλιώσει, μου εξήγησε. Όλοι είμαστε σά μία άγαπημένη οικογένεια.

— Όλη μας ή κουβέντα ήταν γύρω από τα ζώα. Η θεία μου εξύμνησε και την έξυπνάδα τους. Σε μία στιγμή δε, διάταξε τη

Φλόγα:

— Φλόγα! Τις παντοφλές μου! — δεν περίμενε δεύτερη κουβέντα. Έδωσε, ένα σάλο, έσπρωξε την πόρτα με το κεφάλι της και σε λίγο γύρισε θριαμβευτικά με μία παντοφλα στα δόντια. Την άπλωσε στα πόδια της θείας και ξαναχάθηκε για να φέρη και τη δεύτερη.

— Μπράβο, Φλόγα, τη συγχάρηκε η θεία. Είσαι καλό σκυλί. (Τό χαίδεψε). Και είναι εις ένδιαφέρονσαν, πρόσθεσε. Σε δυό μήνες θα γεννήση.

— Έπειτα διάταξε τ' άλλα σκυλιά να εκτελέσουν άλλες υπηρεσίες και γυμνάσια. Σούζες, τούμπες, προσοχή και πολλές παρόμοιες σκυλοασκήσεις.

— Τάχετε μορφώσει περίφημα! είπα στη θεία.

— Μ' αυτά ασχολούμαι, Κωστάκη μου. Και χαίρομαι την έξυπνάδα τους και την άφοσίωσί τους. Άφνω, ότι με υπηρετούν κιόλας. Όταν βγαίω να ψωνίσω, μου κρατάνε τα δέματα.

— Μα δεν υπάρχει ευγενέστερο κι' έξυπνότερο ζώο από το σκυλί, παραδέχτηκε. Κάποτε... σά τόγω πη, Μαίρη... (δεν της είχα πη τίποτα, βέβαια), είχα μία σκυλίτσα, όνοματι Φρίζα. Θα πιστέψετε, θεία, ότι την έστειλα στο περίπτερο και μούφερε τσιγάρα κι' έφημερίδα. Και είχε τέτοια άντιλήψη, ώστε κάποτε, που της έδωσα, κατά λάθος, ο περιπτεράς άλλη μάρακα τσιγάρα, δεν έννοούσε να τό κονήσει από το περίπτερο. Στεκόταν εκεί και γαυγίζει. Μέχρι που ο περιπτεράς κατάλαβε και της έδωσε το πακέτο που έπρεπε.

— Θα γνώριζε το χρώμα του πακέττου! είπε η θεία με θαυμασμό. Τί άπόνινε έκείνο το σκυλί!

— Άχι! ψόφησε, θεία μου. Του ρίξαμε φλόγα κάτω παλιόπαιδα. Δε φαντάζεστε πόσο τό έκλαμα. Κι' όταν τό θυμάμαι...

Πήρα ύφος βαρύτατα θλιμμένο στην άναμψη έκείνου του σκυλιού, που δεν ύπνοζε ποτέ. Η θεία είχε δοκώσει κιόλας. Και χαίδεψε, συγκινημένη, τα σκυλιά της.

— Και τώρα πως κάνετε χωρίς σκυλιά; ρώτησε κατοπίν.

— Μου στοίχισε τόσο πολύ ο δίκιος χαμός του, ώστε δεν πήρα άλλο.

— Έμεινε πιστός στην άνάμψη του, πρόσθεσε η Μαίρη, δείχνοντας υποκριτικό τάλεντο, που με άνησυχισε.

*

Όταν φύγαμε άργά, η Μαίρη μου είπε: — Την κατάκτησες τη θεία. Ίδιος με κείνη την Ιστορία για το περίπτερο. Πώς σου ήθε και την ξεφορτώνεις;

— Από κάποιον ψεύτη την είχα άκούσει...

— Πάντως, έκανε μεγάλη εντύπωση. Έκείνη ή έπισκεψι άποκατάστησε κάποια έπαφή με τη θεία Άμαλία. Την παίρναμε στο τηλέφωνο, ρωτούσαμε για την υγεία της και την υγεία των σκυλιών της και πάντα ή φωνή της άκούγόταν άνάμεσα σέ γαυγίσματα.

— Έφτασε κι' η όορτή μου. Η θεία δεν ήθε να με χαιρετήσει. Με πήρε, όμως, στο τηλέφωνο, για να μου εύχθη και να μου πη

νά τη συγχωρήσω που δεν έρχο-
ταν, γιατί ήταν μόνη της και
δεν μπορούσε ν' αφήσει τα ζωντα-
νά της μονάχα. Αλλά το δώρο
μου, τότε, με κάποιο μικρό.

Περμένα κάποιον άναπτήρα,
κάποιες πυτζάμες μεταξωτές ή
κάποιες γραβάτες, τουλάχιστον.
Και όμως το δώρο ήταν αυτό
που έπρεπε να περιμένω: Ένα
μικρό σκυλάκι Λουλού, σ' ένα
καλάχι με μαξιλαράκι, τέκνον
της Φλόγας. Και μια κόρτα:
«Χρόνια πολλά. Και να σας ζή-
ση η Φοίρα».

Όλο το κέφι που είχα, μου
έφυγε. Αυτό το σκυλάκι ξεχύθηκε
μέσα στο σπίτι και τώκανε θά-
λασσα. Άφου λέρωσε κιόλας πά-
νω στο χαλί. Κι' όταν αποχώ-
ρησαν οι ευχέτες, κάλεσα τη Μαί-
ρη σε συμβούλιο.

— Τι θα γίνει μ' αυτό το κο-
προσκυλάκι;

— Τι θα γίνει; Έο' δσον μās
τόστειλε η θεία, είμαστε υπο-
χρεωμένοι να το κρατήσουμε.

— Εγώ λέω να το πνίξουμε!
πρότεινα.

— Βαστάει η ψυχή σου;
— Έτσι μικρό που είναι, ού-
τε θα καταλάβει τίποτα.

— Δε γίνεται, Κωστάκη. Άν
το μάθη η θεία, χαθήκαμε. Κι'
έπειτα είναι τόσο χαριτωμένο...
Κύττα το! Σάν παιχνιδάκι εί-
ναι!

Τού βάλαμε ένα σπιτάκι στη
βεράντα και το εγκαταστήσαμε.
Το τί τραβήξαμε από κεινη την
ήμέρα, δε λέγεται. Καθώς μεγα-
λωνε, έκανε ένα σωρό αταξίες.
Πρό παντός είχε ιδιαίτερη αδ-
υναμία στις κάλτσες, όπως όλα
τα Λουλού. Δεν πρόφταν να α-
γοράζω. Τις άσπαζε στα δοντά-
κια της και τις έκανε φύλλα και
φτερά. Και είχαμε κι' από πάνω
και το ενδιαφέρον της θείας. Κά-
θε μέρα, μάς έπαιρνε στο τηλε-
φώνο και μάς ρωτούσε για την
υγεία και τις προόδους της Φοί-
ρας.

— Τίμαθες σουζα;
— Δυστυχώς, δε μάς μένει
καιρός.

— Θα το κανονίσω εγώ.
Και τώρα η θεία εύρισκε και-
ρό ναρχεται κάπου-κάπου στο
σπίτι, για να μαθαίνει τη Φοί-
ρα — έτσι την είχε βαπτώσει
η ίδια, για να τιμήσει το όνομα
εκείνης που έστειλε για τσιγά-
ρα — να κάνει εξυπνάδες και
σουζες. Κάποτε μάς έφερε και
τη μαμά της Φοίρας, για να δι-
χί το παιδί της. Η θεία συγκινη-
θηκε και πάλι μ' αυτή την οί-
κογενειακή σκυλοσυνάντηση, αλ-
λά ούτε η μάνα, ούτε η κόρη έ-
δωσαν σημεία αναγνώρισης. Το
μόνο που συμφώνησαν τα δύο
σκυλιά, ήταν ν' αναστατώσουν
το σπίτι και να μάς τρελλάνουν
στο γαυγισμό.

— Λοιπόν, πώς τα πάτε με
τη Φοίρα; ρώτησε η θεία.
— Θανμάσια! με πρόλαβε η
Μαίρη. Από τότε που μάς τη
στείλατε, πήρε ζωή το σπίτι. Ο
Κωστάκης είναι ξετρελλαμένος.
Άφου θεία, φαντασθήτε, άρχισε
ναρχεται χωρίς στο σπίτι, για
να παίξει με το σκυλί. Και μου
λέει καιμιά φορά: «Μαίρη το
νού σου στη Φοίρα. Άν μου πά-
θη τίποτα και τούτη, θα είμαι
δυστυχής άνθρωπος!».

— Η θεία ευχαριστήθηκε;
— Κωστάκη, είσαι μεγάλη
ψυχή!

— Άλλά ήταν να σε πιάνη ά-
νελπισία. Νάσαι υποχρεωμένος
νάχεις διαρκώς μπροστά στα πό-
δια σου ένα ζώο που το αντι-
παθείς, να σου σιχίει τις κάλ-
τσες, να σου λερώνει τα χαλιά,
να κάνει βρωμιές, να πηδάει θρα-
σύτατα στο κρεβάτι σου και να
θέλη το γαλατάκι του, το κρα-
τάκι του, τα ξερόδα του και την
έννοια του. Κι' επί πλέον νάχει
και τη θεία να ρωτάει κάθε τόσο
για την υγεία του και για την
πρόοδο της μορφώσεώς του.
— Θεία, έχω ένα προαίσθημα

πως θα το χάσω γρήγορα, της
είπα μια μέρα.

— Για το Θεό, μην κακομε-
λετάς, παιδί μου! Να το προ-
σέχεις μόνο και δε θα πάθη τί-
ποτα.

— Όταν η Μαίρη μου είπε πως
η Φοίρα της έσχιζε το πέμπτο
ζευγάρι νάυλων, είπα:
— Μια λύσι υπάρχει.

— Ποιά;

— Η φόλα!

— Τι λές, καυμένο Κωστάκη.

Το αντίχει η συνείδησί σου;

— Όχι. Όσο νάναι, ζωή είν'

αυτή, έστω και σκυλιάσια. Αλλά

θ' αναθέσω την υπόθεσι σε ειδί-
κό πρόσωπο.

— Εγώ δεν το επιτρέπω!

— Έσ' δεν ξέρεις τίποτα.

Πήρα ιδιαίτερος ένα παλιό-

παιδο της γειτονιάς: Θάχης ένα

πενηντάρι για τον κόπο σου. Ά-

ναλαμβάνεις να πάρης ένα σκυ-
λί περίπατο και να του δώσεις

κάτι που θα σου δώσω; Αυτό έ-

λειπε, να μην αναλαμβάνη. Τού

τόδωσα και του τόδωσα.

— Όταν γύρισε, μου είπε:

— Έν τάξει. Αιώνια του η

μνήμη.

Το λυπήθηκα το καυμένο, αλ-

λά δε γινόταν αλλιώς. Και μό-
λις έφυγε ο μικρός, να ο ταχυ-

δρόμο μ' ένα γραμάκι.

— Έταιρεία Ζωοφίλων. — Κα-

τά θερμή συστασις της κυρίας

ποία τυγχάνει εκλεκτόν μέλος

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-
μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

μας, εύρισκόμεθα εις την ενά-

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 669

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Προκαλούνται μερικές φορές
και από μεγάλη χαρά. — Τα
λόγια αυτά τα άπευθύνωμε
στους λυπημένους.

2 Μέρος του σώματος που οι
γυναίκες περιβάλλουν με ίδι-
αίτερες φροντίδες. — Θα-
μάς... Γερμανός συγγραφέας.

— Υπάρχουν πολλές στην

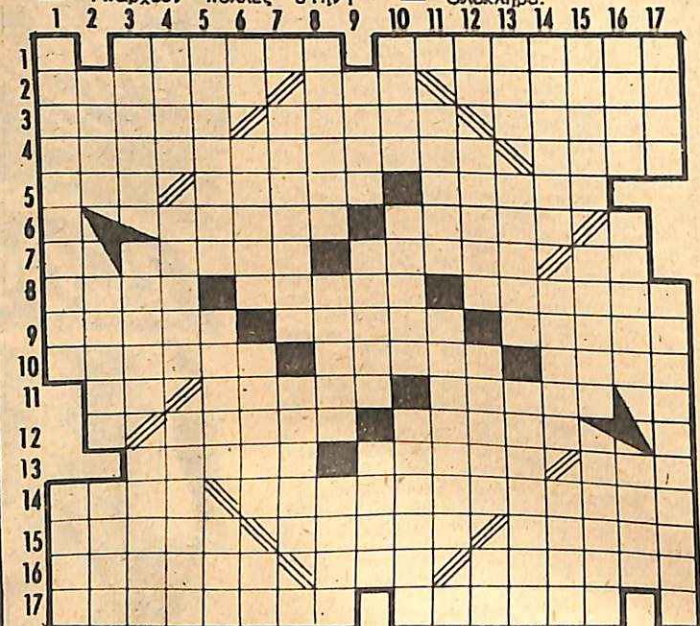
17 Έπαναφέρω στη θέση του
έξαρθρωμένο μέλος του σώ-
ματος. — Θεραπεύονται.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Αναλαμβάνουν να μάς άπο-
ζημιώσουν σε περίπτωση που
συμβή κάποια ζημιά. — Παί-
ζεται με χαρτιά.

2 Μερικά. — Μέσα (έπίρρ.).

— Ολλανδία.

1 Ισπανία και στο Μεξικό
(καθ.).

3 Αρχιτέκτων του Δ' π. Χ.
αίώνας, που κατασκεύασε τη
Σκευοθήκη του Πειραιώς, εί-
δος ναυστάθμου. — Άκρον
της Γής. — Δεν κινδυνεύουν
από άρρώστειες.

4 Άνιση πράσις. — Πολλοί
άνθρωποι με κοινές επιδιώ-
ξεις.

5 Πόλις της Β. Γαλιίας. — Ο-
ρυκτός άνθραξ που προέρχε-
ται από άπλη άπανθράκωσι.
Λέγεται και ποάνθραξ.

6 Θεά των άρχαίων. — Μοιά-
ζουν πολύ με το άλάτι της
κουζίνας.

7 Ημερο. — Όμάς ναυτών σε
ειδική ύπηρεσία στην θηρά. —
Αναφορική άντωνυμία.

8 Φόροι. — Εύρωπαϊκή πρω-
τεύουσα. — Βασίλισσα της
Ελλάδος.

9 Δε συμβαδίζουν με τους νό-
μους. — Λένε, ότι είναι...
χρυσός. — Ιερόν.

10 Ιδανικά. — Τα προσφέρον-
τα βοήθεια. — Περιήγηση
γαλλικό μυθιστόρημα.

11 Αναφορική άντωνυμία. — Ά-
μίλητα. — Όπλο και το
βλήμα του.

12 Μηματοργικό όργανο. — Κά-
λος.

13 Αύξάνω η μεγαλώνω τα κενά.
— Πείνα. — Θεός των άσ-
χαίων.

14 Καθεμία. — Χρυσά ή άσημό-
χρωμα κορδόνια, που φορούν
στους ώμους οι στρατιωτι-
κοί, ως διακριτικά ειδικής
ύπηρεσίας.

15 Φρούτο. — Βασιλιάδες στον
τομέα τους. — Ιωάννης...:
Ο δεύτερος Πρόεδρος των
Ην. Πολιτειών.

16 Μεγαλόπολις της Σικελίας.
— Μισό ραντίο. — Συγγε-
νεύει με το πιτζέλι.

3 Φανερό. — Θαλάσσια ταξι-
δία. — Σπάταλα, άκόλαστα.

4 Μοναχική πολιτεία. — Κα-
ταστρέφω μία περιοχή και
της αφαιρώ κάθε ίχνος ζωής.
Βιβλικό βουνό.

5 Πρωτεύουσα όμώνυμου έπαρ-
χίας του Νομού Ιωαννίνων.
— Πόλις της Τουρκίας στην
Κιλικία. — Πρόβει.

6 Δύο συνεχόμενα σύμφωνα του
αλφαβήτου. — Δεικτική άν-
τωνυμία. — Εύφορος χώρα
της Πελοποννήσου. — Ανα-
φορική άντωνυμία.

7 Φλογερός. — Άμεμπτα.

8 Τα μη έχοντα άρισμένη μορ-
φή. — Μία από τις πολλές
που θα βρήτε σ' ένα μπάρο.
— Σηκώνω κάτι πάνω μου.

9 Πόνοι σωματικοί ή ψυχικοί.
— Κούνια. — Όλιγαρκή.

10 Φύσημα, άνάσκα. — Το ρήμα
των έρωτευμένων. — Πηδά-
λιο.

11 Έργαλείο των γλυπτών. —
Προϊσταμαι.

12 Αιγυπτιακή θεότης. — Πρό-
σωπα που άγνοούν άκόμα τα
δεσμά του γάμου. — Έτε-
ρος. — Προτρέπει.

13 Θεά των άρχαίων. — Τρα-
πουλόχαρτο. — Έχει νόστι-
μο κρέας.

14 Μεγάλο λιμάνι της Ιταλίας.
— Καθαρός, άμόλυτος.
— Μακρινός πρόγονος όλων
μας.

15 Κάθε άνθρωπος έχει τουλά-
χιστον ένα. — Προφήτης.
— Η καρδιά της Παλιάς Αθή-
νας.

16 Τα φορούν οι κληρικοί. —
ψώνιο. — Η κυκλοφορία του
μάς έξασφαλίζει ζωή.

17 Ήρωας του Τρωικού Πολέμου.
— Ρήμα που προκαλεί μεγά-
λο θόρυβο.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η λύσις του 668

στη σελ. 90

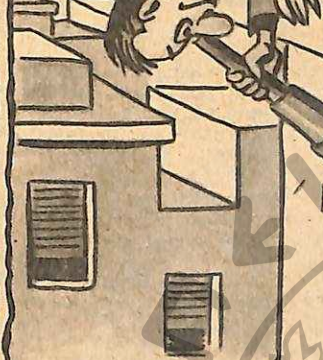
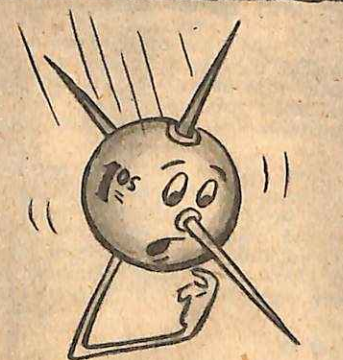
Δορυφόρος ο Β'

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Έσείς, κύριοι, τί γνω-
μη έχετε για τους πυραύ-
λους;

— Μά δεν έτρεχα πο-
λύ, κύριε πόλιτμαν! Μέ-
νο ένα εκατομμύριο διακό-
σια χιλιόμετρα την ώρα!...

— Στραβωμάρα έχεις, Ήλια; Άπάνω κυτ-
τάνε για το δορυφόρο κι' όχι κάτω!...

— Άκου να σου πω, έα-
δερφε, μη μου κάνης τον
κάρνα! Όταν πηγαινες
έσυ, έγω... γυρίζω!...

Ο καθένας το δορυφόρο του!...

ΣΙΓΟΥΡΑ, δε θα ξέρετε τί είναι το «Νύμφ-Λούκ» (Όχι Νύμφης). Δε μπορεί να το ξέρετε, γιατί πρόκειται για την τελευταία λέξη της μόδας, στην τεχνική του μακιγιάζ.

Πρέπει να εξηγήσουμε εδώ ότι δεν πήρε την ονομασία του από τις κοινές... υφούλες, αλλά απ' τις Νύμφες της αρχαιότητας, τα πνεύματα αυτά των βουνών και των πηγών, τα αντίστοιχα προς τις νεώτερες Νεράιδες.

Τόσο το όνομα όσο και οι βασικοί κανόνες της καινούργιας αυτής μεθόδου οφείλονται στον περίφημο Φρανσουά, διευθυντή ενός τμήματος του πασίγνωστου Ινστιτούτου καλλογής της 'Ελίζαμπετ 'Αρντεν.

Ο ειδικός αυτός καλλιτέχνης της γυναικείας όμορφιάς τονίζει ότι το μακιγιάζ πρέπει να στηρίζεται στις εξής δύο βάσεις:

Πρώτον, κάθε γυναίκα πρέπει να χωρίσει το πρόσωπό της σε ζώνες, για να βρει το σωστό τρόπο που θα το μακιγιάρει.

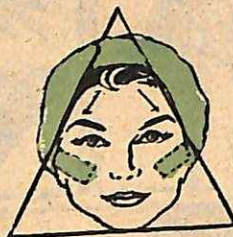
Δεύτερον, δεν πρέπει να παρασύρεται από την είκόνα της που βλέπει στον καθρέφτη.

«Στον καθρέφτη βλέπετε μόνον αυτό που είσα-στε, κι' όχι αυτό που πρέπει να είσα-στε» λέει ο κ. Φρανσουά. 'Η μέθοδός μου, του χωρισμού σε ζώνες και της μετρήσεως του προσώπου, προσφέρει μια πολύτιμη βοήθεια στην αύξησι της όμορφιάς της γυναίκας, υποδεικνύοντάς της ποιά χαρακτηριστικά της πρέπει να τονίσει και ποιά να κρύψει όσο το δυνατόν.

Το «Νύμφ-Λούκ», το καινούργιο αυτό μακιγιάζ μου, στηρίζεται στο «ανέβασμα» όλων των γραμμών του προσώπου, και ιδιαιτέρως των φρυδιών, των ματιών και του στόματος.

Να πως θα εφαρμόσετε τώρα το νέο αυτό σύστημα:

Χωρίζετε πρώτα το πρόσωπό σας σε τρεις μακροστενές ζώνες, όπως βλέπετε και στην εικόνα μας: την άνω ζώνη που περιλαμβάνει τα φρύδια, τη με-

Το μακιγιάζ ΝΥΜΦ-ΛΟΥΚ

Με το χωρισμό του προσώπου σε τρεις ζώνες

σαία που περιλαμβάνει τα μάτια, και την κάτω που περιλαμβάνει το στόμα. Αυτή η δουλειά θα γίνει πάνω στην εικόνα σας που βλέπετε στον καθρέφτη, ώστε να μπορείτε να μετρήσετε το μήκος κάθε ζώνης, απ' τη δεξιά ως την αριστερή άκρη της.

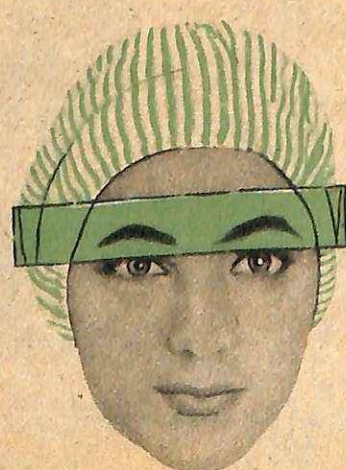
Θα σταθίτε δηλαδή μπροστά στον καθρέφτη άκρη της, με το πρόσωπο ίσιο και γυρισμένο τελείως προς το κρύσταλλο. Και θα σημειώσετε με μια κιμωλία πάνω στον καθρέφτη ως που φτάνει δεξιά κι' αριστερά καθεμιά από τις τρεις ζώνες.

Και τώρα μετρήστε ποιά από τις τρεις ζώνες του προσώπου σας έχει το μεγαλύτερο μήκος. 'Αν η μακρύτερη είναι η μεσαία, σημαίνει πως η φυσιογνωμία σας ανήκει στον ιδεώδη τύπο οβάλ. Αυτό όμως με την προϋπόθεσι πως δεν υπάρχει πολύ μεγάλη διαφορά μήκους της μεσαίας ζώνης από τις δυο άλλες. Γιατί, αν διαφορά είναι μεγάλη, τότε το πρόσωπό σας είναι μάλλον ρομβοειδές—περίπτωσι που θα μάς απασχολήσει πιά κάτω.

'Αν λοιπόν βεβαιωθείτε, μ' αυτή τη μέτρηση των τριών ζωνών, πως έχετε πρόσωπο οβάλ, μπορείτε ν' ακολουθήσετε τους κανόνες του μακιγιάζ «Νύμφ-Λούκ», χωρίς καμιά τροποποίηση. Στην περίπτωση όμως που είναι μακρύτερη κάποια άλλη ζώνη του προσώπου σας, ή άνω ή κάτω, θα χρειαστή να τροποποιήσετε ανάλογα το μακιγιάζ σας.

Πως θα μακιγιάρετε τα φρύδια σας. Τα φρύδια είναι το σπουδαιότερο χαρακτηριστικό του προσώπου. Φροντίστε ώστε το ψηλότερο σημείο της καμπύλης τους να βρίσκεται πάνω ακριβώς από το κέντρο των ματιών σας. 'Εξ άλλου, η άρχη των φρυδιών (ή εξωτερική δηλαδή άκρη τους) πρέπει να έχει την ίδια απόστασι (κατακόρυφα) από την έξοδο των ρουθυνίων σας, όση κι' από την άρχη των μαλλιών σας στο μέτωπο.

Πως θα μακιγιάρετε τα μάτια σας. 'Αν δεν είναι πολύ βαθιά χωμένα στις κόγχες, άλλ' ούτε και πεταμένα προς τα έξω, φτάνετε σκιά με το κραγιόνι στην εξωτερική γωνία τους, και λίγο περισσότερη στην εξωτερική γωνία. 'Η δεύτερη αυτή σκιά θα «σβύνει» προς τα πάνω, προς τους κροτάφους. Στο κέν-

Ανω: Το ρομβοειδές πρόσωπο και το κατάλληλο μακιγιάζ του. Μέσον: Το τριγωνικό πρόσωπο. Κάτω: Το τριγωνικό ανεστραμμένο.

τρο των βλεφάρων δεν πρέπει να υπάρχει καθόλου σκιά.

Χρησιμοποιείτε πολύ φειδωλά το ρουζ για τα μάγουλα. Φροντίζετε δε να σχηματίσετε ένα τρίγωνο σε κάθε μάγουλο και να «σβύνει» όμοια προς τον κροτάφο και προς τη γραμμή του σαγονιού.

'Αν τα μάτια σας προεξέχουν, χρειάζονται περισσότερη σκιά.

'Αντίθετα, αν είναι βαθιά κρυμμένα στις κόγχες, θα βάλετε ελάχιστη σκιά, απλωμένη άπαντα σ' ολόκληρο το βλέφαρο.

Πως θα μακιγιάρετε τα χείλια σας. Μεταχειρίζεστε γι' αυτή τη δουλειά ένα πινελάκι, αλειμμένο με το κραγιόνι σας. Ακολουθείτε τη φυσική γραμμή των χειλιών, φρονίζοντας πάντως να φαίνονται όσο το δυνατόν πιο «γεμάτα».

Σύμφωνα με τη θεωρία του κ. Φρανσουά, κατά την οποία όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου πρέπει να έχουν μια «ένησι» προς τα πάνω, σχεδιάζετε το κάτω χέλι σας με μια καμπύλη προς τα πάνω στις δυο άκρες του, σαν να χαμογελάτε. Για να τονίσετε δε ακόμα περισσότερο αυτή την έντυπασι, κονταίνετε λίγο με το βάψιμο το άνω χέλι σας, στις γωνίες του. Θα επιτύχετε καλλίτερα αυτά το μικρό «τρυκ», αν χαμογελάτε πραγματικά την ώρα που βάφετε τα χείλια σας.

Και τώρα ας δούμε τί συνιστά ο κ. Φρανσουά για κείνες τις γυναίκες που δεν έχουν το ιδεώδες οβάλ πρόσωπο.

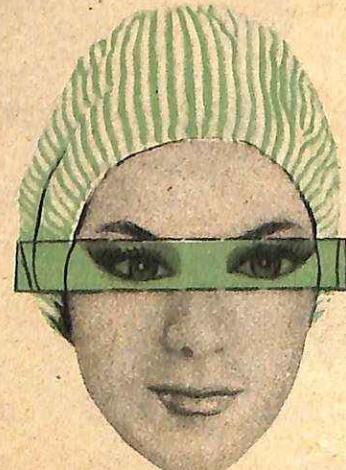
1) 'Αν η μεσαία ζώνη είναι πολύ μακρύτερη από την άνω και ιδίως από την κάτω, το πρόσωπό σας έχει σχήμα ρόμβου. Στην περίπτωση αυτή, το ψηλότερο σημείο της καμπύλης των φρυδιών σας πρέπει να βρίσκεται λίγο πιά έξω απ' το κέντρο του ματιού, προς τις εξωτερικές γωνίες του. Το ρουζ πρέπει να συγκεντρώνεται σε μια στενή τριγωνική ζώνη μάγουλων και το στόμα να φαίνεται μικρό και «γεμάτο».

2) 'Αν η κάτω ζώνη είναι μακρύτερη ή ίση με τη μεσαία, το πρόσωπό σας είναι τριγωνικό. Το ψηλότερο σημείο των φρυδιών πρέπει να βρίσκεται ακόμη πιά έξω, σχεδόν πάνω απ' την εξωτερική γωνία των ματιών. Το ρουζ των μάγουλων, θα απλώνεται προς τα έξω και προς τα πάνω, προς τους κροτάφους. Τα χείλια θα γίνουν με το μακιγιάζ μακρύτερα και λεπτότερα απ' ό,τι είναι στην πραγματικότητα.

3) 'Αν η άνω ζώνη είναι μακρύτερη ή ίση με τη μεσαία, το πρόσωπό σας έχει σχήμα ανεστραμμένου τριγώνου (με τη μύτη προς τα κάτω). Φροντίστε τότε ώστε το ψηλότερο σημείο των φρυδιών σας να βρίσκεται λίγο πιά μέσα απ' το κέντρο των ματιών. Το ρουζ στα μάγουλα θα κατευθύνεται λοξά προς την κορυφή της μύτης. Το στόμα θα είναι μικρό και «γεμάτο», όπως σας υποδείξαμε παραπάνω στην περίπτωση 1 (του ρομβοειδούς προσώπου).

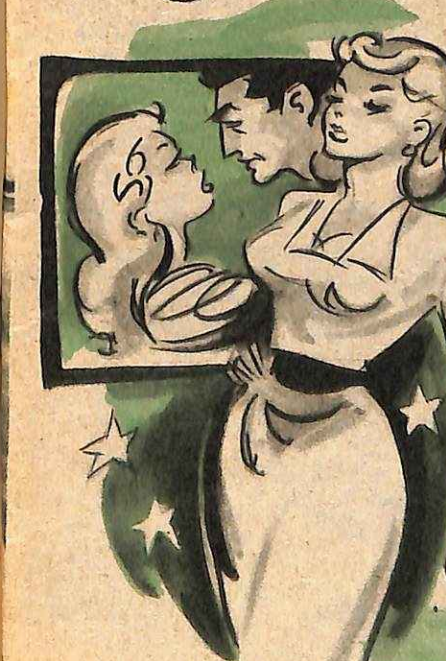
Γιατί δε θα μπορούσε να τη φιλήσει

Το δικαστήριο του Νόρβαλκ (Όχάιο) καταδίκασε τη σιδηροδρομική εταιρία Βαλτιμόρης-Όχάιο να πληρώσει αποζημίωσι 15 χιλιάδων δολλαρίων στον Έλλις Ντότσον, γιατί είχε τραυματιστή σ' ένα σιδηροδρομικό ατύχημα. Το τραύμα του ήταν ελαφρό, άλλ' είχε παραιμορφώσει το επάνω χέλι του και η κυρία Ντότσον απέδειξε στο δικαστήριο ότι ο άντρας της δε θα μπορούσε πιά να την φιλήσει όπως άλλοτε.

Οι τρεις ζώνες ενός προσώπου οβάλ: 'Αριστερά, η άνω ζώνη, που περιλαμβάνει τα φρύδια. Μέσον, η μεσαία, που περιλαμβάνει τα μάτια. Δεξιά, η κάτω, που περιλαμβάνει το στόμα.

«Σύγχρονο οιδίον»

Είς λογιών-λογιών εκθέσεις, που με φούρια ξεφύτρων και πολλούς Ρωμηούς συνήθως και τουρίστες συγκεντρώνουν, προσετέθη τελευταίως και η 'Εκθεσι Σπιτιού, που για όλους ήταν χάρις και απόλαυσις... ματιού! 'Επισκεπτες άμετρητους συνεκέντρωσε κι' αυτή, που την βοήθαγε σπουδαία και την έκαν' ζηλευτή, μα παρά τις προσελκύσεις θεατών πολλών κι' αφθόνων, δηλ η έκθεσι εκείνη «για τα... μάτια» ήταν μόνον!

Και, πρωτίτως, τα ξενυάρια του Σπιτιού τα πολλά τα λαμπρά εκθέματα της διακόσμησης, αλλά ούτε διανοηθήκαν ν' αποκτήσουν τέτοια είδη, αφού, βέβαια, τους λείπει και αυτό το... κεραμίδι! 'Εκπαλαρίσαν ντουλάπες, πολυθρόνες και κανιές, ανακουές που... μαγεύουν με το ήλιον τις ακτίνες και πολλά, εν γένει, σκευή περιττά για ξενυαράκια, που ναί' άστεγα μονίμως και τα «ψήνουν» στα παγκάκια!

Περιττά θεωρηθήκαν τέτοια είδη, φυσικά κι' απ' τα πιά πολλά, περίπου, του καιρού μας θη- (λυκά, επειδή κάθε γυναίκα, που μοντέρνα αποκαλείται έχει παψει, τελευταίως, με το... σπιτί ν' ασχοληται! Δηλαδή με λίγα λόγια η πολύ μοντέρνα νέα, για τη νοικοκυρσότητα λέει «ό μνησας έχει έννεα» και στο σπιτί αντί να κάτση και να ψήση φαγητό περιφέρεται στα κέντρα για να «βρει ένα... ψητό».

Τού συρμού ή δεσποσύνη ξεχωρίζει απ' τις παλιές, που το νού τους είχαν μόνον στις σπιτιόσις τις δου- (λειές και κυττούσαν πως να πλέσουν, να ραζώσουν, να κεντή- (σουν, ή με τα κεντήματά τους πως να μισοκαζαντήσουν! 'Ο καιρός αυτός παρήλαε κι' η μοντέρνα κοπελλάρα δε σκοτίζει το μυαλό της, με πανιά και με τελλάρα, μα ζητά με κάθε τρόπο και με κάθε επιμονή να φανή κι' αυτή, μια μέρα στής θάλας τό... πανί!

Δε σκοτίζεται, ακόμα, η μοντέρνα νεαρά, αν θα την χαρακτηρίσουν για κακή νοικοκυρά και μαράκι δεν το βάσει η Κοκό και η Κική, αν της πωνε πως δεν ξέρει... κοπτική και ραπτική! Τον παλιόκομο αφήνει να την κρίνει όπως νοούταρε και το νού της έχει μόνον πως θα μάθη να σωφάση ώστουν, κάλλιστα, πτυχίον άποκαί σωφροσύνης, που ναί' άπλάσια κι' εκείνο της συγχροόνου «κοπτικής»!

Είς την έκθεσι εκείνη του Σπιτιού την εξασία, είν' επόμενον, επίσης να μη δάση σημασία κι' όποια μέρ' σ'ό σπιτιού της μένει ελαχιστος, στιγμές και περνάει όλο το χρόνο με ταξίδια κι' ενδραυές... Το σπιτάκι της, τουτέστιν, άερας, το ξεχνά κι' έχει πάθει τέτοια λόξα για ταξίδια μακρινά, ώστε άρχίζει από τώρα εισιτήρια να κλείνη και για το ξενοδοχείο που θα γίνη στή... Ξελήνη!

Αλλ' έκτος από τις νέες τις μοντεροποιημένες, άδιαφορες απήλθαν απ' την έκθεσι Σπιτιού και πολλές άδρες υπάρξεις, σοφάρες και παντρεμένες, που τις έχει κυριεύσει τ' αλκοόλι του... χαριού! Για το σπιτί τους κι' εκείνες δεν νοιαστήκαν ήγουν ήτοι, αφού παίζουν «πινακλάκι» διαρκώς σέ... ξένο σπιτί κι' ή «κολόνα» του πινάκλ τους έγγουον κατά κανόνα, να ναί' ή μόνη κι' ή μόνη του «σπιτιού τους ή... κολόνα»!

Είμαι βέβαιος, εν τέλει, και φρονώ εν κατακλείδι, πως εδρεθήκαν και πλείστα παντρεμένα θηλυκά, που παρέκλιναν τα φινά της έκθεσεως τα είδη και σταμπάριζαν μονάχα κατά πατογυαλιά... Τα όποια θα τα πωρουν, άσφαλώς, κατά νουήνες, για να πλασιώσουν, δήθεν, τις φτωχές τους τις νοήνες, ενώ ξέρει ο κόσμος όλος και κανείς δεν άμφισβάλλει, ότι θα τα θρημματίσουν στού άντρας τους το κεφάλι!

Ευνοηράφους / Αμα Τάδρα / ο Σπυριδής Τ.

ПРАКТОРЕ

ήταν κόρη της Μάτα Χάρι. Κι' αυτό ήταν το μυστικό που την τυραν-
νούσε σ' όλη της τη ζωή...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο πάντα νέος Μπίνγκ Κρόσμπυ.

Κάλη παρέα με μερικούς φίλους και να ξεχάσει τη μοναξιά του!

Μπίνγκ ΚΡΟΣΜΠΥ Κάθου ΓΚΡΑΝΤ

Ένας γάμος που ξάφνιασε το Χόλλυγουντ

ΠΑΡ' όλο που το Χόλλυγουντ είναι συνηθισμένο στις εκκεντρικότητες των αστέρων του, ωστόσο η είδηση του γάμου του δημοφιλούς τραγουδιστή και ηθοποιού Μπίνγκ Κρόσμπυ, που έγινε προ μερικόν εβδομάδων στο Λας Βέγκας της Νεβάδας, έπεσε σά βόμβα ανάμεσα στους συναδέλφους και τους φίλους του.

Πολύ πριν ο Μπίνγκ γίνη διάσημος, γύρω από τα 1932 περίπου, γνώρισε και έρωτεύθηκε την τότε 17χρονη βοήθο του βωδού κινηματογράφου Ντίξι Λήν, την οποία και παντρεύτηκε. Αμέσως μετά το γάμο αυτό, άλλαξε ριζικά και η τύχη του Μπίνγκ. Από άγνωστος τραγουδιστής που ήταν, ξεελίχθηκε σιγά-σιγά σε διασημότητα πρώτου μεγέθους, ενώ, παράλληλα, και η οικογενειακή του ευτυχία ήταν πραγματικά ζηλευτή. Με τη γυναίκα του ήταν διαρκώς έρωτικά ζηλευτή. Με τη γυναίκα του ήταν διαρκώς έρωτικά ζηλευτή.

Πριν πέντε χρόνια ο Μπίνγκ ήταν 48 ετών, αλλά φαινόταν πολύ μικρότερος. Γι' αυτό και οι στενοί φίλοι του άρχισαν να του προτείνουν δεύτερο γάμο, ύστερα από δύο χρόνια πένθους. Ο διάσημος όμως τραγουδιστής ήταν αμετάπειστος:

— Άδικα χάνετε τον καιρό σας, τους απαντούσε στερεότυπα. Δεν πρόκειται να ξεχάσω ποτέ την Ντίξι, για μια καινούργια γυναίκα...

Ενώ, όμως, έλεγε διαρκώς τα ίδια για το ενδεχόμενο δεύτερου γάμου, κατά βάθος, πίστευε ότι δε μπορούσε να κρατήσει επί άπειρο η ιστορία αυτή. Τα παιδιά του είχαν μεγαλώσει και είχαν αποκτήσει την ανεξαρτησία τους με τη βοήθεια της περιουσίας, που είχε σχηματίσει ο ίδιος, ώστε δεν τα έβλεπε σχεδόν καθόλου. Κι' όταν τα βράδια γύριζε στην απέραντη βίλλα του με τα 15 δωμάτια, για να κοιμηθεί, τον υποδεχόταν μόνο ένας μαύρος υπηρέτης.

Η μοναξιά αυτή τον έκνευριζε φοβερά, αλλά δεν ήθελε να το ομολογήσει. Πολλές φορές, τις νύχτες, έβγαине από το σπίτι του, για να πάει σ' ένα μικτερινό κέντρο, όχι για να διασκεδάσει, αλλά για να

νία. Αμέσως έπειτα έφυγε και ο δεύτερος, ο Λίντσαϊν, για το Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης. Έτσι έμειναν οι δυο διδύμοι. Με τους δυο αυτούς, που τους είχε κοντά του μόνο δυο φορές την εβδομάδα, τα πράγματα φαινόταν πια εύκολα. Πήρε, λοιπόν, την μεγάλη απόφαση για γλυτώση μια για πάντα από τη μοναξιά του.

Πραγματικά, αφού κανόνισε με κάθε μυστικότητα όλες τις λεπτομέρειες με κάθε μυστικότητα, τα έδωσε τις λεπτομέρειες με την Κάθου, έφυγε για ακολουθήσε κι' η Κάθου. Κι' εκεί, στην καθολική εκκλησία της Σάντα Άννα και σε στενό καλό, ο Μπίνγκ παντρεύτηκε την Κάθου Γκράντ. Μια άλλη γυναίκα θα διασταί ίσως στην κατά 28 ετών ηλικία χρόνια διαφορά μεταξύ των συζύγων. Αλλά η Κάθου ούτε τη σκέφτηκε καθόλου, όπως δε σκέφτηκε και το γεγονός, ότι μαζί με τον Μπίνγκ θα είχε και 4 προγονούς, που είχαν την ηλικία της σχεδόν στη φιλία τους ή στην έχθρα τους... Της άκουγαν τα γεγονότα, ότι ήταν σύζυγος ενός διάσημου και πλουσιώτατου τραγουδιστού και ηθοποιού.

Ο πρώτος που έμαθε και διέδωσε την είδηση του γάμου στο Χόλλυγουντ, ήταν ο ένας από τούς διδύμους, ο Ντένις. Είχε μια τηλεφωνική συνδιάλεξη με τον πατέρα του, ο οποίος του ανήγγειλε: — Παιδί μου, από προχτές, έχεις μια δεύτερη μητέρα...

Ο Ντένις απάντησε αμέσως: — Εν τάξει, πατέρα. Φρόντισε τώρα να ζήσης ευτυχισμένος!...

Αλλά κι' οι δυο μεγαλύτεροι γιοι του απάντησαν ανάλογα και... απειλούν να μιμηθούν τον πατέρα τους! Έτσι ο Γκάρου τηλεγράφησε απ' τη Γερμανία:

«Συγχαρητήρια, πατέρα. Όταν γυρίσω κοντά σου, θα σου φέρω και μια νύφη, μια χαριτωμένη Γερμανιδούλα».

Και ο Λίντσαϊν, από τη Ν. Υόρκη: «Θεομέε εύχες. Μπορώ τώρα να παντρευτώ κι' εγώ εκείνη που αγαπώ».

Αλλά ο Μπίνγκ δε βιάζεται να παντρευτώ κι' γιους του. Είναι άπασχολημένος με τη γυναίκα του. Περνούν το μήνα του μέλιτος στο άπειρο άγροκτημα, που έχει ο Μπίνγκ στο Έλκο της Νεβάδας.

Φυσικά, οι «κακές γλώσσες» του Χόλλυγουντ οργιάζουν γύρω απ' τον «αταίριαστο» γάμο του δημοφιλούς τραγουδιστή. Αλλά αυτός τις αγνοεί! Ο ΠΕΝΝΥ

Τρυφερός σύζυγος

Ο Λή Πόουελ, γιος του γνωστού ηθοποιού του κινηματογράφου Ουίλλιαμ Πόουελ, είχε παντρευτεί πριν από λίγο καιρό μια όμορφη νέα, την Πατρίσια Ντόκτον. Αλλά από την πρώτη εβδομάδα του γάμου τους, άρχισε να της λέει πως έπιζε ότι έβγαίνε πολύ γρήγορα χιόνος και θα ξαναβρίσκεται στην ελευθερία του. Η Πατρίσια κατέφυγε στο δικαστήριο, που της έδωσε διαζύγιο.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★ Δημοσιεύουμε σήμερα στο εξώφυλλό μας τη φωτογραφία που αφιέρωσε στους αναγνώστες μας η Τζέην Μάνσφιλντ κατά τη σύντομη παραμονή της στην Αθήνα. Όπως βλέπετε, σάς την αφιερώνει με «αγάπη» και έπειδή, όπως μάς είπε, δεν έχει πολλές καρδιές για να σάς χαρίσει από μια στον καθένα, σάς αφιερώνει από μια... ζωγραφιστή. «Ετσι θα θα υπάρχει κανένας αδικημένος και κανένας παραπονούμενος».

★ Περαστική από το Παρίσι, η Γιγγκρίντ Μπεργκμαν έμεινε μία μέρα στο ξενοδοχείο της ξενοδόχου και έφυγε κατόπιν για το Λονδίνο, όπου θα εγκατασταθεί για μερικούς μήνες, προκειμέ-

τρα αυτά έργα θα είναι το «Ηλιοσπιν» και «Η θύρα», που εξιστορεί τον έρωτα ενός Γάλλου για μια Ιθαγενή του Βιετνάμ. Ακολουθώντας δε θα γυρίσει στη Βραζιλία το φιλμ «Μπαϊά» και πάλι στο Χόλλυγουντ τις «Τρεις αδελφές» του Τσέχωφ.

★ Για να επισφραγίσουν τη συμφιλίωσή τους ο Μίκυ Ρούνεϊ και η «Ελεν Μάνκεν» θα κάνουν ένα νέο ταξίδι του μέλιτος στην Ευρώπη.

★ Ο χωρισμός του ζευγους Τζέφ Τσάντλερ είναι πια οριστικός αφού χρόνια τώρα αγωνίζομαι να σώσω τη συμβίωσή μας αυτή, δήλωσε ο Τζέφ. Η καλή μου θέληση είναι αναμφισβήτητη αλλά οι προσπάθειές μου πήγαν χαμένες και τώρα πια όλα τελειώσαν.

★ Τον Ιανουάριο η Μαίρι-λυν Μονρόε θα επανέλθει στα σκηνικά για να γυρίσει το φιλμ «Γαλάζιος άγγελος», την ίδια ταινία που ανέβασε τη Μαρίλιν Ντίντλιν στο ζενιθ του θριάμβου της. Η Μαίριλυν είναι τώρα πιο γοητευτική από κάθε άλλη φορά. Έχασε κατά τους τελευταίους μήνες πέντε κιλά, τα οποία κέρδισε ο άντρας της Άρθουρ Μίλλερ.

★ Ο συγγραφέας Έρριχ Μάρκ Ρέμαρκ είναι το νέο αστέρι που ανατέλλει στο κινηματογραφικό στερέωμα του Χόλλυγουντ. Όσοι είδαν τον Έρριχ να παίζει μπροστά στο φακό του ρόλο του φανταστικού ήρωα «Ελντ» είναι καίριοι γι' αυτόν. Ο ίδιος είναι τόσο ικανοποιημένος ώστε δήλωσε:

— «Η δουλειά αυτή μ' αρέσει πολύ. Θα δημιουργήσω για μένα ένα ακόμα πιο σημαντικό ρόλο στο προσεχές μου έργο».

★ Ο Έρριχ Μάρκ Ρέμαρκ θα μπορούσε σήμερα να ήταν ένα από τα πιο λαμπρά αστέρια του Χόλλυγουντ, γιατί την εποχή που γυρίστηκε το έργο του «Ουδέν νεώτερον από το Δυτικό Μέτωπο», πριν αναλάβουν το βασικό ρόλο στο Λιού Άλφρεντ, τον πρότειναν στον ίδιο, αλλά τότε εκείνος αρνήθηκε.

★ Η Θρανησοιά Σαγκάν δόνησε μια προσφορά 50 χιλιάδων δολλαρίων που της έκανε μια αμε-

ρικανική εταιρεία για να αποκτήσει το δικαίωμα να μεταφέρει στον κινηματογράφο το τελευταίο της έργο «Σ' ένα μήνα... σ' ένα χρόνο». Όπως αποκάλυψε, η Θρανησοιά προτίμησε το έργο αυτό να γυρισθεί από Γάλλο παραγωγό και Γάλλο σκηνοθέτη, έστω κι' αν αυτό της έσσεφαιλε πιο λίγα κέρδη.

★ Ο Μπίγγ Κρόσμπυ και η σύζυγός του Κάθου Γκράντ, δεν εννοούν να ένοχληθούν από κανένα κατά το μήνα του μέλιτος που περνούν στη νέα επαύλη που έχτισε ο Μπίγκ σε μία έρημη περιοχή, σε απόσταση 30 χιλιομέτρων από το Πάσμ Σπρίνγκς. Για να εξασφαλίσουν την ποινή της αυτή γαλήνη, δεν εγκατέστησαν ακόμα τηλέφωνο στη βίλλα τους και έδωσαν άδεια ενός μηνός στο σωφρό τους.

★ Η Ρίτα Χαίλγουορθ έτοιμάζεται κρυφά για τον πέμπτο της γάμο, με τον Αμερικανό παραγωγό Τζαίμς Χίλλ (41 χρόνων), που γυρίζει τώρα το φιλμ «Χριστός τραπέζιος» με πρωταγωνίστρια την ίδια τη Ρίτα. Ο γάμος προβλέπεται πως θα τελεστεί κατά τις εορτές.

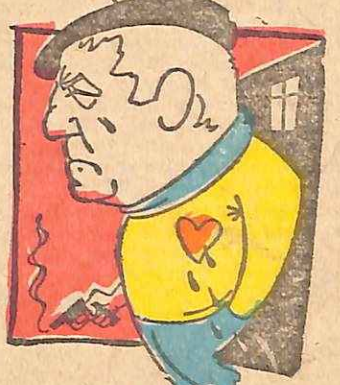
★ Ο Άγγλος δημοσιογράφος Ουίλλιαμ Χίκελ αποκάλυψε πως στις 7 Οκτωβρίου η Εύα Μπαρτοκ έφερε στον κόσμο, στο Λονδίνο, μια κορούλα, η οποία, όπως αποδεικνύουν τα βιβλία του ναυού των Άγγλων Πάντων, βαφτίστηκε λίγες μέρες αργότερα. Της δόθηκαν τα δυο όνόματα Ντίνα και Γκράτσια και το επώνυμο της μητέρας της: Μπάροκ. Το παιδί αυτό είναι φηλινότατο, μέχρι στιγμής, πατέρας, δεδομένου ότι η Εύα χόρισε έδω και ένα χρόνο από τον Κούρτ Γιορτζκενς, τον όποιο είχε παντρευτεί το 1955. Ο γεννητής της κλινικής στην οποία γεννήθηκε η μικρή Ντίνα-Γκράτσια Μπάροκ, αρνήθηκε να σχολιάσει τα γεγονότα.

★ Με τη διαθήκη του, ο Αμερικανός παραγωγός Λούις Μπ. Μάγερ άφησε το σπίτι του και 750.000 δολάρια στη γυναίκα του και από 550.000 δολάρια στην καθεμία από τις δυο κόρες του, την κυρία Άννι Σελζνικ και τη δίδα Σούζαν Μάγερ. Αποκλήρωσε δε τη μεγαλύτερη κληρονομία «Εθελ Γκρότς, που απέκτησε με την πρώτη του σύζυγο. Η υπολοιπή περιουσία του, που υπολογί-

ζεται σε δέκα εκατομμύρια δολάρια, πηγαίνει στο φιλανθρωπικό ίδρυμα «Λούις Μπ. Μάγερ», που ίδρυσε ο μέγας αυτός φιλάνθρωπος το 1955.

★ Ύστερα από 22 δολέκλαρα χρόνια, ο Ζάν Γκαμπέν και η Έντλίζ Φεγιέρ θα παίξουν και πάλι μαζί σ' ένα νέο φιλμ. Τα δυο αυτά λαμπρά αστέρια του γαλλικού κινηματογράφου έπαιξαν για πρώτη φορά μαζί το 1935 στο φιλμ του Ζυλιέν Ντυβιέι «Ο Γολγοθάς».

Το έργο αυτό ήταν το 17ο του Ζάν Γκαμπέν, που ήταν τότε 31 χρόνων, και το 16ο της Έντλίζ. Τώρα θα παίξουν το ρόλο του συζύγου στο νέο φιλμ του Κλωντ Οτάν Λορά «Σε περίπτωση δυστυ-

Ο Ζάν Γκαμπέν

χηματος. Από το 1935 η Φεγιέρ γύρισε άλλα 30 φιλμ και ο Ζάν Γκαμπέν 47 αλλά σε κανένα δεν έφυγε να παίξουν μαζί. Στο νέο αυτό φιλμ υπάρχει ένας μεγάλος επηρεασμός που θα έχει το πρόσωπο της Μπριζίτ Μπαρντ. Το φιλμ θα έχει τραγικό τέλος, ακριβώς όπως και το μυθιστόρημα του Σιμενόν που το εμπνεύστηκε.

★ Οι κάτοικοι της Συγγαπούρης επεφύλαξαν ανθρωπιστική υποδοχή στο ζεύγος Ελίζαμπετ Τάιλορ — Μάικλ Τόντ που έφτασε αεροπορικά εκεί προερχόμενο από την Αυστραλία. Ίδια την επόμενη τους έκανε το μπράσελ που φορούσε η «Ελίζαμπετ. Τη κόρη της αυτή έχει διαμάντια 29 καρατίων, η δε άδελφή της ζεπεριάζει τις 12.000 λίρες.

★ Τα «Αστέρια της αριστεράς», τα νέα δηλαδή αστέρια που σκηνίζουν τις προτιμήσεις του αμερικανικού κοινού είναι τα ακόλουθα: 1) Η σελίδα είναι αυτή στην οποία τα κατατάσσεται με πρόκληση συζητήσεων της αμερικανικής κοινής γνώμης: 1) Άντονι Πέρκινς, 2) Σοφία Λόρεν, 3) Τζέην Μανσφίλντ, 4) Ντόν Μάραθ, 5) Κάρολ Μπέκερ, 6) Μάρσαλ Κάουερ, 7) Έλεν Πρίντλεϊ, 8) Άννιτα Έκμπεργκ, 9) Πάμ Νόμμαν, 10) Τζέιν Κέρεν, 11) Χάρου Μπελφόντε, 12) Τζο Βαν Όλντ, 13) Τζορτζ Λόντον, 14) Άντονι Θρανησοιά, 15) Βέρα Μάιλς, 16) Κάθου Γκράντ, 17) Τζέιν Σάξον, 18) Άντι Γκρίφιθ, 19) Ντόροθυ Ντόντς, 20) Μπαρμπάρα Ράις, 21) Ρολ Χόλλιμαν, 22) Τζον Φορσάιτ, 23) Άννα-Μαρία Αμπεργκέτι, 24) Φες Πάρκερ, 25) Βίτα Μορένο.

★ Η Τζέιν Φονταιν ανήγαγε μια βίλλα στην άγρια περιοχή της Κουάη Άκνι, λίγο έξω από τις Κάννες και κοντά στον πύργο όπου έσσε ο Άγα Χάι.

★ «Βόμβα αντι-Σέξ» χαρακτηρίζεται στους κινηματογραφικούς κύκλους του Παρισιού η Μαρία Σέξλ. Περιζήτητη από τους παραγωγούς της Αμερικής και της Ευρώπης, καταρρώσε να επιβληθεί με το ταλέντο και τη χάριτά της και να είναι πολύ πιο εμπορική από πολλές συναδέλφους της, που βασίζουν στις καμπύλες τους τα τρία τέταρτα της αξίας τους.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Μαρία Σέξλ, η «βόμβα αντι-σέξ».

νου να γυρίσει εκεί ένα, ίσως δε και δύο φιλμ. «Ηρεση και χαμογελασιά», η Μπεργκμαν σε μια σύντομη συνομιλία της με τους Παρισινούς δημοσιογράφους, ανέστηκε να διαβεβαιώσει την είδηση ότι δε παντρεύτηκε το Σουηδό βασιρικό επιχειρηματία Λόρς Σμιτ, φηλινότατος δε την άλλη μέρα στο Λονδίνο, δήλωσε ότι βιάζεται να βρει ένα διαμέρισμα για να εγκατασταθεί μαζί με τα παιδιά της, τα οποία, όπως είπε, έχουν μεγάλη ανάγκη από τρυφερότητα και στοργή.

★ Το προπολεμικό αηδόνι του Χόλλυγουντ, η Ζαννέτ Μακντόναλντ, η αλυσμένη πρωταγωνίστρια της «Ευθυμίας χήρας» της «Ρόζ-Μαρί», της «Ταραντέλας» και τόνων άλλων μουσικών επιτυχιών, έχει γίνει τώρα ηθοποιός.

★ Η Ζαννέτ εγκατέλειψε οριστικά τον κινηματογράφο και ακολουθώντας τα βήματα του πατέρα της και του παππού της, που ήταν θρησκευαστάς, κάνει τώρα μια tournée στην Ευρώπη με μερικά λιοντάρια που έχει η ίδια θαμάσει και γυμνάσει.

★ «Το μόνο πρόβλημα, που κυττάζουν οι γυναίκες σ' έναν άντρα είναι η γραβάτα του», δήλωσε ο Κάρου Γκράντ σε κάποιο δημοσιογράφο που τον ρωτούσε, που φερόντο οι τσάντες του αίσθηματικές κατακτήσεις. Και πρόσθεσε: «Όταν μια γυναίκα είναι έρωτα μένι μ' έναν άντρα, δε θέλει να του το δείξει και γι' αυτό αποφεύγει να τον κυττάζει στα μάτια και κυττάζει τη γραβάτα του. Αν όμως δεν τον αγαπά, τότε δεν έχει καμιά διάθεση να τον κυττάζει στα μάτια και πάλι στρέφει το βλέμμα της προς τη γραβάτα του».

★ Η Σοφία Λόρεν δεν πρόκειται να ξαναγυρίσει φιλμ στην Ιταλία. Από την ημέρα που παντρεύτηκε τον Κάρλο Πόντι, δε μπορεί να επιστρέψει στην πατρίδα της. Αλλά υπάρχει και άλλη σοβαρή αιτία: έχει γίνει πολύ ακριβή για τους συμπατριώτες της παραγωγούς. Παραγωγός των τριών φιλμ που θα γυρίσει η Σοφία στο Χόλλυγουντ θα είναι ο σύζυγος της Κάρλο Πόντι, ο οποίος θα εγκατασταθεί κι' αυτός στην Αμερική. Το πρώτο από τα

Μήπως και μιλάει ηλιμισμένη κυρία, θέλει να τη προσφάσει τη θεία μου.

Η Κάθου Γκράντ με μαγιώ.

ΣΤΟΝ ΔΕΚΤΟ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπέκμερ και ο Μπουάνζ ζήτηνε ή το περιδέραιο ή τα χρήματα. Έτσι, το σκάνδαλο ξεσπάει και ο Λουδοβίκος 16ος το πληροφορείται από τον υπουργό της Δικαιοσύνης, που του εξιστορεί το ρόλο του Ροάν. Σε μία ιδιαίτερη συνάντησή του με τη βασίλισσα, ο Ροάν αρνείται ότι ζέρει τί άπόγινε το κολλίε. Της μιλάει ταυτόχρονα για την άγανη του και για τα γράμματα που της έγραψε και της εκφράζει το παράπονο ότι τον παραμέρισε, αφού πρώτα του έδειξε την εύνοιά της και τον έκαμε ευτυχισμένο. Η Μαρία Άντουανέττα τον άκούει κατάληκτι.

Είσατε άθλιος και ψεύτης, καρδινάλιε ντε Ροάν! Είσατε άνανδρος, γιατί συκοφαντείτε μία γυναίκα. Κι είσατε άκόμη πρόδοτης, γιατί σεις, ένας ευπατριδης, δικαιώρετε την ύπόληψή της βασίλισσας σας. — Καί σεις, κυρία, είσατε μία άκαρδη γυναίκα και μία άπιστη βασίλισσα! Μά κάματε να σας άγαπήσω σαν τρελλός και με γεμίσατε έλπίδες.

Εγώ σας έδωσα έλπίδες... Ή είσατε κακούργος ή εγώ είμαι τρελή.

Αν δε μου δίνατε έλπίδες, πώς θα τολμούσα να σας ζήτησω τις νυχτερινές συναντήσεις, που μου παραχωρήσατε... Θα έπαιρνα ποτέ το άαρρος νάρθη ή νύχτα στο πάρκο των Βερσαλλιών, αν δε μου στέλνατε την κόμπωσα ντε Λαμότ, για να οδηγήση τα βήματά μου... Καί ποιος μου έδωσε το κλειδί του μικρού προαπτερίου... Ποιος μου χάρισε αυτό το τριαντάφυλλο, που το μάρανε ή φλογερή πνοή των φιλιών μου... Μήπως θα τολμούσα ποτέ να ζητήσω αυτή την τρίτη νύχτα μέσα στο μικρό κυνηγετικό περίπτερο, τη νύχτα αυτή που θα μου μείνη άσημνήτη, κι αν άκόμη πρόκειται να ζήσω χίλια χρόνια;

Κύριε, βλασφημείτε! φώναξε ή βασίλισσα.

Δεν βλασφημώ, άπάντησε ο Ροάν. Άλλ' ό Θεός που βρίσκεται ψηλά ξέρει πώς θάβινα για σας την περιουσία μου, την έλευθερία μου κι' αυτή άκόμη τη ζωή μου.

Κύριε ντε Ροάν, αν θέλετε να τα διατηρήσετε όλα αυτά, θα όμολογήσετε αυτή τη στιγμή μπροστά μου ότι όλα όσα είπατε ήταν ψέμματα κι' ότι τα βγάλατε άπό το μυαλό σας, φώναξε μ' έπιτακτικό τόνο ή βασίλισσα. Δεν ήρθατε ποτέ τη νύχτα στις Βερσαλλίες...

Ήρθα, κυρία.

Αν εξακολουθήσετε να έπιμένετε σ' αυτό το ψέμμα, δεν έγγυώμαι για τη ζωή σας.

Ο Ροάν δε λέει ποτέ ψέμματα.

Κύριε ντε Ροάν, όμολογήστε ότι δε με είδατε ποτέ στο πάρκο...

Μπορείτε να με σκοτώσετε, κυρία, όπως με άπειλήσατε πρωτίτερα, άλλ' ήρθα τη νύχτα στο πάρκο των Βερσαλλιών κι' εκείνη που με άδηγηση κοντά σας ήταν ή κοινή φίλη μας κόμπωσα ντε Λαμότ.

Ανακαλέστε όσα είπατε!

Δε μπορώ να πω ψέμματα.

Όλα αυτά είναι μία άτιμη σκευωρία.

Είναι μόνον ή άλήθεια.

Σας προσκαλώ για τελευταία φορά να άναγνωρίσετε πώς είμαι άθώος...

Δε μπορώ να πω κάτι, που δεν είναι σωστό.

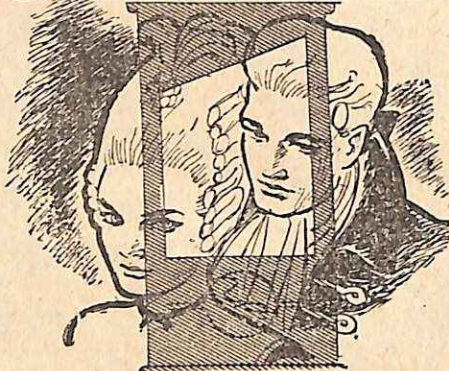
Η Μαρία Άντουανέττα τον κεραυνοβόλησε με το βλέμμα της.

Θά λογαριασθήτε τότε με τη δικαιοσύνη του Βασιλιά, είπε.

Ο καρδινάλιος ύποκλήθηκε χωρίς να προσέβη τίποτ' άλλο.

Η βασίλισσα χτύπησε τόσο δυνατά το κουδούνι, που πολλές άπό τις γυναίκες της μπήκαν ή μία έπειτα άπό την άλλη μέσα στο σαλόνι.

Είδοποιήστε την Αύτου Μεγαλειό-

τητα το Βασιλιά, ότι τον παρακαλώ να με έπισκεφθώ στα διαμερίσματά μου, τους είπε.

Όταν έφυγαν οι γυναίκες της άκολουθίας της, ή Μαρία Άντουανέττα άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο. Δέκα φορές έφτασε ως την πόρτα του μπουντουάρ κι' έτοιμάστηκε να την άνοίξη, αλλά καί τις δέκα φορές συγκρατήθηκε.

Έπειτα άπό μερικά λεπτά, ο Λουδοβίκος 16ος έμπαινε στο σαλόνι της βασίλισσας.

Η σύλληψη

Η Μαρία Άντουανέττα, όταν είδε το Βασιλιά, έδειξε με το χέρι της τον καρδινάλιο.

Μεγαλειότατε, είπε, ό κύριος ντε Ροάν λέει πράγματα τρομερά και άπίστευτα. Σας παρακαλώ να του ζητήσετε να τα έπαυλάδη και μπροστά σας.

Ο Ροάν τάχισε. Πώς θα μπορούσε να πη μπροστά στο Βασιλιά και το σύζυγο όσα είχε πη στη Βασίλισσα και στη γυναίκα;

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Περὶ κυπέλλου

Χώρες πολλές και σάβαρες κάνουν ημέρες κι' έβδομάδες, για να σκαρώσουν ίσχυρες κι' άουναγώνιστες όμάδες... Κι' είναι, μπορεί να πη κανείς, οι άποβλέψεις τους οι μόνες σάλτους να κάνουν διεθνείς στους Μεσογείους τους άγώνες!

Δός του, λοιπόν, και προπονούν τους πιο γερούς άθληταράδες, ή διαρκώς καταπονούν καί άθλητάκους φουκαράδες... Καί τον λαό των επίκο πάνε για να μάς παραστήσουν, όσοι το Μεσογειακό τό... κυπελλάκι κατακτήσουν!

Τέτοια καμώματα τρελλά κάνει, που λές, ή ανθρωπότητα κι' είναι για να κλαυσογελά ή (Βερσιτάμπλ) ή κρασοπότης... Γιατί ό μπεκρής, παρακαλώ, δεν πιλάει και δεν σαλταρεί, τό κυπελλάκι το ά-

(πλό) της Μεσογείου για (να πάρη) Σάν μυαλωμένος (και μεστός στο θαβερνάκι, αυτός, πηγαίνει, όπου συνήθως... κα- (θιτός) σε κρασανώνες πιά (ραδναίνει... Καί τελικώς διεκδι- (κείνα) μόνο τα... κυπελλά (έκείνα, πουναι γεμάτα βου- (λική) και Μεσογίτικη ρε- (ταίνα) ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ναίκα; Ή θέσι του ήταν, σ' άλήθεια, πολύ δύσκολη.

Νομίζω πως αυτά τα τρομερά και άπίστευτα πράγματα, θα έγουν σέσι με κάποιο περιδέραιο, είπε ό Βασιλιάς. Σας άκούω, κύριε καρδινάλιε.

Ο Ροάν πήρε άμέσως την άπόφασή του. Μ' όλο που ή Βασίλισσα τον έσποωνχε στα άκρα, θα σεβόταν την ύπόληψή τη δική της και του Βασιλιά. Αυτό του επέβαλλε ή τιμή. Άλλά και ταυτόχρονα θα υπερασπιζόταν τη δική του άξιοπρέπεια και την τιμή του όνουςτός του.

Πρόκειται άκοίως γι' αυτό το περιδέραιο, άπάντησε.

Τό αγοράσατε αυτό το περιδέραιο, ναί ή όχι; ρώτησε ό Βασιλιάς.

Ο καρδινάλιος κτύπησε τη Βασίλισσα, αλλά δεν άπάντησε.

Ναί ή όχι; ρώτησε με τη σειρά της ή Βασίλισσα. Σας παρακαλώ να πητε την άλήθεια, τίποτα άλλο εκτός από την άλήθεια.

Ο Ροάν γύρισε άλλού το κεφάλι του και δεν άπάντησε ούτε αυτή τη φορά.

Άφού ό κύριος καρδινάλιος δε θέλει ν' άπαντήσει, άπαντήστε σεις, κυρία, είπε ό Βασιλιάς. Άγοράσατε αυτό το περιδέραιο, ναί ή όχι;

Όχι! άπάντησε ή Βασίλισσα με σταθερή άκονή.

Ο καρδινάλιος άνατρίχιασε.

Ο λόγος της Βασίλισσας είναι σεβαστός, είπε ό Βασιλιάς. Προσέξτε, κύριε καρδινάλιε!

Ένα περιφρονητικό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του Ροάν.

Δε λέτε τίποτα; ρώτησε ό Βασιλιάς.

Για ποιά πράγμα κατηγορούμαι, Μεγαλειότατε; ρώτησε με τη σειρά του ό Ροάν, λύνοντας τη σιωπή του.

Οι κοσμηματοπώλες ίσχυρίζονται, ότι πούλησαν ένα περιδέραιο σε σας ή στη Βασίλισσα. Έχουν, μάλιστα, μία άπόδειξη της Βασίλισσας.

Η άπόδειξη είναι πλαστή, διαμαρτυρήθηκε ή Μαρία Άντουανέττα.

Οι κοσμηματοπώλες ίσχυρίζονται έπίσης, ότι αναλάβατε την ύπονομή να πληρώσετε, σε περίπτωση που ή Βασίλισσα βρισκόταν σε άδυναμία, συνέχισε ό Βασιλιάς.

Δεν άρνέμαι να πληρώσω, Μεγαλειότατε, άπάντησε ό Ροάν. Άφού ή Βασίλισσα ίσχυρίζεται πώς έτσι έγιναν τα πράγματα, θα πρέπει αυτή να είναι ή άλήθεια.

Και συμπλήρωσε τη φοράσι του μ' ένα περιφρονητικό βλέμμα προς το μέρος της Βασίλισσας.

Η Μαρία Άντουανέττα άνατρίχιασε. Στο περιφρονητικό βλέμμα του καρδινάλιου έβλεπε την όργη και την άγανάκτηση ενός έντιμου ανθρώπου και ταυτόχρονα ενός περήφανου χαρακτήρα.

Η δήλωσή σας με ίκανοποιεί, είπε ό Βασιλιάς στο Ροάν. Άπομένει, όμως, ή πλαστή άπόδειξη της Βασίλισσας.

Εκτός απ' αυτή, ύπάρχει και δεύτερη άπόδειξη, που είναι έπίσης πλαστή, συμπλήρωσε ή Μαρία Άντουανέττα. Με την άπόδειξη αυτή, που βρίσκεται στην κατοχή μου, οι δυο κοσμηματοπώλες βεβαιώνουν πως εστιάπησαν στην κατοχή τους το περιδέραιο.

Η Βασίλισσα μπορεί ν' άποδώσει σε μένα και τις δυο πλαστές άποδείξεις, είπε ό Ροάν, με τον ίδιο σαρκαστικό τόνο. Άφού έκαμα τη μία, γιατί δε θα μπορούσα να κάμω και την άλλη; Τί μία, τί δυο;

Η Βασίλισσα έλασε το χρώμα της.

Προσέξτε, έλαμείπε ό Βασιλιάς στον καρδινάλιο. Νομίζω, ότι έπιθαούνετε τη θέσι σας. Σας σύστησα να προσπαθήσετε να δικαιολογήσετε τις πράξεις σας. Σεις, όμως, αντί γι' αυτό, παίρνετε ύφος κατηγορού.

Ο Ροάν σήκωσε τα μάτια του προς τον άυανό.

Μου είναι άδύνατο να δικαιολογηθώ, Μεγαλειότατε, άπάντησε.

Κύριε, συνέχισε ό Βασιλιάς, οι δυο κοσμηματοπώλες ίσχυρίζονται πως τους έλάτπη ένα περιδέραιο. Αναλαμβάνοντας την ύπονομή να το πληρώσετε, όμολογείτε πως είσατε ένοχος.

Ποιος θα το πιστέψει; άπάντησε ό καρδινάλιος, με άγέρωχο ύφος.

Θέλετε να πητε, ότι δε θα πιστέψουν, ότι το κλέψατε σεις, άλλ' ότι το έκλεψε...

Ο Βασιλιάς δεν άποτελείωσε τη φοράσι του. Άλλά το συνήθως ήρεμο πρόσωπό του είχε πάρει μία θυμωμένη έκφραση, που δεν άφηνε καμμία άμφιβολία για το τί ήθελε να πη. Άν ό καρδινάλιος δεν είχε κλέψει το κολλίε, τότε εκείνη που το είχε κλέψει ήταν ή Βασίλισσα. Αυτό θα πίστευαν όλοι!

Μεγαλειότατε, άπάντησε ό καρδινάλιος, δεν ξέρω ούτε τί είπώθηκε, ούτε τί έγινε. Το μόνο που μπορώ να πω είναι, ότι δεν έχω το κολλίε. Το μόνο που μπορώ να βεβαιώσω είναι, ότι αυτό το κολλίε βρίσκεται στην κατοχή κάποιου, που άφειλε να το όμολογήσει, αλλά δε θέλει να το κάμει. Έτσι, είμαι ύπονομεμένος να πω σ' αυτό τον άνθρωπο τα λόγια της Γραφής: «Τό κακό άς πέση στο κεφάλι εκείνου που το διέπραξε».

Η Βασίλισσα, άκούοντας αυτά τα λόγια, έκαμε ένα βήμα προς τα έμπρός. Άλλ' ό Βασιλιάς τη συγκράτησε.

Κυρία, της είπε, σας ρωτώ για τελευταία φορά, το κολλίε βρίσκεται στην κατοχή σας;

Όχι, άπάντησε ή Μαρία Άντουανέττα. Τό όρκίζομαι στην τιμή της υπέρτας μου και στη ζωή του υιού μου!

Ο όρκος αυτός εύχαρίστησε το Βασιλιά, που γύρισε άμέσως προς το Ροάν.

Θα πρέπει να λογοδοτήσετε ενώπιον της δικαιοσύνης, κύριε, είπε. Εκτός αν προτιμάτε να Βασισθήτε στη δική μου κρίση και να έπικαλεσθήτε την έπιείκειά μου.

Η έπιείκεια των Βασιλιάδων ταιριάζει στους ένόχους, Μεγαλειότατε, άπάντησε ό Ροάν. Εγώ δεν είμαι ένοχος και γι' αυτό προτιμάω τη δικαιοσύνη των ανθρώπων.

Δε θέλετε, λοιπόν, να όμολογήσετε τίποτα;

Δεν έχω να όμολογήσω τίποτα, Μεγαλειότατε!

Άλλ' ή σιωπή σας θίγει την ύπόληψή μου, κύριε, φώναξε ή Βασίλισσα. Έχετε χρέος να μιλήσετε.

Ο καρδινάλιος δεν άνοιξε το στόμα του.

Η Μαρία Άντουανέττα έλασε την ψυχραιμία της. Για να σώση την ύπόληψή της, είχε άρνηθώ ότι είχε αγοράσει το κολλίε. Η περιφρόνηση του Ροάν την έξπρόβιζε. Αισθανόταν την έπιθυμία να τον συτηρήση, για το λόγο, ότι ήφερε πώς το άδικο βρισκόταν με το μέρος της.

Άλλ' ύπήρχε κι' ένας άλλος λόγος που την έσπρωχνε στα άκρα. Η Βασίλισσα ήταν έρωτευμένη. Κι' ήθελε να έξιλωθώ στα μάτια του ανθρώπου που άγαπούσε. Περισσότερο απ' όλα ίσως, την ενδιέφερε ή γνώμη του Σαρνυ γι' αυτήν. Κι' ήθελε να τον κάμει να πιστέψει πως ήταν άθώος.

Ο καρδινάλιος δεν είπε τίποτα ούτε αυτή τη φορά.

Εγώ, όμως, δε θα σωπάσω, συνέχισε ή Βασίλισσα. Η δική σας σιωπή, κύριε καρδινάλιε, είναι προσβλητική για μένα. Δείχνει μία μεγαλοψυχία που δεν την έπιθυμώ. Μάθετε, Μεγαλειότατε, ότι το έγκλημα του κυρίου ντε Ροάν δε βρίσκεται μόνο στην κλοπή ή την πώλησι του κολλίε.

Τί άλλο έκαμε; ρώτησε άνήσυχος ό Βασιλιάς.

Κυρία! ψιθύρισε ό Ροάν τρομαγμένος.

Τίποτα δε μπορεί να με κάμει να κλείσω το στόμα μου, εξακολουθώσε ή Βασίλισσα.

Κυρία, παρακάλεσε και πάλι ό Ροάν.

Α, άρχίσετε να τομέτε, είπε ή Βασίλισσα. Δεν είναι καμία λάθος στις προβλέψεις μου. Προτιμάτε για τις σκευωρίες σας το σκοτάδι. Εγώ, όμως, προτιμάω το φως της ημέρας!... Μεγαλειότατε, διατά-

ξατε τον καρδινάλιο ντε Ροάν να έπαναλάβη και μπροστά σας ό,τι μου είπε πρωτίτερα.

Κυρία, προσέξτε! φώναξε ό καρδινάλιος, ξεπερνάτε τα όρια!

Πως; ρώτησε έκπληκτος ό Βασιλιάς. Ποιος τολμάει να μιλήσει έτσι στη Βασίλισσα;

Μεγαλειότατε, είπε ή Μαρία Άντουανέττα, ό κύριος καρδινάλιος μιλάει έτσι στη Βασίλισσα, γιατί νομίζει πως έχει το δικαίωμα. Ίσχυρίζεται πως έχει στην κατοχή του ώρισμένες έπιστολές. Άς μάς τις δείξη, λοιπόν!

Ο Ροάν έφερε το χέρι στο μέτωπό του. Δε μπορούσε να καταλάβη πώς ό Θεός είχε πλάσει τις γυναίκες τόσο άπιστες, ύποκοιτρίες και έλεινές.

Ο κύριος καρδινάλιος ίσχυρίζεται άκόμη πως είχε κοφές συναντήσεις μαζί μου, συνέχισε ή Βασίλισσα.

Κυρία, συγκρατήθηκε, παρακάλεσε ό καρδινάλιος.

Άλλ' ή Μαρία Άντουανέττα ήταν άσυγκράτητη.

Κύριε, είπε στο Ροάν, αν έχετε κάποια άπόδειξη για τα όσα μου είπατε, το χρέος σας είναι να την παρουσιάσετε.

Ο καρδινάλιος σκέφτηκε μερικές στιγμές. Έπειτα σήκωσε το κεφάλι του και άπάντησε ψυχρά:

Όχι, κυρία. Δεν έχω άποδείξεις.

Η Βασίλισσα έγινε κατακόκκινη από άγανάκτησι και θυμό.

Δε υπορείτε να προσέβετε κι' αυτό το έγκλημα στα τόσα άλλα! φώναξε. Δε υπορείτε να σωριάζετε πάνω μου τη μία προσβολή έπειτα από την άλλη. Σ' όλη αυτή τη σκευωρία έχετε μία βοηθό, μία συνένοχο... Όνομάστε την!

Για τρία συνένοχο μιλάτε; ρώτησε ό Βασιλιάς.

Για την κόμπωσα ντε Λαμότ, άπάντησε ή Βασίλισσα.

Α! έκαμε ό Βασιλιάς, θριαμβεύοντας, γιατί έβλεπε πως οι προβλέψεις του είχαν έπαληθεύσει. Να κληθώ αυτή ή γυναίκα για να μάς διαφωτίση.

Εξαφανίστηκε, Μεγαλειότατε, συνέχισε ή Βασίλισσα. Άλλά κείνος που την έκαμε να εξαφανισθώ, ήταν ό καρδινάλιος ντε Ροάν. Ήφερε καλά, ότι έφερε να την κούνη, για να μη φανερωθώ ή σκευωρία του.

Άλλοι, που φοβόνταν τη μαρτυρία της την εξαφάνισαν, είπε ό Ροάν. Γι' αυτό θα είναι πολύ δύσκολο να βρεθώ.

Άφού είσατε άθώος, όπως λέτε, βρήθετε μας να βρούμε τους ένόχους, φώναξε ή Βασίλισσα.

Τα άμερικανικά έλικόπτερα «Σικόρκο 55» έχουν έπάνω από τους προγούς, που χρησιμοποιούν για την προηγμένη τους, μεγάλους διπλωμένους άεροβάτους, οι όποιοι σε περίπτωση κινδύνου γεμίζουν αυτομάτως με άερο και μεταβάλλονται σε πλωτήρες. Μόλις το έλικόπτερο πάση κάποια βλάβη πάνω από μία βαλυσά έκτασι ή από ένα ποτόμι, ή παρική ανάγκη να προσβαλίσω για να σώση έναν ένοχο, ό πιλότος πατά ένα κουμπί και οι άεροβάτοι άπομακρύνονται από έλικόπτερο να σταθή στην έπιφάνεια του νερού χωρίς κανένα κίνδυνο βύθισης.

Ο Ροάν, αφού έρωιξε μία τελευταία περιφρονητική ματιά στη Βασίλισσα, σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος κι' έπειτα γύρισε τις πλάτες του κι' έκαμε να φύγη.

Κύριε, υποθέτω, ότι πηγαίνετε στη Βασίλλη, είπε ό Βασιλιάς, που εύρισκε προσβλητική τη στάσι του καρδινάλιου.

Ο Ροάν γύρισε και ύποκλήθηκε μπροστά στο Βασιλιά.

Με τα λειτουργικά μου άμφια; ρώτησε. Μπροστά σ' όλη την αλήθεια... Σας παρακαλώ να σκεφθήτε, Μεγαλειότατε. Τό σκάνδαλο θα ήταν τεράστιο. Καί το Βάρος του θα πέση όλόκληρο πάνω σ' εκείνους που το προκάλεσαν.

Αυτή είναι ή έπιθυμία μου, άπάντησε ό Βασιλιάς ταραγμένος.

Δε σας έπιτρέπεται να συμπεριφερθήτε έτσι σ' έναν ανώτατο κληρικό, συνέχισε ό Ροάν. Εφαρμόζετε τα βασιανιστήρια πριν ν' άπαγγέλλετε το κατηγορητήριο. Ή ένέργειά σας δεν είναι νόμιμη.

Αυτό άφοβά έμένα, έλαμείπε ό Βασιλιάς.

Ενας ταυτόχρονα την πόρτα, άναζητώντας κάποιον, στον όποιο να μεταβιβάση τις διαταγές του.

Ο Βαρόνος ντε Μπρετέγυ, είχε βγν άπό το γραφείο του Βασιλιά κι' είχε προχωρήσει ως τον προθάλαμο.

Ο Λουδοβίκος 16ος πήγε κοντά του και του είπε μερικές λέξεις.

Ο υπουργός, που δε συμπαθούσε το Ροάν, φώναξε άμέσως με στεντορεία φωνή: Φουροί! Συλλάβετε τον κύριο καρδινάλιο!

Ο Ροάν πέρασε μπροστά από τη Βασίλισσα χωρίς να τη χαιρετήση, ύποκλήθηκε, τούαντίον, μπροστά στο Βασιλιά και βγήκε ήρεμος και άτάραχος στον προθάλαμο.

Ενας ύπολοχαγός στεκόταν άναποφασιστος κοντά στην πόρτα.

Κύριε, του είπε ό Ροάν, δεν άκούσατε, ότι ή Αύτου Μεγαλειότης διατάζει να με συλλάβετε;

Μία παγερή σιωπή άπλώθηκε μέσα στην αίθουσα. Τη σιωπή αυτή διέκοψε ό Βασιλιάς, λέγοντας:

Θά οδηγήσετε τον κύριο καρδινάλιο στο διαμέρισμα που έχει στις Βερσαλλίες, ώσπου ν' άποφασίσω για την τύχη του.

Ο καρδινάλιος άπομακρύνθηκε με άγνό βήμα. Ο ύπολοχαγός προπορεύόταν, κρατώντας το καπέλό του στο χέρι.

Ο Βασιλιάς έαναγύρισε κοντά στη Μαρία Άντουανέττα.

Κυρία, της είπε, έπειτα από ό,τι έγινε, το σκάνδαλο θα έσπασή άναπόφευκτα. Οι υπεύθυνοι θα βρούν έτσι τη δικαίη τιμωρία τους.

Τα άμερικανικά έλικόπτερα «Σικόρκο 55» έχουν έπάνω από τους προγούς, που χρησιμοποιούν για την προηγμένη τους, μεγάλους διπλωμένους άεροβάτους, οι όποιοι σε περίπτωση κινδύνου γεμίζουν αυτομάτως με άερο και μεταβάλλονται σε πλωτήρες. Μόλις το έλικόπτερο πάση κάποια βλάβη πάνω από μία βαλυσά έκτασι ή από ένα ποτόμι, ή παρική ανάγκη να προσβαλίσω για να σώση έναν ένοχο, ό πιλότος πατά ένα κουμπί και οι άεροβάτοι άπομακρύνονται από έλικόπτερο να σταθή στην έπιφάνεια του νερού χωρίς κανένα κίνδυνο βύθισης.

Ο Ροάν, αφού έρωιξε μία τελευταία περιφρονητική ματιά στη Βασίλισσα, σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος κι' έπειτα γύρισε τις πλάτες του κι' έκαμε να φύγη.

Κύριε, υποθέτω, ότι πηγαίνετε στη Βασίλλη, είπε ό Βασιλιάς, που εύρισκε προσβλητική τη στάσι του καρδινάλιου.

Ο Ροάν γύρισε και ύποκλήθηκε μπροστά στο Βασιλιά.

Με τα λειτουργικά μου άμφια; ρώτησε. Μπροστά σ' όλη την αλήθεια... Σας παρακαλώ να σκεφθήτε, Μεγαλειότατε. Τό σκάνδαλο θα ήταν τεράστιο. Καί το Βάρος του θα πέση όλόκληρο πάνω σ' εκείνους που το προκάλεσαν.

Αυτή είναι ή έπιθυμία μου, άπάντησε ό Βασιλιάς ταραγμένος.

Δε σας έπιτρέπεται να συμπεριφερθήτε έτσι σ' έναν ανώτατο κληρικό, συνέχισε ό Ροάν. Εφαρμόζετε τα βασιανιστήρια πριν ν' άπαγγέλλετε το κατηγορητήριο. Ή ένέργειά σας δεν είναι νόμιμη.

Αυτό άφοβά έμένα, έλαμείπε ό Βασιλιάς.

Ενας ταυτόχρονα την πόρτα, άναζητώντας κάποιον, στον όποιο να μεταβιβάση τις διαταγές του.

Ο Βαρόνος ντε Μπρετέγυ, είχε βγν άπό το γραφείο του Βασιλιά κι' είχε προχωρήσει ως τον προθάλαμο.

Ο Λουδοβίκος 16ος πήγε κοντά του και του είπε μερικές λέξεις.

Ο υπουργός, που δε συμπαθούσε το Ροάν, φώναξε άμέσως με στεντορεία φωνή: Φουροί! Συλλάβετε τον κύριο καρδινάλιο!

Ο Ροάν πέρασε μπροστά από τη Βασίλισσα χωρίς να τη χαιρετήση, ύποκλήθηκε, τούαντίον, μπροστά στο Βασιλιά και βγήκε ήρεμος και άτάραχος στον προθάλαμο.

Ενας ύπολοχαγός στεκόταν άναποφασιστος κοντά στην πόρτα.

Κύριε, του είπε

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ἡ βασιλίςσα, σφίγγοντας τοὺς χεῖρες. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀποκατασταθῶ... Φερθήκατε σὰ βασιλῆς!

Ὁ Λουδοβίκος ἴδους σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἄς ἐλπίζω, ὅτι θὰ μπορέσω νὰ γλυτώσω ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὲς συμφορὰς, ποὺ δηλητηριάζουν τὴ ζωὴ μας, εἶπε.

Ἔφυγε κατόπιν γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ γραφεῖο του.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ροάν εἶχε φτάσει στὴν ἄκρη τῆς στοᾶς, ποὺ βρισκόταν μπροστὰ ἀπὸ τὰ βασιλικά διαμερίσματα. Ἔνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὲς του στεκόταν ἐκεῖ.

Κύριε, ρώτησε ὁ καρδινάλιος τὸν ἀξιωματικό, μπορῶ νὰ κάμω γνωστὴ τὴ σύλληψί μου στὸ σπίτι μου;

— Σεβασμιότατε, καμετὲ δὲ τι νομίζετε, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός. Δὲν πρέπει, διὼς, νὰ σὰς δοῦν.

Ὁ καρδινάλιος ἐγράψε βιαστικὰ μερικὲς λέξεις σ' ἕνα γαστρί καὶ τὸ ἔδωσε στὸν ὑπηρετὴ του, ποὺ ἔφυγε ἀμέσως.

Σὰς ἀκολουθεῖ, κύριε, εἶπε κατόπιν στὸν ἀξιωματικό.

Καί, καθὼς προχωροῦσε, ψιθύρισε: Αὐτὴ μὲ πρῶναι στὴν καταστροφὴ!... Ἐγώ, διὼς, θὰ τὴ σώσω. Δὲν πρέπει ν' ἀπομειν κανένα ἴχνος ἀπὸ δὲ τι θὰ μποροῦσε νὰ κληροδοῖ τὴν ὑπόληψί της.

Ἄν περιφρονῶ τὴ γυναῖκα, πρέπει, διὼς, νὰ σεβαστῶ τὴ βασιλίςσα.

Σὲ μιὰ γωνία τοῦ προβαλίου στέκονταν ὁ Μπέχμερ καὶ ὁ Μπρασάν. Ἦταν κι' αὐτοὶ δύο κατακίτρινοι κι' ἐμοῖσαν περισσότερο μὲ νεκρούς παρὰ μὲ ζωντανούς.

Οἱ νυχτερινοὶ περίπατοι

Ὁ βασιλιάς, ξαναγυρίζοντας στὸ γραφεῖο του, ἔγραψε μὲ τὸ χεῖρ του μιὰ διαταγὴ καὶ τὴν ἔδωσε στὸν ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης. Μ' αὐτὴν διέτασε νὰ ὀδηγηθῇ ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροάν στὴ Βαστίλλη.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ βασιλέως, ντὲ Μπρετὲϊγ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλιά, κόμης τῆς Προβηγκίας, μῆκε στὸ βασιλικὸ γραφεῖο. Φαινόταν πολὺ ταραγμένος.

Μεγαλειότατε, ἔμαθα τὴ σύλληψι τοῦ καρδινάλιου ντὲ Ροάν, εἶπε.

Κι' αὐτὴ ἡ εἰδησιὶ σὰς τάραξε τόσο πολὺ, ὅπως δείχνει τὸ πρόσωπό σας; ρώτησε ὁ βασιλιάς, ὅχι χωρὶς κάποια ἐκπληξι.

Μήπως δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χτυπήσῃ κανεὶς καὶ τοὺς ἰσχυρούς, ὅταν εἶναι ἐνοχοί;

Αὐτό, τὸναντίον, ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη, ἀπάντησε ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας.

Μὲ ἱκανοποιεῖ τὸ ὅτι συμφωνεῖτε μαζί μου, ἀδελφέ μου, εἶπε ὁ βασιλιάς. Εἶδα τὴ βασιλίςσα, ποὺ μοῦ φανέρωσε ὅλη τὴν ἀλήθεια...

Ἄ! ἔκαμε ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας, μὲ προσπιτὴ ἐκπληξι. Μάθετε τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴ βασιλίςσα!

Καὶ βέβαια! Ἡ βασιλίςσα μοῦ εἶπε, ὅτι δὲν εἶχε ποτὲ τὸ κολλίε στὴν κατοχὴ της.

Θαυμάσια.

Μοῦ εἶπε ἀκόμη πὺς δὲν ὑπόγραψε τὴν ἀπόδειξι ποὺ ἔχουν στὰ χεῖρα τους οἱ δύο κοσμηματοπώλες κι' ὅτι ὅλες οἱ φήμες σχετικὰ μὲ συνεννοήσεις ἢ συμφωνίες

ποὺ ἔκαμε ὄθεν μὲ τὸν καρδινάλιο ντὲ Ροάν, δὲν ἀνταποκρίνονταν στὴν ἀλήθεια.

Θαυμάσια, εἶπε καὶ πάλι ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας.

Ἡ βασιλίςσα μοῦ εἶπε, τέλος, συνέχισε ὁ Λουδοβίκος ἴδους, ὅτι δὲν εἶχε δώσει ποτὲ τὸ δικαίωμα στὸν καρδινάλιο ντὲ Ροάν νὰ φαντασθῇ, ὅτι τὸν ξεχωρίζε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀλλικούς, ποὺ ἔχονται στὰ ἀνάκτορα... Τῆς ἦταν ὁλότελα ἀδιάφορος.

Ἄ, τὸ εἶπε αὐτό:

Καί μὲ τρόπο ποὺ δὲν ἐπιδεχόταν ἀντίρρηση. Ὁ καρδινάλιος, ἀλλωστε, δὲν ἀπάντησε τίποτα.

Τὸ πρῶγμα εἶναι πολὺ περίεργο, εἶπε ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας.

Ποῖο πρῶγμα εἶναι περίεργο; ρώτησε ὁ βασιλιάς, συνοφρυώνοντας τὰ φρύδια.

Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας, μάρτυς μου ὁ Θεός, ὅτι δὲ σκέφτηκα ποτὲ τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ συμφέρον τοῦ δικῶν σας καὶ τῆς βασιλίςσας.

Τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ τὰ σεπτὰ πρόσωπα τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς μου, μὲ κάνει κάποτε δυσάρεστο. Αὐτό, διὼς, δὲ θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ ἐκτελῶ πάντοτε ἐκεῖνο ποὺ νομίζω ὡς καθήκον μου...

Μοῦ εἶπατε, ἀδελφέ μου, ὅτι ἡ βασιλίςσα διέψευσε, ὅτι εἶχε δεῖξει κάποιο ἐνδιαφέρον στὸν καρδινάλιο ντὲ Ροάν κι' ἡ σιωπὴ τοῦ τελευταίου δείχνει καθαρά, ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου εἶχε δίκιο...

Ὅλα ὡς ἐδῶ εἶπα καλὰ... Πρέπει, διὼς, νὰ διευκρινισθοῦν καὶ μερικὰ ἄλλα σημεῖα. Γιατὶ ὑπάκουον πολλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ ἀναρωτιοῦνται τί ζήτουσε ἡ βασιλίςσα τὴ νύχτα στὸ πάρκο τῶν Βερσαλλιών...

Στὸ πάρκο τῶν Βερσαλλιών... τὴ νύχτα! εἶπε σαφιστικῶς ὁ βασιλιάς.

Καί μὲ ποιὸν περπατοῦσε, συμπλήρωσε ψυχρὰ ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας.

Μὲ ποιὸν περπατοῦσε; ρώτησε ὁ βασιλιάς.

Ὅλων τὰ βλέμματα εἶναι σπληνωμένα πάνω στὴ βασιλίςσα, ἀπάντησε ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας. Ἡ λάμψις τῆς βασιλείας θαμπώνει ἴσως τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων τὴν ἡμέρα... ἀλλὰ τὴ νύχτα...

Ἀδελφέ μου, προσέθετε! εἶπε ὁ Λουδοβίκος ἴδους. Τὰ πρῶγματα ποὺ λέτε εἶναι τρομερά.

Λέω ἐκεῖνα, ποὺ οἱ ἄλλοι δὲν τολμοῦν νὰ ποῦν μπροστὰ σας. Μεγαλειότατε.

Εἶπατε, ὅτι ἡ βασιλίςσα ἦταν... μὲ συντροφίαν τὴ νύχτα στὸ πάρκο;

Μὲ συντροφίαν!... Ὅα ἦταν πρὸς σωστόν ἀν μιλούσαμε γιὰ ἰδιαίτερη συνάντησι... Αὐτό, τεύχετον, ἰσχυρίζονται πολλοὶ ἄνθρωποι.

Συμφωνεῖτε, εἶπε ὁ βασιλιάς.

Δὲν πρόκειται, δυστυχῶς, γιὰ συνθησικὴν συκοφαντίαν, ἀπάντησε ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας. Ὑπάρχουν ἐγγραφές ἀπὸ τῆς βασιλίςσας. Ἡ μεγαλειότης σας δὲν κάνει ποδεῖξεις...

Ἡ μεγαλειότης σας δὲν κάνει τὸν κόπο νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὴν ἀναφορὴν τοῦ φρουρῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ εἶναι, ἀλλωστε, τὲς περισσοτέρως φορὲς ἀσημαντές. Ἄλλ' ἐκεῖνες γιὰ τίς ὁποῖες θὰ σὰς μιλήσω δὲν εἶναι ἀνάφορες...

Ἡ πρώτη προσέρχεται ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῶν βασιλικῶν κυνηγιῶν, ποὺ βεβαιώνει πὺς εἶδε δύο ἡμέρες ἢ καλύτερα δύο νύχτες στὴ σειρά τῆς βασιλίςσας μέσα στὸ πάρκο τῶν Βερσαλλιών, πρὸς τὸ μέρος τοῦ περιπτέρου...

Ἡ δεύτερη προσέρχεται ἀπὸ ἕνα φρουρὸ τοῦ Τριανόν... Ὁ φρουρὸς αὐτὸς βεβαιώνει, λοιπόν, πὺς εἶδε τὴ βασιλίςσα νὰ περπατᾷ τὴ νύχτα στὸ πάρκο, μαζί μ' ἕνα εὐπατρίδη, ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο του...

Ἡ τρίτη προσέρχεται ἀπὸ τὸν Ἐλβετὸ φρουρὸ τῆς πύλης τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ βεβαιώνει ἐπίσης πὺς εἶδε τὴ βασιλίςσα καὶ περιγράφει, μάλιστα, τὴν ἀμφιεσί της. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀφήγησί του, ἡ βασιλίςσα συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα ἀξιωματικό. Προσθετὴ ἐπίσης πὺς μαζί μὲ τὴ βασιλίςσα ἦταν καὶ ἡ κόμισσα ντὲ Λαμότ...

Ἡ τετάρτη ἀναφορὰ προσέρχεται ἀπὸ τὸν κλειροπώστ τῶν ἀνακτόρων, ποὺ βεβαιώνει πὺς εἶδε τὴ βασιλίςσα κι' αὐτὸ τὸν εὐπατρίδη νὰ μπαίνουν στὸ μικρὸ περίπτερο, ὅπου ἐμειναν ὡς μιὰμιση ὥρα... Ἡ κόμισσα ντὲ Λαμότ περιμένε ἀπ' ἐδῶ, σὲ ἀπόστασι εἰκοσι περίπου μέτρων.

Τὸ ὄνομα τοῦ εὐπατρίδου! φώναξε ὁ βασιλιάς, ποὺ εἶχε γίνει κατακίτρινος ἀπὸ ἀναγνώστη καὶ ὄρη.

Περιμένετε, μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας. Τὸ ὄνομα τοῦ εὐπατρίδου περιέχεται στὴν πέμπτη ἀπὸ τὲς ἀναφορὲς, ποὺ προσέρχεται ἀπὸ ἕνα φύλλα τοῦ πάρκου. Ὁ εὐπατρίδης μαζί μὲ τὸν ὁποῖον ἡ βασιλίςσα ἐμεινε ὡς μιὰμιση ὥρα μέσα στὸ περίπτερο ἦταν ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ.

Ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ! εἶπε ὁ βασιλιάς, σὰν νὰ μὴ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὰ του. Περιμένετε μὲ ἐδῶ... Ὅα μάθαμε ἐπὶ τέλους, τὴν ἀλήθεια.

Κι' ὥρμησε ἀμέσως ἐδῶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Κι' ὥρμησε ἀμέσως ἐδῶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

Γονατιστὸς μπροστὰ τῆς

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ βασιλιά, ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ μπουντουάρ.

Ὁ Σαρνὺ περᾶσε μέσα στὸ σαλόνι μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι.

Λοιπόν; τὸν ρώτησε ἡ βασιλίςσα μὲ ἀγωνία.

Τί σὰς ἐνδιαφέρει ἡ δική μου γνώμη; τῆς ἀπάντησε προσπαθώντας νὰ ξεφύγῃ. Ἐπειτα ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε, τὸ σκάνδαλο ἔξω ἀπὸ τὸν παλάτι.

Κύριε ντὲ Σαρνὺ, μὲ νομίζετε ἔνοχη; ρώτησε καὶ πάλι ἡ βασιλίςσα.

Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς κρίνω, ἀπάντησε ὁ Σαρνὺ.

Πιστεῖτε μου, τουλάχιστον, ποῖα ἐντύπωσι σας ἔκαμε ἡ στάσις τοῦ καρδινάλιου ντὲ Ροάν;

Ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροάν, ἀπάντησε ὁ Σαρνὺ, δὲν ἦταν κατόχτος, ὅπως τὸν κατηγοροῦσατε, οὔτε ἀδύνατος, ὅπως θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Ὅπως θὰ ποσ αὐτὸς σὰς ἀγάπησε καὶ σὰς ἀγαπᾷ ἀκόμη...

Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι εἶναι ἕνα κάποιος πλάνης, ποὺ αὐτὸν θὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὴν καταστροφὴ καὶ σὰς στὴν ἀνυποληψία, ἂν ὄχι στὴν ἀτιμωσίαν...

Στὴν ὁλὴ αὐτὴ ὑπόθεσι, διαβλέπω ἐπίσης τὸ ρόλο τῆς κομῆσας ντὲ Λαμότ, ποὺ, κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐνοχος.

Ἀρκεῖ! εἶπε ἡ βασιλίςσα. Νομίζω πὺς καταλαβαίνω πολλὰ πρῶγματα... Ἄλλ' εἶναι πρῶ ἀργά.

Ἐμεινε συλλογισμένη μερικὲς στιγμὲς.

Ἡ θέσι μου εἶναι, σ' ἀλήθεια, τραγική, εἶπε ἔπειτα. Σ' ὅλα αὐτὰ βλέπω ἕνα ἀδυσώπητο χεῖρ, ποὺ κινεῖ τὰ πάντα ἐναντίον μου...

Ἡ καταστροφὴ εἶναι ἀναπόφευκτη. Αὐριο ἢ μεθαύριο ἴσως θὰ μὲ ὀδηγήσουν μπροστὰ στὸ Παρλαμέντο γιὰ νὰ μὲ δικάσῃ. Κι' ἂν ἀκόμη οἱ δικαστὲς μὲ ἀθωώσουν, θὰ παραμείνω μιὰ βασιλίςσα χωρὶς ὑπόληψι καὶ μιὰ γυναῖκα χωρὶς τιμή...

Ἀλλὰ τὸ ὄνομά σας δὲν πρέπει μὲ κανένα τρόπο ν' ἀνακατεῖται σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Γι' αὐτό, σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ μείνετε οὔτε στιγμὴ ἐδῶ. Πηγαίνετε στὸ Χερβούργο ἢ τὴ Νάντιν. Πάρτε τὸ πρῶτο πλοῖο ποὺ θὰ βρῆτε μπροστὰ σας καὶ φύγετε μακριά... Ὅσο πρὸ μακριά, τόσο καλύτερο θὰ εἶναι.

Ὅχι, κυρία, ἀπάντησε ὁ Σαρνὺ. Δὲ θὰ φύγω. Ὁ κίνδυνος βρῖσκεται στὲς Βερσαλλίες. Ἐδῶ, λοιπόν, εἶναι ἡ θέσι μου. Θὰ μείνω κοντὰ σας γιὰ ν' ἀγωνισθῶ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν σας.

Ἄν δὲ νικῶ, θὰ ἔχω τουλάχιστον τὴν χαρὰ ὅτι θὰ πεθάνω μπροστὰ σὰς πόδια σας...

Μιὰ λέξι ἀνέθηκε στὰ χεῖλη τῆς Μαρίας - Ἀντουανέττας:

Ὀλίβιέ!

Ἀλλὰ μόνον ἕνας ψιθύρος βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα της.

Πῶς, λοιπόν, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾷ ἀκόμη αὐτὴ τὴν καταραμένη βασιλίςσα, ποὺ θὰ τὴν δικάσουν αὐριο καὶ ποὺ ὁ βασιλιάς σύζυγός της θὰ τὴν διώξῃ ἴσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα καὶ τὸ κράτος του;

Ἦναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὴν σέβεται καὶ ποὺ θάβει ὅλο του τὸ αἷμα γιὰ τὸ δάκρυ αὐτὸ ποὺ εἶδε πρῶτύτερα στὰ μάτια σας, ἀπάντησε ὁ Σαρνὺ.

Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη, εἶπε ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησι. Πιστέψτε μὲ... εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη...

Ὁ Σαρνὺ γονάτισε μπροστὰ τῆς καὶ σκυβόντας φίλησε τὴν ἄκρη τῆς φούτσας της.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἡ πόρτα ἀνοίξε μὲ ὄρη κι' ὁ βασιλιάς μῆκε στὸ δωμάτιο. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρισε ἔκαμε ὄλο τὸ αἷμα ν' ἀνεβῇ στὸ κεφάλι του. Ἀπὸ τὸν πρόβαλο ἀκουστήκε ἕνας ψιθύρος. Πολλοὶ ἀπὸ κείνους ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ εἶχαν ἰδῇ τὸ ἴδιο θέαμα.

Ὁ Σαρνὺ σπκώθηκε ἀμέσως καὶ ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸ βασιλιά.

Ὁ Λουδοβίκος ἴδους φαινόταν σαφιστικῶς.

Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί ζητᾶτε ἐδῶ; ρώτησε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ.

Ὁ Σαρνὺ δὲν ἀπάντησε. Τί θὰ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ; Τοῦ κάκου ἀναζητοῦσε κάποια δικαιολογία. Τὸ μυαλὸ του εἶχε σταματήσει.

Ἄλλ' ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία της. Μιὰ σκέψι τῆς εἶχε ἔρθῃ ἐξαφνικά.

Μεγαλειότατε, εἶπε μὲ ζωηρὸ τόνο, νομίζω πὺς εἶσαστε ἔτοιμοι νὰ παραφερθετε χωρὶς λόγο. Σὰς προειδοποιῶ, ὡστόσο, πὺς οἱ ὑπόνοιες ποὺ θὰ περνοῦσαν τυχόν ἀπὸ τὸ μυαλὸ σας θὰ ἦσαν ἀδίκες...

Ὁ σεβασμὸς ἐμποδίζει, βέβαια, τὸν κόμητα νὰ μιλήσῃ... Ἀλλὰ θὰ σὰς ἀπαντήσω ἐγὼ γιὰ λογαριασμὸν τοῦ... Ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ ἤθελε νὰ μοῦ ζητήσῃ μιὰ χάρι, ποὺ, δυστυχῶς, δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ τοῦ τὴν κάμω, γιὰτὶ τὸ πρῶγμα ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ σὰς...

Μιὰ χάρι; ρώτησε ἐκπληκτικὸς ὁ βασιλιάς. Εἶπατε ὅτι ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ ἤθελε νὰ σὰς ζητήσῃ μιὰ χάρι;

Ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ ἤθελε νὰ μοῦ ζητήσῃ ἕνα πρῶγμα σχεδὸν ἀδύνατο...

Ποῖς εἶναι αὐτὸ τὸ πρῶγμα; ρώτησε ὁ βασιλιάς καλὸπιστα.

Ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ μοῦ ζήτησε τὴν ἀδεία νὰ παντρευθῇ.

Καὶ ὑποθέτω ὅτι τοῦ τὴν δώσατε, εἶπε ὁ βασιλιάς.

Μόνον σεις, μεγαλειότατε, θὰ μποροῦσατε νὰ τοῦ κάμετε τὴν χάρι ποὺ μοῦ ζήτησε, ἀπάντησε ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα. Ἐκεῖνη ποὺ ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ θὰ ἤθελε νὰ παντρευθῇ βρῖσκεται στὸ μοναστήρι.

Χμ! ἔκαμε ὁ βασιλιάς. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ παίρνη κανεὶς ἀπὸ τὸ Θεὸ ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἀνέκει, γιὰ νὰ τὸ δῇν στοὺς ἄνθρωπους... Περίεργο! Πῶς δὲ μοῦ μίλησε κανεὶς ὡς σήμερα γι' αὐτὸ τὸ ἀσέθημα; Ποῖα εἶναι αὐτὴ ποὺ ἀγαπᾶτε, κύριε ντὲ Σαρνὺ;

Ἡ βασιλίςσα εἶχε πάρει πρῶ τὴν ἀπόφασί της.

Μεγαλειότατε, ἀπάντησε, ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ θὰ ἤθελε νὰ παντρευθῇ τὴ δεσποινίδα Ἀδριανὴ ντὲ Ταβερνέ.

Ὁ Σαρνὺ δάγκωσε τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ.

Τὴ δεσποινίδα ντὲ Ταβερνέ, ποὺ βρῖσκεται στὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου; εἶπε ὁ βασιλιάς. Ἀλλὰ δὲ νομίζω πὺς ἔδωσε ἀκόμη τὸν ὄρκο τῆς μοναχῆς.

Πρόκειται, διὼς, νὰ τὸν δώσῃ... Ἡ δεσποινὴ ντὲ Ταβερνέ εἶναι φτωχή... Δώσατε στὸν πατέρα της μιὰ ἐπιχορήγησι ὀντάξια τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ εἶχε προσφέρει στὸ παρελθόν, ἀλλὰ δὲν κάματε τίποτα γιὰ τὴν κόρη.

Καλὰ, εἶπε ὁ βασιλιάς, ποὺ εἶχε πει-

ναντίον ὅλων τῶν ἐχθρῶν σας. Ἄν δὲ νικῶ, θὰ ἔχω τουλάχιστον τὴν χαρὰ ὅτι θὰ πεθάνω μπροστὰ σὰς πόδια σας...

Μιὰ λέξι ἀνέθηκε στὰ χεῖλη τῆς Μαρίας - Ἀντουανέττας:

Ὀλίβιέ!

Ἀλλὰ μόνον ἕνας ψιθύρος βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα της.

Πῶς, λοιπόν, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾷ ἀκόμη αὐτὴ τὴν καταραμένη βασιλίςσα, ποὺ θὰ τὴν δικάσουν αὐριο καὶ ποὺ ὁ βασιλιάς σύζυγός της θὰ τὴν διώξῃ ἴσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα καὶ τὸ κράτος του;

Ἦναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὴν σέβεται καὶ ποὺ θάβει ὅλο του τὸ αἷμα γιὰ τὸ δάκρυ αὐτὸ ποὺ εἶδε πρῶτύτερα στὰ μάτια σας, ἀπάντησε ὁ Σαρνὺ.

Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη, εἶπε ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησι. Πιστέψτε μὲ... εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη...

Ὁ Σαρνὺ γονάτισε μπροστὰ τῆς καὶ σκυβόντας φίλησε τὴν ἄκρη τῆς φούτσας της.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἡ πόρτα ἀνοίξε μὲ ὄρη κι' ὁ βασιλιάς μῆκε στὸ δωμάτιο. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρισε ἔκαμε ὄλο τὸ αἷμα ν' ἀνεβῇ στὸ κεφάλι του. Ἀπὸ τὸν πρόβαλο ἀκουστήκε ἕνας ψιθύρος. Πολλοὶ ἀπὸ κείνους ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ εἶχαν ἰδῇ τὸ ἴδιο θέαμα.

Ὁ Σαρνὺ σπκώθηκε ἀμέσως καὶ ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸ βασιλιά.

Ὁ Λουδοβίκος ἴδους φαινόταν σαφιστικῶς.

Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί ζητᾶτε ἐδῶ; ρώτησε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ.

Ὁ Σαρνὺ δὲν ἀπάντησε. Τί θὰ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ; Τοῦ κάκου ἀναζητοῦσε κάποια δικαιολογία. Τὸ μυαλὸ του εἶχε σταματήσει.

Ἄλλ' ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία της. Μιὰ σκέψι τῆς εἶχε ἔρθῃ ἐξαφνικά.

Μεγαλειότατε, εἶπε μὲ ζωηρὸ τόνο, νομίζω πὺς εἶσαστε

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ και Δειδιαιμονίες

Λαϊκές παραδόσεις για το ρόλο της μαγείας στη ζωή των ανθρώπων

ΟΝΕΙΡΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

Σ' ένα από τα προηγούμενα σημειώματά μας κατατάξαμε τα όνειρα σε όνειρα προφητικά και σε όνειρα απλά ή συμβατικά.

Από τα δεύτερα αυτά συμβατικά όνειρα, που δεν έχουν καμιά προφητική, ως την ποίηση, αξία, ο άνθρωπος μόλις ξυπνήσει δα θυμάται τίποτα ή σχεδόν τίποτα. Γιατί ούτε εντυπωσιάζουν εκείνον που τα βλέπει, ούτε αφήνουν στη μνήμη κάτι το συναρπαστικό, συγκρατητικό.

Τα όνειρα όμως που έχουν σημασία και έννοια μαντική είναι έντονα και περιλαμβάνουν δράματα σκηνών που ούτε λησμονούνται ούτε και είναι εύκολο να λησμονηθούν.

Τα όνειρα από τα όνειρσιματα διαφέρουν. Γιατί το όνειρσιμα είναι δράμα ή έντονη φαντασία, που την βλέπει κανείς σαν σε όπταση, την ώρα της εγρηγόρευσης, ενώ το όνειρο είναι και αυτό μια όπταση, που ο άνθρωπος την βλέπει μόνον όταν κοιμάται.

Ποιά έχει μεγαλύτερη προφητική αξία ή σημασία για τον άνθρωπο: Το όνειρο ή το όνειρσιμα; 'Η απάντησι δεν είναι εύκολη. Και αν κάπως απρόσδεκτα ή αμελέτητα δινόταν απάντησι ή απάντησι θα λέγαμε, ότι την σοβαρότητα μαντικής σημασίας για τον κοινό θνητό την έχει το όνειρσιμα ή η όπταση εν εγρηγόρει.

Είναι όμως γεγονός ότι πάρα πολλές φορές τα όνειρσιματα αποδείχθηκαν χωρίς σημασία μαντική. Κι' ως στάθηκαν στην όπτασις τους εννοήματα. Όπως επίσης όνειρα εννοήματα—αν επιτρέπεται η έκφρασις—και πολυσήμαντα και όχι συμβατικά, δεν επαληθεύονταν.

Εδώ φαίνεται ότι μεγάλη σημασία παίζει και η προσωπικότητα του ανθρώπου που βλέπει όνειρα και όνειρσιματα. Όρισμένα πρόσωπα, που βλέπουν όνειρα πολύ συχνά, πιστεύεται ότι δεν είναι δεκτικά προγνώσεων. Το ίδιο ισχύει και για εκείνα που συχνά δραματίζονται.

Η πρώτη βασίλισσα των Ελλήνων, η 'Αμαλία, ποτέ στη ζωή της, όπως η ίδια το αφηγήθηκε, δεν είχε όπτασιση τίποτα. Και όμως ένα βράδυ που σηκώθηκε από το δείπνο για ν' αποσυρθεί και να κοιμηθεί στον κοιτώνα της, είδε κάτι απίστευτο. Μπροστά πήγαμε ο μέγας αλάρχης, ο Γαριβόλντι Γρίβας, με τα κεριά, κι' ακολουθούσε η βασίλισσα με την κυρία της τιμής 'Ελένη Πλαπούνα (Τσαμπαδού). 'Αξάφνα της φάνηκε πως είδε με τα μάτια της την μητέρα της, πεθαμένη από το 1820, να περνάει δίπλα-δίπλα με την αδελφή της πριγκίπισσα Σάσα, που ζούσε, τότε στο βασιλικό κτήμα του Μπουκουναίου, στη Γερμανία.

Από αυτό το όνειρσιμα της η 'Αμαλία ταραχτήκε πολύ, αλλά δεν είπε τίποτα. 'Αμα όμως μπήκε στο δωμάτιό της, έπαθε ύστερική κρίσι. 'Ολοι έτρεξαν γύρω της και όταν ήρθε έπειτα στον έαυτό της, διηγήθηκε στο βασιλιά 'Όθωνα ότι είδε.

Την άλλη μέρα έστρεψε η είδησι ότι η εξαδέλφη της Σάσα πέθανε πριν 15 μέρες σ' εκείνο το κτήμα του Μπουκουναίου.

Ένα άλλο περιστατικό όνειρου—όχι όνειρσιματος—είναι περιεργότατο, γιατί αναφέρεται σε όνειρο που το είδε καπ' επιταγή προς τον έαυτό της η 'Ασπασία Καρμπουνή, κυρία της τιμής της βασίλισσας 'Αμαλίας.

Αν αναφέραμε το πρώτο όνειρσιμα της 'Αμαλίας και τώρα θα μνημονεύουμε και το προφητικό όνειρο της 'Ασπασίας Καρμπουνή, αυτό γίνεται πρώτον γιατί είναι απόλυτως βεβαιωμένα και δεύτερον γιατί συνδέονται στενότερα με την ελληνική πραγματικότητα.

Η 'Ασπασία Καρμπουνή ήταν κόρη του 'Ιωάννου Καρμπουνή που χρημάτισε διαγγελέας του βασιλέως 'Όθωνος. Ήταν ωραιότατη κόρη των 'Αθηνών, πολύ λεπταίσθητη, εξαιρετικά μορφωμένη με γνώσι τριών ξένων γλωσσών που τις μιλούσε και τις έγραφε όπως τη μητρική της.

Δεν είχε γίνει ακόμη κυρία της τιμής και ένα βράδυ καλοκαιρινό, που παροθέριζε στην Κηφισιά με τους γονείς της, είδε όνειρο ότι κάτω από το έξοχικό σπίτι της σταμάτησε ένα άνακτορικό άμαξι με την μεγάλη κυρία της τιμής Πλουσκώβ μέσα, που κατέβηκε γρήγορα ζητώντας τη μητέρα της 'Ασπασίας να της αναγγείλει ότι, με έντολη της βασίλισσας 'Αμαλίας, η κόρη της είχε έκλεγη κυρία της τιμής. Το όνειρο αυτό πραγματοποιήθηκε, έτσι ακριβώς όπως το είχε δει η Καρμπουνή, τρεις μέρες αργότερα. Και όταν ζούσε πια στο παλάτι κοντά στην 'Αμαλία, σαν κυρία της τιμής και έγινε γαϊδεμένη κόρη της αυλής, αφηγήθηκε αυτό το όνειρο της στη βασίλισσα.

*'Αξάφνα φάνηκε στη βασίλισσα 'Αμαλία πως είδε τη μητέρα της και την εξαδέλφη της πριγκίπισσα Σάσα...

Η 'Αμαλία, που πραγματικά υπεραγαπούσε την 'Ασπασία της είχε πη τότε:

—'Εχεις καρδιά αγαθώτατη και γι' αυτό, φαίνεται, ότι έχεις και το μεγάλο θεϊκό δώρο της διπλής όρασεως.

Στα 1856, τότε που ήταν οι καιροί της ξένης κατοχής από τους Γάλλους, ο βασιλιάς 'Όθων έφυγε για να ταξιδεύει στη Γερμανία. 'Ως την Τεργέστη θα ταξίδευε με το πρώτο ελληνικό πλοίο που έκινε με έλικες. Μαζί με τον 'Όθωνα έφυγε και η μεγάλη κυρία της τιμής Πλουσκώβ για να επισκεφτεί, με την ευκαιρία αυτή τους συγγενείς της στην Γερμανία και να επιστρέψει μόνη της λίγο αργότερα, επειδή ο 'Όθων θα επέρενε την διαμονή του στο εξωτερικό τέσσερις μήνες.

Ο Πειραιάς τότε λόγω της ξένης κατοχής ήταν κατά τη λαϊκή έκφρασι «φραγκοκρατούμενος» και όλες οι σχέσεις του λιμανιού (έλεγχος τελωνίων, διαβατηρίων, άγκυροβολεία, ύγειονομίων κλπ.) ήταν στα χέρια των ξένων, ακόμη και η απόδοσι τιμών στα έπισημα πρόσωπα.

Η βασίλισσα 'Αμαλία ανυπόμονη έπεριμενε την επιστροφή της μεγάλης κυρίας και έπιθυμούσε να ξέρει ακριβώς την ημερομηνία του γυρισμού της, για να πάν να την υποδεχτεί και να την παραλάβει η ίδια, αποκλείοντας έτσι την απόδοσι τιμών από τους ξένους, που της είχαν γίνει μισοί ακριβώς από την κατοχή και την ταπεινωτική συμπεριφορά τους προς τις ελληνικές αρχές.

Αλλά πώς να μάθει την ακριβή ημερομηνία της επιστροφής της Πλουσκώβ; Τηλεγραφικό σύρμα δεν υπήρχε τότε. Ο τηλεγράφος εγκαταστάθηκε στην 'Ελλάδα το Δεκέμβριο του 1858.

Στην αφέλεια του πόθου της η βασίλισσα είπε στην κυρία της τιμής 'Ασπασία Καρμπουνή:

—Θυμήθηκα εκείνο το προφητικό όνειρό σου, που μου διηγήθηκες κατά την έκλογή σου ως κυρίας της τιμής... Θα μπορούσες άραγε να δης στο όνειρό σου ποτέ θα γυρίσει η κυρία Πλουσκώβ; Την νύχτα, η δεσποινίς Καρμπουνή, αν και κοιμήθηκε με την ιδέα αυτή, δεν όνειρεύτηκε τίποτα. Την άλλη μέρα όμως, μετά

—Είχε μελανόδες το σωματάκι του; ρωτούσε η μία την άλλη.

τόν γυρισμό της από το θαλάσσιο λουτρό, που έκαμαν με την βασίλισσα κάθε πρωί, το καλοκαίρι στο Φάληρο, έπεσε ν' αναπαυθεί λίγο. Ξύπνησε σε λίγο και όλο χαρά έτρεξε στην βασίλισσα και της είπε:

—'Η κυρία Πλουσκώβ είναι στο δρόμο και φτάνει στον Πειραιά απόψε το βράδυ στις 8. Στις 9 θα είναι εδώ στην 'Αθήνα!...

'Αμέσως η βασίλισσα έδωσε έντολη ο άπογευματινός περίπατος να γίνει με άμαξι και όχι με ίππασία, όπως γινόταν συνήθως.

Κατέβηκαν στον Πειραιά και τράβηξαν προς το μέρος του Κερατσινιού, από όπου φαινόταν μακριά να έρχεται ένα πλοίο. 'Αμέσως έτρεξαν στο λιμεναρχείο να μάθουν για το καράβι, που φαινόταν να έρχεται. Οι Γάλλοι είπαν του λιμεναρχή ότι το πλοίο που έρχόταν δεν ήταν το ελληνικό του βασιλέως, αλλά κάποιο άλλο ξένο που περίμεναν.

Όταν έφευγαν απογοητευμένοι, η βασίλισσα γυρίζει και λέει της Καρμπουνή:

—Βλέπεις; Το όνειρό σου, δεν ήταν προφητικό. 'Εκείνη δεν είπε τίποτα.

'Αλλά το βράδυ στις 9 ακριβώς ενώ έτοιμαζόντουσαν να γευματίσουν, άνοιξε η πόρτα της αίθουσας και μια ήσυχη φωνή γυναικεία είπε γευματικά:

—Μεγαλειότητι, χαιρετε!

Η βασίλισσα παρά λίγο να πέση από το κάθισμα και φώναξε χωρίς ν' ανταποδώσει τον χαιρετισμό στην κυρία Πλουσκώβ:

—Εσύ, εδώ; Πότε έφτασες στον Πειραιά;

—Στις 8 με το ελληνικό πλοίο.

—Και πώς ανέθηκες; Μόνη;

—'Οχι μεγαλειότητι, αλλά με συνοδεία τεσσάρων φρουρών, που μου έστειλε ο Γάλλος ναύαρχος!...

Αυτό ακριβώς ήθελε να προλάβει η 'Αμαλία. 'Αλλά δεν το κατάφερε.

Και βάδοντάς τα με τον ίδιο τον έαυτό της, γιατί δεν πίστεψε στο τόσο λεπτομερειακό προφητικό όνειρο της δεσποινίδος Καρμπουνή, της είπε άγκαλιάζοντάς την με δάκρυα στα μάτια:

—'Αχ, γιατί να μην πιστέψω, ως το τέλος, το όνειρό σου, 'Ασπασία μου; Τώρα δε θα έπαιρνα αυτή τη μεγάλη πίκρα!...

Και την φιλούσε απαρηγόρητη.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ, ΤΑ ΤΕΛΩΝΙΑ, ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΚΑΙ.

Σε προηγούμενο σημειώμα μας για την πηγομαντεία είδαμε ότι το νερό, που το νομίζουμε πάνανγο σαν την διαύγεια του, δεν είναι πάντοτε και τόσο άθωο όσο το φανταζόμαστε. Οι ποιητές αποκαλούν τις κρήνες και τα ρυάκια «φλύρα» και δεν τους αποδίδουν ποτέ την ανάπαυσι του Μορφέως. Οι δεισιδαιμονίες όμως βεβαιώνουν το αντίθετο. Λένε ότι το νερό των ποταμών, των πηγών και της βρύσης κοιμάται μια ώρα κάθε νύχτα λίγο μετά τα μεσάνυχτα. Και τότε τρέχει γαλήνια και σιγανά. 'Οποιος θα ήθελε να πιη εκείνη την ώρα πρέπει να το ξυπνήσει τραβώντας το άπαλό με το δεξί του χέρι. Γιατί διαφορετικά το νερό αγανακτεί και μπορεί να 'του πάρη τον νου του.

Τις νύχτες του Αυγούστου, που η θάλασσα είναι γεμάτη από δόριμες (πρυγκρες), όπως και κατά την νύχτα, που γυρίζει το φεγγάρι κι' αρχίζει το καινούργιο να γεμίζει, δεν πρέπει να πίνη κανένας νερό, γιατί θα του φέρη γρουσουζιά και η θ' άρωσθήση ή θα χάσει τα συλλογικά του.

Η δεύτερη περίπτωση με το φεγγάρι έχει σχέση με το παραδεγμένο, και έπισημονικά, πως η σελήνη εξασκεί έπιρροή στη γη και με το άλλο—που αυτό η έπιστήμη ούτε να τ' άκουση θέλει—πως έχει μαγικές ιδιότητες.

Κι' έπειδή ο λόγος για τον μήνα Αυγούστο και το νερό, σκόπιμο είναι ν' αναφέρουμε εδώ για τις πέντε πρώτες ημέρες τι πιστεύεται και τρεπείται φαντακτώτα στα νησιά των Κυκλάδων. Λένε, λοιπόν, εκεί πως:

«Τ' αγιόπεφτα (από την πρώτη ως τις 5 του Αυγούστου) δεν πρέπει καμιά γυναίκα να πλύνη ρούνα, γιατί ο άερας άκουει τον χτύπο της κοπανάδας, ξυπνάει και παίρνει τόσο δυνατά, που ξεριζώνει τα δέντρα».

Έπίσης, για την ημέρα της Παρασκευής λένε ότι δεν πρέπει κανείς να βάλει μπουγάδα, γιατί με το καυτό νερό ζεματίζεται η ψυχή της 'Αγίας Παρασκευής.

Την ημέρα της Παρασκευής πιστεύουν ότι όποιος έχει πονόμαχο και τον γυρίσουν τρεις φορές κύκλο έξω από μια έκκλησις καταμεσήμερο, θα γίνει καλά.

Δεν είναι πολλές καιροί που μένοντας στη Νάξο, κάποιο καλοκαίρι, και περνώντας ένα μεσημέρι από την έκκλησις του 'Αγίου Βαρθολομαίου, κατά την συνοικία Νεοχωρίου της πόλεως της Νάξου, είδα καμιά τριανταριά παιδιά να φέρουν γύρω-γύρω από αυτή ένα συνομήλικό τους με το όνομα Ζαχαρίας και να φωνάζουν τραγουδιά:

«'Ο φτωχός ο Ζαχαρίας
έχει όρνιθουφλίτη
πής του μικροί μεγάλοι:
«'Ο Θεός να του τον βγάλει».

Στο ίδιο νησί, στη Νάξο, πιστεύουν απόλυτα ότι τα μικρά παιδιά—μάλιστα όσα δεν έχουν ακόμη βαφτιστή—τα παίρνουν οι Καλές Κυράδες (Νεράιδες) την ώρα, που κοιμάται, ή υπέρε τους και τα πηγαίνουν στον ποταμό, τα χορεύουν κι' όσο τα χορεύουν τα τσιμπάνε τόσο πολύ και τόσο δυνατά, που αυτά πε-

θαίνουν και ύστερα έτσι νεκρά τα γυρίζουν στην άγκαλιά της μάνας τους.

Τι γίνεται στην περίπτωση του αϊφνίδιου θανάτου μαωρού, το είδα σ' ένα χωριό του δήμου Τραγιάς το περασμένο καλοκαίρι. Μόλις μαθεύτηκε ο θάνατος ενός βρέφους, όλες οι γυναίκες του χωριού άφισαν τις δουλειές τους και τρέξανε στο σπίτι που πενήθουσε το χαμό του νεογέννητου. 'Εκεί τρομαγμένες προσπαθούσαν να εξετάσουν τις σάρκες του παιδιού.

—Είχε μελανόδες το σωματάκι του; ρωτούσε η μία την άλλη.

—Γεμάτο! απάντησε κάποια.

Και η τρίτη:

—'Αλλοίμονο! Τσιμπιές των Καλοκυράδων είναι!

—'Αλήθεια; ρωτούσε μια που έστρεψε καθυστερημένη.

—'Αλήθεια, μάτια μου, αλήθεια, είπε τέλος μια άλλη γυναίκα. Χθες το βράδυ έρχόμενος ο δικός μου από τον λόγγο έκουσε πάνω στα μεσάνυχτα απ' τον ποταμό τα κλάματα του αοριζίκου!

Είδικα για τις Νεράιδες πιστεύουν πως έχουν ένα ποδαρί βωδινό και το άλλο ανθρώπινο και άμα συναντήση κανένας μίαν από αυτές, πρέπει αυτός να πέση μονομιάς χάμα και να πη τρεις φορές «Κύριε έλεησόν», αλλιώς θα στραβώσει ή θα χάσει την λαλιά του. 'Ακομή μια άλλη δοξασία τους είναι ότι τα ρούχα των παιδιών δεν πρέπει να τ' αφήνουν να στεγνώσουν την νύχτα έξω, στο υπαίθρο, γιατί τα παίρνουν οι Νεράιδες και τα μαγεύουν και ύστερα άμα τα φορέση το παιδί γίνεται το σώμα του κατάμαυρο, μελανιάζει και πεθαίνει.

Και προχωρούμε στις δοξασίες:

«Σαν κράνη ο πετεινός τα μεσάνυχτα να μη βγαίνει από το σπίτι σου, γιατί εκείνη την ώρα βγαίνουν στον περίπατο οι Νεράιδες, ο Τρισκαράτος κι' ο Τραγονένης».

Πιστεύεται και υποστηρίζεται φαντακτώτα επίσης ότι, όποιος ταισί καλά την αγελάδα του, την πασέμονη του 'Αν Βασίλη, θα πεθάνη.

Κι' ακόμη ότι άμα πρωτοίδη κανείς το χελιδόνι, την άνοιξη, πρέπει να σταματήσει, να σκάσει με το άριστερό του ποδι βαθεία το χώμα κι' εκεί θα βρη καρδούλο. Κι' αυτό, όταν αναλυθεί στο νερό και δοθεί σε άνθρωπο, που πάσχει από σελήνιασμό, γίνεται καλά.

Για τα μικρά παιδιά πάλι και για το καλό τους οι μονάδες τους δεν πρέπει να ρίχνουν τα σκουπίδια στο δρόμο, γιατί χάνεται η μοίρα των παιδιών.

Τώρα για όσα παιδιά πεθαίνουν άδάφιστα πιστεύεται ότι γίνονται μικροί δαίμονες με μαύρα φτερά. Και πετώντας στον άέρα καταριούνται τον παπά, που τα έχει άφισι άδάφιστα και πετροβολούν και βασκαίνουν, σαν δαίμονες, τους διαβάτες. 'Όταν δε τύχη να περάση κανένας νύχτα, μάλιστα κατά τα μεσάνυχτα, από το μέρος όπου έχουν ρίξει τα χορεύει μαρά άδάφιστα, τα άκουει να κλαίνε μέσα στο σκετάδι.

Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Για να μη πιάνουν τα μάγια τους νιόπαντρους.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η λιποειδής νέφρωση

Μία άρρώστεια που προσβάλλει τα παιδιά και τους εφήβους

Η λιποειδής νέφρωση είναι μία ασθένεια που προσβάλλει συχνά τα παιδιά και τους εφήβους. Μετά τα τριάντα, όμως, εμφανίζεται σπανιότερα.

Η διάγνωση της είναι εξαιρετικά δύσκολη, γιατί συνήθως αποδίδουμε τα συμπτώματά της σε πολλές άλλες αιτίες εκτός από την πραγματική.

Το κυριότερο απ' αυτά τα συμπτώματα είναι μία υπόλευκη και μάλακη εξέλιξη, που παραμορφώνει ξαφνικά, τα χαρακτηριστικά του παιδιού. Οι γονείς, επηρεασμένοι από το θόρυβο που γίνεται τα τελευταία

Το οίδημα μεγαλώνει από τη μία ημέρα στην άλλη και παραμορφώνει το παιδί...

ταία χρόνια γύρω στην αλλεργία, αποδίδουν αυτή την εξέλιξη σε κάποιο φαγητό ή κάποιο φάρμακο που πείραξε το παιδί τους και δεν ανησυχούν σε μεγάλο βαθμό. Άλλα το αλλεργικό οίδημα εξαφανίζεται πολύ γρήγορα. Το οίδημα για το οποίο μιλάμε, τούναντιον, μεγαλώνει από τη μία μέρα στην άλλη και εξαπλώνεται βαθμιαία στα χέρια, στα πόδια, στο κάτω μέρος της κοιλιάς κλπ.

Αυτή η εξέλιξη συνοδεύεται από πυρετό και η γενική κατάσταση παραμένει ικανοποιητική. Η καρδιά λειτουργεί κανονικά και το σπύκι δεν παρουσιάζει καμιά ανωμαλία. Κι' ωστόσο το πρώτο παίρνει όλοένα και μεγαλύτερες διαστάσεις.

Ποιά, λοιπόν, είναι οι αίτιά του; Η ανάλυση των ούρων του μικρού ασθενούς δείχνει μία τρομακτική αναλογία λευκάματος (5-10 γραμμάρια και κάποτε περισσότερο σε κάθε λίτρο). Αυτή η μεγάλη αύξηση του λευκάματος δεν παρατηρείται στην οξεία νεφρίτις. Ο γιατρός θα στρέψη, λοιπόν, αλλού την προσοχή του και θα διατάξει μία χημική και ηλεκ-

τροχημική ανάλυση του ορού του αίματος.

Στον υγιή άνθρωπο, ένα λίτρο αίματος περιέχει 70 περίπου γραμμάρια λευκάματος διαφόρων ειδών. Άλλα του μικρού ασθενούς μας περιέχει μόνον 50 και κάποτε 40 ή 30.

Η αναλογία των λιπαρών ουσιών, αντίθετα, έχει αυξηθεί. Το αίμα του ασθενούς περιέχει 10 ή 12 γραμμάρια στα χίλια, ενώ στον υγιή ή αναλογία των δεν ξεπερνάει τα 7%.

Παράλληλα, παρουσιάζει αύξηση και η αναλογία της χοληστερόλης. Στο υγιές παιδί βρίσκεται ενάμισι περίπου γραμμάρια χοληστερόλης σε κάθε λίτρο αίματος. Στον άρρωστο μας, όμως, η αναλογία της χοληστερόλης φτάνει τα 3,4 ή 5 γραμμάρια σε κάθε λίτρο.

Μπροστά σ' αυτά τα δεδομένα, ο γιατρός δε διατάζει πια στη διάγνωση του. Ο μικρός ασθενής πάσχει από λιποειδή νέφρωση.

Μία από τις αναπόφευκτες συνέπειες αυτής της λειτουργίας είναι η διαταραχή της λειτουργίας του θυρεοειδούς αδένος. Ός π... τές, λοιπόν, οι επίσημες είχαν κάνει το λάθος να νομίζουν ότι η λιποειδής νέφρωση ως έλλειπο σε διαταραχή του θυρεοειδούς. Ένώ το αντίθετο είναι σωστό.

Οι νεώτερες παρατηρήσεις άπδειξαν πράγματι ότι η λιποειδής νέφρωση είναι πρωτοπαθής πάθηση των νεφρών. Τα φυσικά αυτά διυλιστήρια του οργανισμού μας άρχίζουν σε κάποια στιγμή να μη λειτουργούν κανονικά. Τα λευκάματα βρίσκουν τότε την ευκαιρία να περάσουν στα ούρα. Έτσι, το πέρασμα στα ούρα, που κανονικά γίνεται φτωχό σε λευκάματα, γίνεται πλούσιο σε λευκάματα, περνώντας στα ούρα, παρασύρουν μαζί τους και αξιοσημείωτη αναλογία ιδίου αξιοσημείωτη αναλογία ιδίου

και στερών έτσι το θυρεοειδή από το στοιχείο που του είναι απαραίτητο για την κανονική λειτουργία του. Παρατηρούνται τότε οι διαταραχές του θυρεοειδούς, που είχαν κάνει τους παλαιότερους γιατρούς να υποθέσουν ότι ο άρρωστος ήταν η αιτία της λιποειδούς νεφρώσεως.

Άλλα τα πράγματα δε σταματούν σ' αυτό το σημείο. Ο θυρεοειδής επηρεάζει και τους άλλους αδένες και επηρεάζεται έτσι γενική διαταραχή του οργανισμού με αποτέλεσμα την έλλειψη κατεργασία του λίπους, που διασκορπίζεται τότε στον οργανισμό και διεισδύει μέσα στους ιστούς. Σ' αυτή την αίσθηση οφείλονται οι εξοιδήσεις που μικρός ασθενής μεταβάλλεται σιγά-σιγά σε άσκι, ενώ ταυτόχρονα οι δυνάμεις του εξαντλούνται με γρήγορο ρυθμό.

Η λιποειδής νέφρωση είναι σοβαρή ασθένεια, που η επίσημη δεν κατορθώνει πάντοτε να τη θεραπεύσει. Σε μερικές περιπτώσεις, αλλά, δυστυχώς πολύ σπάνιες, η θεραπεία έρχεται μόνη της. Το οίδημα εξαφανίζεται κι' όλα ξεσκαρρίζουν στον κανονικό ρυθμό.

Ένα άλλο αξιοσημείωτο φαινόμενο είναι το εξής: Άρκει κάποτε μία προσβολή λιπώδους, για να επέλθουν αυτόματα ήθε-ραπεία.

Άλλα, σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις, χρειάζεται ύπουνη και ταυτόχρονα επιμονή για να επιτύχουμε σταθερά αποτελέσματα.

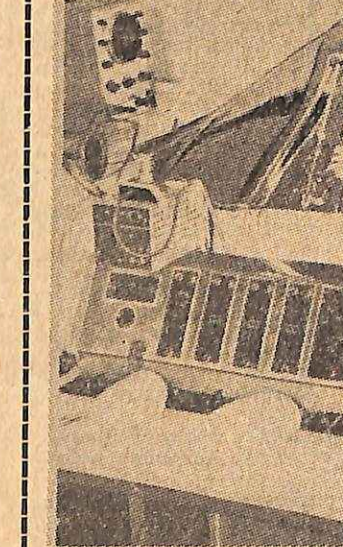
Τα κυριότερα όπλα που διαθέτει σήμερα η επίσημη έναντι της λιποειδούς νεφρώσεως είναι η κορτιζόνη και το ΑΣΤΗ. Με τα δυο αυτά φάρμακα επιτυγχάνονται συνήθως αξιόλογα αποτελέσματα. Έδεικνυνται παράλληλα τα έγκυλίσματα του θυρεοειδούς, γιατί όπως είπαμε, η νέφρωση επιδρά έμμεσα σ' αυτό τον αδέν. Σε βαρύτερες μορφές, ο γιατρός καταφεύγει σε ενδοφλέβιες ενέσεις ανθρώπινου πλάσματος, για ν' αντιμετωπίσει την έλλειψη πρωτεϊνικών στοιχείων. Σε περίπτωση που έχει συγκεντρωθεί μεγάλη ποσότητα λιπώδους υγρού στην κοιλία ή τα πόδια, έδεικνυνται η παρακέντηση, που γίνεται με τοπική αναισθησία. Ο γιατρός διαλέγει, το κατάλληλο μέρος και εισάγει μία χοντρή βελόνα, διαοία μ' εκείνη που χρησιμοποιείται στην υδρόκισία. Στο άνωτορο στομάχι της βελόνας εφαρμόζεται ένας σωλήνας, από όπου εκρέει το λιπώδες υγρό. Με τον τρόπο αυτό, βγαίνουν κάποτε 8 περίπου λίτρα υγρού σε μία μό-νον φορά.

Η δίαιτα του ασθενούς πρέπει να είναι πλούσια σε κρέατα και φτωχή σε λίπη. Με τον τρόπο αυτό θα αντιμετωπιστεί η σοβαρή άπώλεια λευκάματος, ενώ ταυτόχρονα θα περιοριστεί η συγκέντρωση λίπών μέσα στον οργανισμό. Το άλατι μ' όλο που δεν έχει σχέση με τη νέφρωση, καλό είναι να εξοβελιστεί από τη δίαιτα του ασθενούς, γιατί έρεθίζει το άρρωστο νεφρό. Οι πιθανότητες θεραπείας της νεφρώσεως είναι μεγαλύτερες, όταν η κατάλληλη άγωγή

αρχίσει από τα πρώτα συμπτώματα της ασθένειας. Κάθε άνα-βολή μπορεί να έχει δυσάρεστες συνέπειες. Γι' αυτό, δεν πρέπει να διατάξετε να καταφύγετε στο γιατρό σας, μόλις παρατηρήσετε το παροξυσμικό υποπύο συμπτώμα, για το παιδί σας. Όσο γρηγορότερα γίνη η διάγνωση τόσο καλύτερα θα είναι.

Οι μεταγίσεις αίματος μπορούν να γίνουν μόνον μεταξύ ατόμων, που ανήκουν στην ίδια ομάδα, εκτός στην περίπτωση των καλουμένων καθολικών αιμοδοτών, που μπορούν να προσφέρουν το αίμα τους σ' οποιοδήποτε ασθενή. Αν καταστή δυνατή η ταξινόμηση των ανθρώπων σε ομάδες ως προς την σύσταση διαφόρων ιστών του οργανισμού, θα μπορούσαμε πιθανόν να καταπολεμήσουμε σε προσεχές μέλλον πολλές ασθένειες, που θεωρούνται σήμερα ανίατες, όπως είναι η λευχαιμία. Στο συμπέρασμα αυτό κατέλκυν οι επιστήμονες ες άφορη της περιπέτειας της μικρής Λάουρας Μακντόναλντ (20 μηνών), που παρουσίαζε λευχαιμία δευτέρας μορφής. Οι γιατροί, για να σταματήσουν την πρόοδο της ασθένειας, κατέστρεψαν με ακτίνη Χ τον δακτύλιο μυελό, που παρήγαγε πλεονάζοντα λευκά αιμοσφαίρια και κατόπιν έριξαν μέσα στις φλέβες της 40 κυβικά εκατοστόμετρα δακτύλιου μυελού που φη της Μαίρη. Το αίμα της Λάουρας ξανάγινε άμειωτος κανονικό και η αναγκαία παραγωγή λευκών αιμοσφαιρίων σταμάτησε άμέσως.

Η μετάγγιση αυτή δακτύλιου μυελού έπαιξε, όμως, γιατί η Λάουρα και η Μαίρη ήταν γνήσιες διδύμες (προέρχονταν, δηλαδή, από το ίδιο ώριο που είχε χωρίσει στα δύο). Άλλ' είναι άμειβολο αν θα μπορούσε να επέλθω το ίδιο αποτέλεσμα στην περίπτωση που θα χρησιμοποιείτο δακτύλδης μυελό από άλλο άτομο. Γι' αυτό, οι επιστήμονες προσπαθούν να ταξινομήσουν τον δακτύλιο μυελό σε ομάδες (το ίδιο θα γίνη άργότερα και για άλλους ιστούς). Αν αυτό κατορθωθεί, θα μπορούμε να πούμε ότι κατέχουμε μία ασφαλή μέθοδο για την καταπολέμηση της λευχαιμίας.

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Το αυτοκίνητο της φωτογραφίας μας βρίσκεται ακίνητο μέσα στα έργαστήρια έρευνών της μεγάλης αμερικανικής βιομηχανίας αυτοκινήτων «Κράισλερ». Μέσα στο θάλαμο αυτόν παράγονται όλοι οι θρόνοι, που άκούει ένας οδηγός όταν περνά από ένα δρόμο μεγάλης κυκλοφορίας. Το κεφάλι του οδηγού είναι, όπως βλέπετε συνδεδεμένο με έναν ηλεκτροεγκεφαλογράφο, που καταγράφει όλες τις αντιδράσεις του οδηγού. Στο θάλαμο αυτόν, οι τεχνικοί και μηχανικοί του εργοστασίου διεπιστάσαν πως όλοι οι σωφές όταν οδηγούν συνεχώς μέσα σε πολυσύχναστο δρόμο επί 1½ ώρα, ζαλίζονται κι' έχουν ανάγκη άναπαύσεως για να ξαναεξοδύνουν την πνευματική ήρεμία που θα τους επιτρέψει ν' αποφύγουν τα αυτοκινητιστικά ατυχήματα.

Τα συμπτώματα της ΔΕΙΛΙΑΣ

Η εξυπνάδα κι' η μόρφωση δίνουν θάρρος

Είναι δυνατόν να ξέρουμε από πριν αν ένα άτομο, σε μία δεδομένη στιγμή, θα δείξει γεναιότητα ή δειλία; Και μπορούμε να κλέψουμε την ίδια πρόβλεψη για τα παιδιά; Ποιά η ποιά θα είναι τότε τα κριτήρια, πάνω στα οποία θα στηρίξουμε τη διάγνωση μας; Για να δοθί απάντηση σ' αυτά τα ερωτήματα, έγινε τελευταία μία μεγάλη έρευνα από διακεκριμένους επιστήμονες στις «Ηνωμένες Πολιτείες. Οι επιστήμονες αυτοί υπέβαλαν σε έσπληντική άνακρσι χιλιάδες άτομων που έδειξαν θάρρος ή δειλία σε ώρισμένες περιπτώσεις και μελέτησαν μενάλω άριθμό περιστατικών, που ξετυλίχθηκαν υποστά στα μάτια τους είτε τυχαία είτε έπειτα από μία έξυπνη σκηνοθεσία.

Νά π.χ. ένα από τα σκηνοθετημένα αυτά περιστατικά. Σ' ένα πολυσύχναστο δρόμο έμφανίζεται, ξαφνικά, ένας άνθρωπος που κινείται ένα πιστόλι στο χέρι και ρίχνεται πάνω σε μία γυναίκα για να τη σκοτώσει. Τι κάνουν οι παριστάμενοι; Άλλος τρέχει να κρυφτεί πίσω από μία κολώνα ή ένα σταματημένο αυτοκίνητο, άλλος πέφτει μπρούμυτα στο πεζοδρόμιο, άλλος το βάζει στα πόδια κι' άλλος δομάει πάνω στον άνθρωπο με το πιστόλι και προσπαθεί να του το πάρει. Γιατί οι άνθρωποι αυτοί φέθηκαν τόσο διαφορετικά ό ένας από τον άλλον;

Οι αντιδράσεις αυτές, παρατηρούν οι ψυχολόγοι, οφείλονται στη φυσική και ψυχική εξέλιξη κάθε ατόμου και αποτελούν τον τελευταίο κρίκο μίας σειράς φαινομένων, που μπορούμε να τα παρακολουθήσουμε και να τα μελετήσουμε, όπως τα συμπτώματα μίας ασθένειας.

Κατά τους «Αμερικανούς επιστήμονες, λοιπόν, τα κυριότερα συμπτώματα που προδιαθέτουν στη δειλία είναι τα ακόλουθα: πεπτικές διαταραχές, τάσι στη ναυτία και τούς έμετους, πόνοι στο στομάχι και στα έντερα, κοιλίτες, λιγυγί, δυσκολία άναπνοή, σπασμοί, πρεμούλιασμα νυχτερινού έφιάλτες κρύοι ιδρώτες, τραύλισμα, διάφορα «τίκ», άκανόνιστος σφυγμός, ημικρανία, κεφαλαλγίες, άνοχη φαγία, τάσι στο να νομίζουμε τον έαυτο μας άρρωστο.

Προκειμένου για την άνοχη φαγία, οι επιστήμονες παρατηρούν ότι δεν πρόκειται για άπλο έλάττωμα. Την χαρακτηρίζουν, τούναντιον, σαν συμπτώμα μίας μόνιμης άγωνιάς καταστάσεως. Σαν ένα είδος κρυφής άδυναμίας, που οφείλεται στο ότι δεν εξουσιάζουμε τα νεύρα μας. Άλλ' ό δειλός δεν είναι τίποτ' άλλο, παρά ένας άνθρωπος που στερείται από το χάρισμα του αυτοελέγχου και της αυταπειθαρχίας.

Στα παιδιά οι ένδειξεις της προδιαθέσεως στη δειλία είναι οι έξης: Το να φοβούνται το σκοτάδι, τα άεροπλάνα, το ύψος, τα στενά περάσματα ή αντίθετα τα πολύ εύρύχωρα μέρη (μεγάλες άβυσσους ή εκτάσεις) και το νερό. Άξιοσημείωτο σύμπτωμα είναι επίσης η όρική που προκαλεί ή θέα του αίματος.

Προκειμένου για το φυσικό

Τα συμπτώματα ΤΗΣ ΔΕΙΛΙΑΣ

Η εξυπνάδα κι' η μόρφωση δίνουν θάρρος

Είναι δυνατόν να ξέρουμε από πριν αν ένα άτομο, σε μία δεδομένη στιγμή, θα δείξει γεναιότητα ή δειλία; Και μπορούμε να κλέψουμε την ίδια πρόβλεψη για τα παιδιά; Ποιά η ποιά θα είναι τότε τα κριτήρια, πάνω στα οποία θα στηρίξουμε τη διάγνωση μας; Για να δοθί απάντηση σ' αυτά τα ερωτήματα, έγινε τελευταία μία μεγάλη έρευνα από διακεκριμένους επιστήμονες στις «Ηνωμένες Πολιτείες. Οι επιστήμονες αυτοί υπέβαλαν σε έσπληντική άνακρσι χιλιάδες άτομων που έδειξαν θάρρος ή δειλία σε ώρισμένες περιπτώσεις και μελέτησαν μενάλω άριθμό περιστατικών, που ξετυλίχθηκαν υποστά στα μάτια τους είτε τυχαία είτε έπειτα από μία έξυπνη σκηνοθεσία.

Νά π.χ. ένα από τα σκηνοθετημένα αυτά περιστατικά. Σ' ένα πολυσύχναστο δρόμο έμφανίζεται, ξαφνικά, ένας άνθρωπος που κινείται ένα πιστόλι στο χέρι και ρίχνεται πάνω σε μία γυναίκα για να τη σκοτώσει. Τι κάνουν οι παριστάμενοι; Άλλος τρέχει να κρυφτεί πίσω από μία κολώνα ή ένα σταματημένο αυτοκίνητο, άλλος πέφτει μπρούμυτα στο πεζοδρόμιο, άλλος το βάζει στα πόδια κι' άλλος δομάει πάνω στον άνθρωπο με το πιστόλι και προσπαθεί να του το πάρει. Γιατί οι άνθρωποι αυτοί φέθηκαν τόσο διαφορετικά ό ένας από τον άλλον;

Οι αντιδράσεις αυτές, παρατηρούν οι ψυχολόγοι, οφείλονται στη φυσική και ψυχική εξέλιξη κάθε ατόμου και αποτελούν τον τελευταίο κρίκο μίας σειράς φαινομένων, που μπορούμε να τα παρακολουθήσουμε και να τα μελετήσουμε, όπως τα συμπτώματα μίας ασθένειας.

Κατά τους «Αμερικανούς επιστήμονες, λοιπόν, τα κυριότερα συμπτώματα που προδιαθέτουν στη δειλία είναι τα ακόλουθα: πεπτικές διαταραχές, τάσι στη ναυτία και τούς έμετους, πόνοι στο στομάχι και στα έντερα, κοιλίτες, λιγυγί, δυσκολία άναπνοή, σπασμοί, πρεμούλιασμα νυχτερινού έφιάλτες κρύοι ιδρώτες, τραύλισμα, διάφορα «τίκ», άκανόνιστος σφυγμός, ημικρανία, κεφαλαλγίες, άνοχη φαγία, τάσι στο να νομίζουμε τον έαυτο μας άρρωστο.

Προκειμένου για την άνοχη φαγία, οι επιστήμονες παρατηρούν ότι δεν πρόκειται για άπλο έλάττωμα. Την χαρακτηρίζουν, τούναντιον, σαν συμπτώμα μίας μόνιμης άγωνιάς καταστάσεως. Σαν ένα είδος κρυφής άδυναμίας, που οφείλεται στο ότι δεν εξουσιάζουμε τα νεύρα μας. Άλλ' ό δειλός δεν είναι τίποτ' άλλο, παρά ένας άνθρωπος που στερείται από το χάρισμα του αυτοελέγχου και της αυταπειθαρχίας.

Στα παιδιά οι ένδειξεις της προδιαθέσεως στη δειλία είναι οι έξης: Το να φοβούνται το σκοτάδι, τα άεροπλάνα, το ύψος, τα στενά περάσματα ή αντίθετα τα πολύ εύρύχωρα μέρη (μεγάλες άβυσσους ή εκτάσεις) και το νερό. Άξιοσημείωτο σύμπτωμα είναι επίσης η όρική που προκαλεί ή θέα του αίματος.

Προκειμένου για το φυσικό

πύο, ή έρευνα των Άμερικανών επιστήμονων άπδειξε ότι ό δειλός άχι μόνον τόν φοβάται περισσότερο από τούς άλλους ανθρώπους, άλλ' ότι και υποφέρει πραγματικά.

Μία αξιολόγη παρατήρηση είναι εκείνη που άναφέρεται στις σχέσεις μεταξύ γονέων και παιδιών. Οι περισσότεροι δειλοί συγκαταλέγονται μεταξύ εκείνων που μεγάλωσαν προσκολλημένοι στα φουστάνια της μητέρας τους. Ένώ, τούναντιον, τα παιδιά που είχαν μεγαλύτερη προσήλωσι στον πατέρα τους έγιναν πιο θαρραλέα. Κατά τούς Άμερικανούς επιστήμονες, ή προσήλωσι του παιδιού στη μητέρα άποτελεί ένδειξη έσωτερικής άδυναμίας, μειωμένης άνδοκότητος και έλλειψους θάρρους.

Άλλα και ή έλλειψη έσπληνισμού έκ μέρους του παιδιού για κείνο που κάνει, όπως κι' ό δούστροπος χαρακτήρας, άποτελούν ένδειξεις δειλίας. Γιατί δείχνουν έλαχίστη προσήλωσι στη ζωή και άποθυμία στην άνάληψι εύθύνων. Το χαρακτηριστικό του δειλού είναι ότι άποφεύγει να πάρη μέρος στον άγώνα της ζωής, γιατί φοβάται μήπως χάσει αυτό ή κείνο το πλεονέκτημα ή έστω την ήρεμία και τη γαλήνη του. Ο θαρραλέος άνθρωπος, αντίθετα, άγωνίζεται γιατί πιστεύει στην άξία της ζωής κι' είναι πρόθυμος ν' άναλάβη τό μερίδιο τών εύθύνων του.

Από όσο είπαμε πάρα πάνω, προκύπτει ότι ό δειλός είναι ό άνθρωπος που έπηρεάζεται εύκολα και που δεν έχει έμπιστοσύνη στον έαυτο του. Γι' αυτό, δεν έχει τό θάρρος ν' άντιμετώπιση τον κίνδυνο κατά μέτωπο, άλλα τό μόνο που σκέφτεται είναι πως να φύγη.

Επικρατεί συνήθως ή αντίληψη ότι όσο πιο άμαθής είναι κανείς, τόσο περισσότερο θάρρος έχει κι' ότι ή μόρφωση κι' ή έξυπνάδα κάνουν τόν άνθρωπο αν άχι δειλό, τούλάχιστον συγκρατημένο. Το αντίθετο είναι σωστό σύμφωνο με την έρευνα των Άμερικανών επιστήμονων. Η δειλία, άναφέρουν οι στατιστικές, είναι πιο συχνή μεταξύ τών ανθρώπων με μικρή μόρφωση και περιορισμένο μυαλό. Ο έξυπνος και μορφωμένος άνθρωπος φαίνεται πιο συγκρατημένος γιατί τό μυαλό του του υποδεικνύει ότι πρέπει ν' άποφύγη ώρισμένους κινδύνους, που δεν τούς βλέπει ό άμαθής ή ό κούτος. Κατά βάθος, όμως, είναι πιο θαρραλέος και πιο πρόθυμος στην άνάληψι εύθύνων.

Τό θάρρος, παρατηρούν οι Άμερικανοί επιστήμονες, θα μπορούσε να θεωρηθί σε τελευταία ανάλυσι, σαν κατάσταση φυσικής και ψυχικής ίσορροπίας του ατόμου.

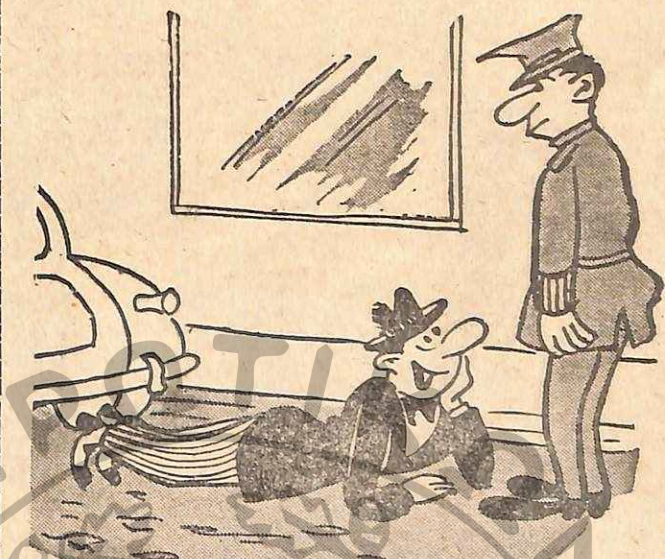
Στερεώτερο από το άτσάλι

Οι Άμερικανοί καταρρώσαν να κατασκευάσουν ένα νέο τύπο μετάλλου, τό «πυροστέρω», που είναι ελαφρότερο από τό άτσάλι. Το νέο μέταλλο άντέχει στη θερμοκρασία τών 1100 βαθμών του εκατονταβάθμια, ενώ ό χαλκός λιώνει σ' αυτήν και ό χαλκός άρχίζει να παραμορφώνεται. Μπορούμε, έέ, άλλω, να τό βάλουμε μέσα στις ισχυρότερες διαβρωτικές ουσίες, χωρίς ν' παρουσιάση την παραμικρή έλλείψι. Οι Άμερικανοί σκέπτονται να χρησιμοποιήσουν αυτό τό μέταλλο για την κατασκευή πυρούλων και ύπερηχητικών άεροπλάνων.

Τελωτοδεραδία

Του την έσκασα! Του είπα ότι είμαι με τόν «Παναθηναϊκό» και μου έδωσε αύξηση από... φιλαθλητική άλληλεγγύη! (Το άρχέλαστο)

Δεν είμαι μεθυσμένος, κύριε άστυφύλακα. Άνακάλυψα επί τέλους χώρα για παρκάρισμα κι' έστειλα τη γυναίκα μου ν' άγοράση ένα αυτοκίνητο!

Μου δινετε, ός παρακαλώ, τη διεύθυνσι της εταιρείας, που είστε άσφαλισμένος;

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Το καλύτερο κρασί

Κάποτε ήρθε η ώρα που έπρεπε ο Ναστραδίν να παντρευτεί τη μονακριπή θυγατέρα του.

Μεγάλος μπέλας αυτό, μπρέ γυναίκα, έλεγε αναστενάζοντας στη Φατίμη. Άντασταίνεις μ' ένα σωρό φροντίδες ένα παιδί κι ύστερα σου φεύγει...

— Νά ήτανε μονάχα αυτό, άντρα μου; αναστενάζει με τη σειρά της η Φατίμη. Πρέπει να έχουμε τώρα το νου μας μην κακοπέση και τότε, αλλοίμονό μας!

Κι' ο Χότζας φουφούσε και ξεφυσούσε με τη στενοχώρια που τον βρήκε. Γιατί όσοι γαμπροί έρχονταν να ζητήσουν την κόρη του, ο ένας δεν άρεσε στη γυναίκα του, ο άλλος στην κόρη του κι' ο τρίτος στον ίδιο...

Μιά μέρα, λοιπόν, τον βρήκε στο καφέ του χωριού ο Ιμάμης και του είπε:

— Άκου, Ναστραδίν έφάνημ! 'Η κόρη σου πρέπει πιά να παντρευτεί. Κι' αυτός που θα την παντρεύει είναι το λόγου σου. Γι' αυτό, έσυ πρέπει να πάρης την απόφασή, σάν άντρας και πατέρας ποιάσαι. —

— Εγώ γίνεσαι εδώ στο χωριό. 'Ο,τι πη' ο άρχηγός της οικογένειας, είναι νόμος! Άποφάσισε, λοιπόν κι' άσε τις χανούμ να μη ξεκλαίνε!...

— Άφρημ, Ιμάμη μου! Άρα άμέσως πάω στο κονάκι μου για ν' άκολουθήσω την συμβουλή σου. Βαρέθηκα πιά να με τραβάνε από τη μύτη οι γυναίκες! άποκρίθηκε ο Ναστραδίν.

Και τράβηξε φουριόζος για το σπίτι του. Γιούρ μπρέ (σηκώ) Φατίμη και πήγαινε στον κάτω μαχαλά να πης του Τζαχίτ-άγá πώς δίνω στο γυιό του για γυναίκα του την κόρη μου! είπε μονομιάς ο Ναστραδίν, μόλις μπήκε λαχανιασμένος και κάθισε στο σοφά.

Τρελλάθηκες, άντρα μου, που θα δώσης την κόρη σου σ' αυτόν τον άσωτο; φώναζε η γυναίκα του. Αυτός δεν άφησε χανούμ για χανούμ στο 'Ικόνιο, όταν έτρωγε εκεί πέρα την περιουσία του πατέρα του...

— Νά κάνης αυτό που σου λέω και δέ θέλω κουβέντες! Πάει, τέλειωσε, πήρα την απόφασή μου!

Η Φατίμη τρώαζε που είδε για πρώτη φορά έτσι τον άντρα της. Κι' άφου κατέβασε το κεφάλι του είπε:

— Έχεις δίκιο άντρα μου, κι' ο 'Αλλάχ να βάλη το χέρι του...

— Έτσι σε δυό μέρες αποφασίστηκε ο γάμος της μοναχοκόρης του Ναστραδίν κι' ο δόλο το χωριό βούιζε από το κουτοποπιλιό.

— Άκού εκεί τέτοιο νοικοκυροκρίτισο και να το χωράμισή μ' αυτόν τον παλιοζευζέκη! λέγανε όλοι.

— Άκόμα κι' ο πατέρας του γαμπρού φοβότανε για το κορίτσι:

— Τέτοιους μουφτάρης που είναι ο γυιός μας δεν τ' άξίζει ένα τόσο φρόνιμο κορίτσι, έλεγε στη γυναίκα του.

Μά όλα πιά ήτανε κανονισμένα και τίποτα δεν έπαιρνε άναβολή.

Την παραμονή του γάμου όμως ο Ιμάμης και ο καδής βρήκαν στην πλατεία του χωριού το Ναστραδίν και μπρός σ' όλο τον κόσμο άρχισαν να του λένε:

— Μπρέ, τι πήγες κι' έκανες, Χότζα;

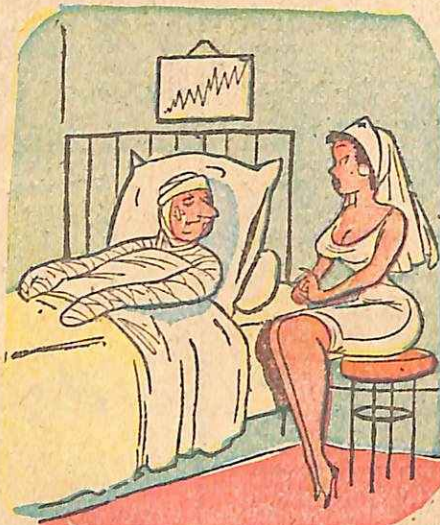
— Τι έκανα, άποκρίθηκε παραξενεμένος ο Ναστραδίν. Παντρεύω αύριο την κόρη μου και σάς έχω όλους καλεσμένους!

— Καλά, μπρέ Ναστραδίν, αλλά δεν ήξερες ότι ο γυιός του Τζαχίτ άγá είναι κουμάσι πρώτης; τοῦπαν κι' οι δυό μαζί. Αυτός δεν άφησε άπειραχτή χανούμ! Άκόμα και τον πατέρα του κόντεψε να τον άφήση στη ψάθα με τις σπατάλες του!

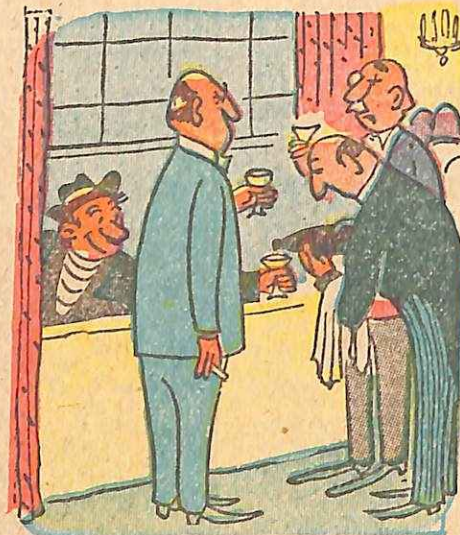
Και σάν να μην έφταναν αυτά, άρχισαν κι' άλλοι να κακολογούνε τον γαμπρό του. Μά δεν τους άρρησε ο Ναστραδίν να προχωρήσουν. Καϊδολογήςε τ' άγένεια του, γέλασε πονηρά και τους είπε:

— Κρίμα, μπρέ, που είσαστε άνθρωποι της γής κι' έχετε άμπέλια ένα σωρό και βγάζετε τον καλύτερο μύστο σ' όλη την Άνατολή... Μωρέ, π' ανάθεμά σας, δεν έχετε πώς το καλύτερο κρασί στην άνατολή που ζημιώνεται πολύ μέσα στο βαρέλι;

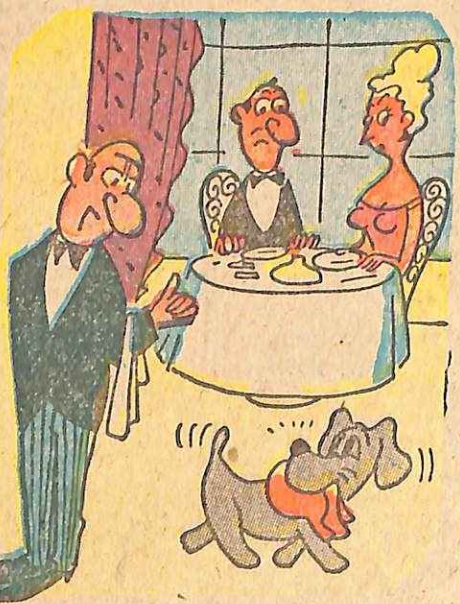
Και σηκώθηκε να φύγη ένθουσιασμένος, που βρήκε τρόπο να δικαιολογήση την άτακτη ζωή του γαμπρού του.

— Είχα πηχ τρία ποτηράκια και η γυναίκα μου θέλησε να δειγμάτω τ' αυτοκίνητο, νιά περισσότερη ασφάλεια!...

Ο τρίτος άνθρωπος!...

— Άζόρ, φέρε γρήγορα πίσω στους κυνίους το κατσούπουλό τους!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Το τρυπάνι

Πού να σε πάρη ο διάολος για τρυπάνι. Ένα μήνα μου τριβερίζεις τ' άτ'ά και τελειωμό δεν έχεις. Πότε θα λήξη τέλος αυτή η ιστορία, κύριε έργολάβε; Τι είπες; "Αν μ' ένοχλή; Μ' ένοχλεί άπλώς η με συνταράσσει σύγκορμος; Διότι, κύριε έργολάβε, συμβαίνει να ζω και να εργάζομαι εις το παραπλεύρως κτίριον και σε πληροφορώ, ότι ένα μήνα τώρα αυτό το «γκρορ» που κάνει το φοικαλέο σου τρυπάνι, νομίζω, ότι ανασκαλεύει τ' άθεμέλια του νοός μου. Τρέμει το μυαλό μου, τρέμει το πάτωμα, τρέμουν τ' άτάμια, τρέμει το γραφείο μου και τρέμω ελόκληρος κι' ένώ με τούτον το δαιμονιώδη θόρυβο της κολάσεως.

Και με ρωτάς αν με πειράζει! Τι είπες; Σκάβετε τ' άθεμέλια; Και πόσο θα σκάβετε άκόμα; Τόν Πύργο της Βαβέλ προκειται να χτίσετε η τον ουρανοξύστη 'Εμπάιρο; Και ύστερα θα βάλετε μπρός τη μπετονιέρα, βέβαια, άλλο βάσανο έτοῦτο. 'Ορίστε; Σύνταρνες οικοδομικές μέθοδοι;

Εύχαριστώ πολύ για την πληροφορία. Σύνταρνες οικοδομικές μέθοδοι, που να πάρη ο διάολος κι' αυτές κι' έσένα και κείνους που ανακάλυψαν έτούτα τ' άπάνθρωπα μηχανήματα. Και άλλοτε έχτιζαν στίπια, κύριε έργολάβε. Έπαιρναν οι εργάτες τον κασμά, έσκαβαν σινά-σινά, και άθόρυβα τ' άθεμέλια, έχτιζαν ύστερα ήσυχά-ήσυχά τους τοίχους και ούτε έπαιρνε κανένα είδησι. Τώρα πήγατε και μου φέρατε έτούτα τ' άκολασμένα μηχανήματα, που κάνουν τον άνθρωπο να φθάνη τ' άθια της παροφροσύνης. Διότι αυτός δεν είναι άπλως θόρυβος. Είναι όρυμαγδός που δίνει την εντύπωση, ότι γίνεται η συντέλεια των αιώνων. 'Οτι γίνεται η καταρρασία στα τάσταρα της Κολάσεως, έκρηξις ήφαιστείου, μάχη τεθωρακισμένων, ανασκάλεμα των εγκάτων της γής, ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος. Και όλα αυτά γιατί; Για να σκάψετε λίγα μέτρα χώμα και ν' ανακατέψετε λίγο τσιμέντο. Και τρέμει ελόκληρη η περιφέρεια πρωτευούσης!

Διότι δεν είναι κατάστασι αυτή. Αυτό είναι μαρτύριο, είναι να παίρνη ο άνθρωπος πολυδόλο και να ρίχνη όπου βρη, χωρίς να κυττάη στόχο. Άλλά δέ φταίτε σεις. Φταίει το κράτος, που έπιτρέπει να μεταχειρίζεσθε αυτούς τους πετρελαιοκίνητους μηχανικούς στανάδες...—ι δεν τους άπαγορεύει άστυργώς και κατηγορηματικώς. Τι είπες, κύριε έργολάβε; Θα βάλης μπρός τρυπάνι, μπετονιέρα ή κάτι τέτοιο; "Οχι. Θα πιάσης κασμά, γιατί δέ σου χρωστάνε τίποτα οι άλλοι, έπειδή του λόγου σου θέλεις να χτίσης μι' ά οικοδομή, να καταλήσουν σε νευρολογική κλινική. Νά κάνης έσύ τη δουλειά σου, αλλά να κάνουν τη δουλειά τους και οι άλλοι. Και, άπαξ και είμαι κράτος, κατάσχω και όλα τ' άτρυπάνια και όλες τις μπετονιέρες, τις διαλύω και τις πουλάω για παλαιοσίδερο με την όκ'ά. Διότι η ήσυχία είναι πολύτιμον αγαθόν και δέ μπορείς του λόγου σου να τη γράφης στα παλιά σου τ' άποπούτσια. Αυτά έχω να σου πώ, κύριε έργολάβε. Και κυττά το μάτι μου πώς γυαλίζει. Λίγο άκόμα και σε βλέπω μέσα στη μπετονιέρα ν' ανακατεύεσαι με το μπετόν, που να σάς πάρη και να σάς σηκώση!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ντόρι Νάιν

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΝΗΜΑ

—Τὸ σχέδιό μου ἦταν πολὺ ἀπλό, ἄρχισε ὁ Λόουις. Χρειάστηκε ὅμως καιρὸς γιὰ νὰ τὸ καταστρώσω σὲ ὅλες τοῦ

Ένα βράδυ τη βρήκε μέσα στο μπάνιο της νεκρή

Μπιφτέκια και κινηματογράφος κοντά
στον Πόλο.

αρχηγός μεγάλων εξερευνητικών αποστολών στην Αρκτική.
κτίδα. Στην τελευταία απ' τις εξερευνησεις αυτές, το
1955-56, είχε στις διαταγές του χιλιάδες άντρες, 12
πλοία και πολυάριθμα αεροπλάνα.

το Μεξικό, η χώρα που ἀνα-
στατώνει άλλους διάφο-
ρους αλχημικούς επαναστάσεις,
βρήκε τα τελευταία χρόνια
λίγη ηρεμία. Μά τις κατα-
στροφές που προκαλούν οι
επαναστάσεις, βρέθηκε τώρα
να τις αναπληρώσει η μαζική
πείσθησις της φύσεως:
σεισμοί, φοβερές θύελλες, τυ-
φάνες καταστρέφουν κατά
καιρούς διάφορες περιοχές
κρίνοντας πίσω τους μαζί με
τις ανημιολογικές ζημιές και
πολλά ανθρώπινα θύματα.
Μία περιοχή των δάκτων του
Ελσονκού, την οποία έπληξε
το μινιόν ένας φοβερός σει-
σμός, βρέθηκε τώρα στο έπι-
κεντρο ενός τρομερού τυφά-
νου. Στη φαντασία μας
μια δραματική εικόνα του λι-
μένου Μαλάτταν μετά το πέ-
ρας της του τυφάνου.

Κάθε βράδυ η Μαίρη λαχταρούσε να τον ξανα συναντήσει...

το σκουπίδι της ζωής...

Και να μία νύχτα, ύστερα από μία βδομάδα, τον ξαναείδε! Με την ίδια γυναίκα στο πλάι του... 'Αγόρασε πάλι λουλούδια γι' αυτήν, αφού πέταξε στη Μαίρη ένα μεγάλο πάλι χαρτονόμισμα κι' ένα γλυκό χαμόγελο... Πόσο τον ευγνωμονούσε τον γενναίο πελάτη ή μικρή ανθοπώλη! Τον ευγνωμονούσε, γιατί κατάφερε να καλύψει με μιάς και τις οικονομικές, και τις ψυχικές ανάγκες της—ίδιως τις δεύτερες!

Και μία νύχτα, τον είδε μόνο του! 'Η όμορφη νύκτα έλειπε από δίπλα του... Κι' αυτό φαινόταν να του κοστίζει πολύ. Το βλέμμα του ήταν άστοχο, το φαι' πουχε παραγγέλνει έμενε μπροστά του απείραχτο' και μόνο το ποτήρι του άδειαζε συνεχώς!

Η Μαίρη τον ζύγωσε σιγά, μ' ένα δυνατό καρδιοχτύπι, και άφισε δίπλα του ένα μπουκετάκι φράιζες... Ούτε γύρισε να το κυττάξει έ κείνος... 'Αφισε τα λουλούδια περιφρονήματα πάνω στο τραπέζι μάντηλο, και δέ χάρισε σ' αυτήν που του τάχε δώσει ούτε λεφτά, ούτε χαμόγελο... Παγωμένη, η Μαίρη, γύρισε να φύγει. Στην έξοδο στάθηκε λίγο να τον ξαναδεί. 'Ο αγαπημένος της άγνωστος χτυπούσε τα χέρια του για να παραγγείλει κι' άλλο κρασί...

Τον ξαναείδε και δεύτερη, και τρίτη φορά. Πάντα μόνο του χωρίς εκείνη, που η απουσία της τον είχε ολόφανερα τόσο βαθιά βουλάει στη δυστυχία... Τού άφινε πάντα το μπουκετάκι της, που αυτός ούτε το πρόσεχε, ούτε γύριζε να το κυττάξει, κι' έφευγε χωρίς να πάρει τίποτα... 'Ωσπου, μία νύχτα, έκεινος σηκωσε τα μάτια του, φορτωμένα θλίψη, και την είδε. Τού χαμογέλασε πρώτα εκείνη. Της χαμογέλασε κι' αυτός... 'Οχι όμως σαν άλλοτε, γλυκά. Τό χαμόγελό του σήμερα ήτανε μία πονεμένη γκριμάτσα!

Είπε το μπουκετάκι που τούχε άφισει κι' έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτονόμισμα να της δώσει.

Εκείνη τον σταμάτησε κατακόκκινη, πιάνοντας το χέρι του:

—'Οχι... Μή μου δώσετε τίποτα! Τον παρακάλεσε με φωνή που έτρεμε.

—Να μη σου δώσω... Μου τα χαρίζεις τα λουλούδια δηλαδή;

—Δε σας τα χαρίζω... 'Αλλά μου τάχετε πληρώσει μαζεμένα άλλοτε.

Την είδε τόσο άναστατημένη, τόσο έτοιμη να προσβληθεί, που ξανάλε το χαρτονόμισμα στη τσέπη του, σηκώνοντας τους ώμους.

—Καλά... 'Οπως θές... 'Ομως, τόσες φορές τώρα άφισες στο τραπέζι μου λουλούδια χωρίς να πάρης λεφτά...

—'Ακούτε... τού αποκρίθηκε παραγμένη, χωρίς να τον κυττάξει. Τόσες φορές μου τα είχατε πληρώσει τα λουλούδια μου για να... τα προσφέρετε... Τώρα που δεν έχετε πού να τα προσφέρετε, τα χαρίζω εγώ... σέ σας!

Ο άγνωστος την κύτταξε με λύπη άνακατεμένη με έκπληξη...

—Είσαι πολύ καλή κι' ευγενική... Πώς σε λένε;

—Μαίρη...

—Καλά, Μαίριουλα... 'Ελα, κάτσε κοντά μου να γνωριστούμε καλά...

Διστακτικά, κυττάζοντας γύρω της φοβισμένη τα γκαρσόνια, η Μαίρη έκατσε στην άκρη μιάς καρέκλας, άκουμπώντας το καλαθάκι της σέ μιάν άλλη.

—Τι θα πάρης; την ρώτησε έκεινος ευγενικά.

—'Α! Τίποτα...

Της έβγαλε έναν μεζέ στο πηρούνι από το πιάτο του, πού, όπως πάντα, δεν το είχε άγγίξει και της γέμισε ένα ποτήρι με κρασί:

—Στην ύγεία σου, Μαίριουλα!

—Στην ύγεία σας... Κύριε... κύριε...

—Κώστα με λένε...

—Χαίρω πολύ... Και θα χαρώ άκόμα πιο πολύ και πιο άληθινά, άμα σας δω και σας χαρούμενοι!

—Μη μιλάς, Μαίριουλα, για εύτυχία... της μουρμούρισε βραχνά. Είναι δύσκολη κι' άπισστη. 'Όταν την έχουμε, την ξεχνάμε, κι' όταν τη χάσουμε, τότε μας λείπει, μα δεν τη ξαναβρίσκουμε.

—Δεν είναι σωστό αυτό που λέτε, τού είπε εκείνη ζωηρά. 'Αρκεί να τη ζητήσετε, και θα την ξαναβρήτε, γιατί σας αξίζει!

Την κύτταξε παραξενεμένος:

—Τό βρίσκεis εύκολα...

—'Αν όχι εύκολο, πάντως όμως όχι κι' άδύνατο! τον βεβαίωσε παραγμένη...

—Φύγανε μαζί... Στο δρόμο ήσανε και λίγο χαλασμένοι από τό κρασί πουχε πη...

της διηγήθηκε τη μελαγχολική του ιστορία: 'Αγοπούσε εκείνη τη γυναίκα, την αγαπούσε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς του... Της είχε δώσει ό,τι είχε και δεν είχε...

—κι' άναιρεύετο να της δώσει και τό όνομά του, να την κάνει γυναίκα του, όταν εκείνη τον άφισε για να φύγει στο φίλο του! 'Ενα πλοίο καλό τό χτύπημα, κι' από τόν έρωτα, κι' από τη φιλία... 'Ο νόμιμος άποδομένος άνθρωπος νόμιμος ότι όλα είχανε κάνει...

Δεν έλπιζε ότι θα συνερχότανε πάλι...

Μ' ένα κίνημα αούθόρμητο, η Μαίρη πέρασε τό χέρι της στο μπράτσο του...

—Δεν αξίζει, πιστέψτε με, να παίρνετε τόσο τραγικά τό πράματα στη ζωή... τού ψιθύρισε. 'Όλα περνάνε — κι' οι λύπες, κι' οι χαρές, κι' οι στενοχώριες...

Παραξενεμένος που άκουγε τέτοια αδιάμευστη φιλοσοφική αλήθεια από τέτοιο άπλοό πλάσμα, έκεινος γύρισε και την κύτταξε για λίγο άμυητο...

—Μαίριουλα... της είπε ύστερα. Τι λές; Θες να με βοηθήσεις να περάσω και τη δική μου λύπη, να την κάνω χαρά;...

Σφίχτηκε τρυφερά άπάνω του:

—Είναι η μόνη μου έλπίδα... τού ψιθύρισε.

Τα χείλια τους ένώθηκαν, εκεί, στο σκοτάδι μιάς έρημης γωνιάς τού δρόμου. Τό καλαθί που κρατούσε εκείνη έπεσε από τα χέρια της, σι τους...

*

Από εκείνη τη νύχτα, η Μαίριουλα δεν ξαναπούλησε λουλούδια στις ταβέρνες.

Και τα λουλούδια και τον εαυτό της τα χάρισε για πάντα στόν αγαπημένο της, που βρήκε κοντά της την εύτυχία...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
—Με συγχωρείς, αγάπη μου που άργησα λίγο... 'Αρχισε μίανως η παράσταση!

Μ. ΤΑΜΑΝΤΣ

Η ΜΙΚΡΗ Ανθοπώλη

ΟΤΑΝ τον άντίκρισε για πρώτη φορά, έννοιωσε κάτι σά θάμωρα! Της φάνηκε τόσο όμορφο! Μά και η γυναίκα, που καθότανε δίπλα του ήταν όμορφη! Οί δύο τους άποτελούσαν τό πιο όμορφο ζευγάρι της κοσμικής εκείνης ταβέρνας, όπου η Μαίρη, η φτωχιά μικρή ανθοπώλη, έμπαινε κάθε νύχτα για να πουλήσει λουλούδια... Έφερνε βόλτα όλες τις ταβέρνες της 'Αθήνας, πλασσάροντας τό μελαγχολικό έμπορεύμα, που τόσο σπάνια κατάφερε να τό διαθέσει... Της πιο πολλές φορές κέρδιζε, αντί λεφτά, πρόστυχα πειράγματα στούς δρόμους ή περιφρονήτικά λόγια: «'Άσε μας, κορίτσι μου, με τα λουλούδια σου!...» 'Η: «Πώς με νευριάζουνε κάτι τέτοιες κρυφές ζητιανιές!...» 'Η άκόμα χειρότερο: «Δεν κάνεις καμιά άλλη δουλειά, πού νιές!...» 'Η ακόμα χειρότερο: «Δεν κάνεις καμιά άλλη δουλειά, πού νιές!...» 'Η ακόμα χειρότερο: «Δεν κάνεις καμιά άλλη δουλειά, πού νιές!...» 'Η ακόμα χειρότερο: «Δεν κάνεις καμιά άλλη δουλειά, πού νιές!...»

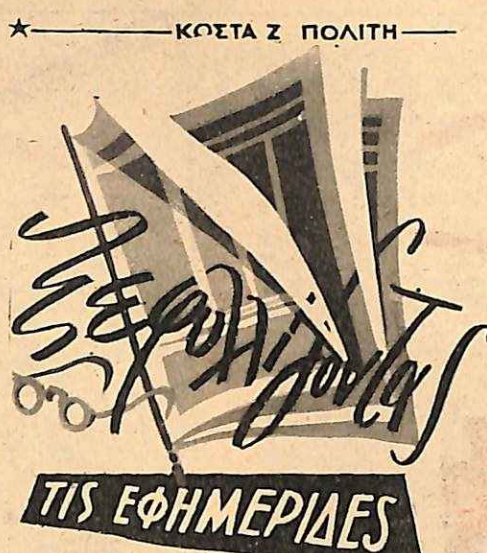
Εκείνη τη νύχτα όμως, στο «'Ασημένιο Φεγγάρι», έννοιωσε για πρώτη φορά την νορκομένη, τη βασανισμένη της καρδιά να χτυπά με έρωτική συγκίνηση! 'Ως εκείνη τη στιγμή, οί άντρες είχανε φανερωθή μπροστά της σαν έχθροι, σά βάρβαροι κι' αδιάφοροι περαστικοί, πού ποδοπατούσαν άλύπητα τη μικρή κοριτσίστικη ευαισθησία της... Αυτός όμως άπόψε έδω ήτανε κάτι άλλο! 'Εδειχνε πώς δεν ήτανε σάν άλλους. Πραγματικά, πήρε ένα μπουκέτο από τό καλαθί της για να τό προσφέρει στη νύκτα του, πέταξε ένα χαρτονόμισμα μεγάλο στη μικρή ανθοπώλη μαζί με ένα χαμόγελο, και συνέχισε ύστερα τό τρυφερό του τετ-ά-τέ...

Η Μαίρη πήρε και τό δυό—και τό λεφτά και τό χαμόγελο—και στάθηκε λίγο στην έξοδο της ταβέρνας κυττάζοντας με τρυφερή ευγνωμοσύνη τόν τόσο γενναίο πελάτη... Κι' από εκείνη τη νύχτα, η όμορφιά του κι' η καλωσύνη του χαραχτήκαν ανεξίτηλα στη μικρή στερημένη καρδιά της...

Κάθε νύχτα, μπαίνοντας στίς ταβέρνες, έννοιωσε την ίδια λαχτάρα. 'Αχ, και να τον συναντούσε πάλι! 'Εστω άκόμα και με την ίδια νύκτα του — την τόσο πιο όμορφη από αυτή, τη μικρή κι' άσημαντη,

ΤΟ πρόβλημα της δημοσίας τάξεως ή-
ταν σε άφραγκτο βαθμό βασανιστικό
κατά το 1882, παρά τα μέτρα που έ-
λάμβανε διαρκώς η κυβέρνηση Χαρι-
λάου Τρικούπη. Η ληστεία ή κινεζική σε άφρε-
τες περιοχές της υπαίθρου και η ζωοκλοπή ή-
ταν παντού στην ημερησία διαταγή.
Τα όργανα της τάξεως έκαναν ό,τι μπορού-
σαν για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση, ό-
μως δε διέθεταν ούτε την απαιτούμενη όργα-
νωσι, ούτε τα μέσα. Για να γίνει κανείς γυ-
ροφύλακας εκείνη την εποχή, δεν ήταν ανάγκη
να διαθέτει ειδικά προσόντα. Ένα δείγμα του
μορφωτικού επιπέδου τους είναι και η ακόλου-
θη αναφορά που δημοσιεύεται στον «Ραμπ-
ν» της 10ης Νοεμβρίου 1882:
«Αχλαδοκάμπος, 12 Απριλίου 1882
Ο σταθμάρχης πρώτης τάξεως χοροφύλαξ
της 38 νομοτίας πεζών.
Σπρος της σεβαστής μαυροχίτων Άργολίδος
και Κορησίας
Σπρος ζωοκλοπής του ίππου.
Σ'Εγγλήτως έδω στέλνω την κλαπίσαν ίππον,
καθώς και τον ζωοκλοπτήν Ιω. Δημητρίου,
κάτικον Αχλαδοκάμπτου, σηνόδεκον άντα και
φροντίτες περί της παραλαβής των προς τι-
μορίαν των.
Σ'Επιθός αναφείρω ο σταθμάρχης
Ν. Κοντοβουνίσος
χωροφ.»

Η ληστεία, λοιπόν, ώργιαζε και δεν πε-
νούσε ημέρα χωρίς οι εφημερίδες των Αθηνών
να αναφέρουν νέα εγκληματικά κατορθώματα
των «σπυλιών των όρέων». Άργλιαζαν όμως και
μερικά όργανα της τάξεως «κομματιζόμενα
σκανδαλώδιστα», κατά τις βεβαιώσεις των
πολιτικών παρανόμων. Φαίνεται όμως στην
Κορώνη τα πράγματα έφτασαν σ'α μη πε-
ριτέρας, αν κρίνουμε από το γεγονός ότι η
«Εφημερίς» του Κορομηλά δημοσίευσε σε θέ-
σι κυρίου άρθρου—στο φύλλο της 23 Απρι-
λίου 1882—το ακόλουθο τηλεγράφημα:
«Κορώνη, Κύριον Κων. Κουμουνοδύρον, βου-
λευτήν, Αθήνας.
Ε'νωμοτάρχης Σανιδόπουλος, μετά 10 άν-
δρών, περιφερόμενος Δήμον Κολωνιδών, κατα-
πείζει αντιπρονούντας ύποψηφιον Τριγύτα. Ε-
λευθερία έκλογής παραβιάζεται. Ποίησατε ά-
ναγκαίως παραστάσεις. Γ. Μπάστας»
Δεν έξορισε τίς ακριβώς απέδωσαν οι «πα-
ραστάσεις» γεγονός όμως είναι ότι τα άστυ-
νομικά όργανα της εποχής εκείνης έπαιζαν ση-
μαντικό ρόλο στην πολιτική κίνησι Γ' αυτό και
οι πολιτευόμενοι των επαρχιών, φρόντιζαν να
τα προσεταιρισθούν με το μέρος τους
Στο ίδιο φύλλο της «Εφημερίδος» του Κο-
ρομηλά δημοσιεύεται και η περιγραφή ενός φο-

«Περί ζωοκλοπής του ίππου»

θερού έγκληματος, που έγινε στο Βόλο:
«Στυγερών κακοήργημα έξετελέσθη εν τώ λι-
μένι του Βόλου και εντός του γαλλικού άστυ-
νομίου του θραινέ. Μάγειρος τις, ύπηρετών
έπί του άστυνομίου τούτου, έβασε δεκατριέτι-
δα κόρνιν Έλληνίδας, ποτίσας αυτήν δι' ισχυ-
ρου νορκωτικού, έξ ου το δυστυχές κοράσιον
έκωφάθη. Η άρχή ειδοποιηθείσα ήθέλησε να
συλλάξη τον δράστην. Άντέστη όμως ο Γάλ-
λος πλοίαρχος και ένεκα τούτου έπληρωσά-
θησαν τα έλκοντα εις την Κυβέρνησιν, όπως έ-
νεργηθή η σύλληψις του δράστου».
Άλλα το κορύφωμα της εγκληματικής δρα-
στηριότητας, φαίνεται ότι σημειώθηκε κατά το
πρώτο δεκάμηρο του Μαΐου 1882. Οι στήλες
των εφημερίδων είναι γεμάτες από εγκληματι-
κά περιστατικά, που αποδεικνύουν ότι η δη-
μοσία ασφάλεια βρισκόταν σε άνεκδιήγητα χα-
λία. Πώς, όμως, και μη φάσθ' σ' αυτό τα
χάλια η κατάσταση, όταν ο καθένας θεωρούσε
άπαράτητο να σέρνει μαζί του κι' από ένα
πιστόλι; Γράφει σχετικά στο φύλλο της 6 Μαΐ-

ου 1882 η με τον χαρακτηριστικώτατο τίτλο
«Ευνομία», εφημερίδα της Λαμίας:
«Την παρελθούσαν Παρασκευήν εν τώ χω-
ρίω Λιανοκλαδίου, ύποδεχόμενος χωρικός φί-
λους του τινάς, επανερχόμενος εκ Άλλάς και
όντας συνοδούς γάμου, έφυροβόλησε κατ' αυ-
τών προς εκδήλωσιν χαράς το πλήρες πυρίτι-
δος και σφαίριδιον πιστόλιόν του και ούτω έ-
τραυματίσε δύο φίλους του κατά τους μηρούς.
Ίδου πρωτοφανής εκδήλωσις φιλικών αισθημά-
των!»
Κάτι παρόμοιο ήταν και ένα επεισόδιο που
έγινε στο Λεβίδι ακριβώς τις ίδιες ημέρες:
«Εν Λεβιδίω της Τριπόλεως, εν τινι γάμω,
ήρισαν εν τώ χορώ προσκεκλημένοι μεταξύ των.
Επειδή δε παρενέβησαν οι χωροφύλακες να
τους καθυσχύωσιν, ώρμησαν πάντες κατά
τούτων και δεινή έπικολούθησε πάλη μεταξύ
πολιτών και χωροφυλάκων, καθ' ην έτραυμα-
τίσθη εις χωροφύλακα και έφονεύθη εις πολιτήν».
Και ένα, τρίτο της ίδιας ημέρας:
«Εν τώ χωρίω Μακρινού, τελουμένης πανη-
γύρεως ο Τσοπάνας έφόνευσε τον όμοχωρίον
τον Μπαλάσκαν, ούτινος ο αδελφός, εκδικού-
μενος, απέκτεινε παράυτα τον φονέα».
Και μία ειδησούλα του άστυνομικού δελτί-
ου, που δεν έχει σχέση με την εγκληματική
δραστηριότητα της εποχής, αλλά είναι μια έ-
δέα των μεθόδων που χρησιμοποιούσαν οι ψυ-
λικατζήδες λωποδυτάκι για την προώθησι των
...επαγγελματικών τους συμφερόντων. (α'Ε-
φημερίς 10 Μαΐου 1882):
«Την 9ην π. μ. της Παρασκευής λωποδυτής
σχίσας διά του έγχυριδίου του το θυλάκιον
Άγγλιδος, παραβιούσης εις το ταχυδρομείον
Πειραιώς έπιστολήν, άφηρει το ταχυδρομείον
κίον της. Άλλ' η έτοιμοτάτη Άγγλ' τον συλ-
λαμβάνει από της χειρός, τον πνέει και συλ-
είς βοήθειαν τους εν τώ ταχυδρομείω και καλεί
τώ έβωσκον παρά μιαν τεσσαράκοντα, οίτινες
ταύτα, μη έυρεθέντων προχείρων άστυνομικών
κλήτην, ο άνθρωπος έξηκολούθησε τον δρό-
μον του».
Και μία έκπληκτική προειδοποίησι, που δη-
μοσιεύεται σε περίοπτη θέση της «Εφημερί-
δος» της 14 Μαΐου 1882:
«Παρακαλώ την κυρίαν Θ. Μ. όπως περιορί-
ση τον ύπηρετην της Σωτήριον Μ. όπως περιορί-
σας από τινος καιρού με φοβερίζει, χθές δε
Ο αυτός δε ύπηρετης, καθ' έκστην, πειράζει
και άλλους εις την αγοράν. Είς γαλακτοπω-
λήν».
Οι εφημερίδες δεν αναφέρουν, δυστυχώς, στα
έπόμενα φύλλα τους αν ο ύπηρετης της κυρίας
Θ. Μ. συμμορφώθηκε. Κρίμα...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο Τέντυ Νάντλερ, που κέρδισε τις 152.000 δολάρια.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΗΜΟΣ

σε μία νύχτα...

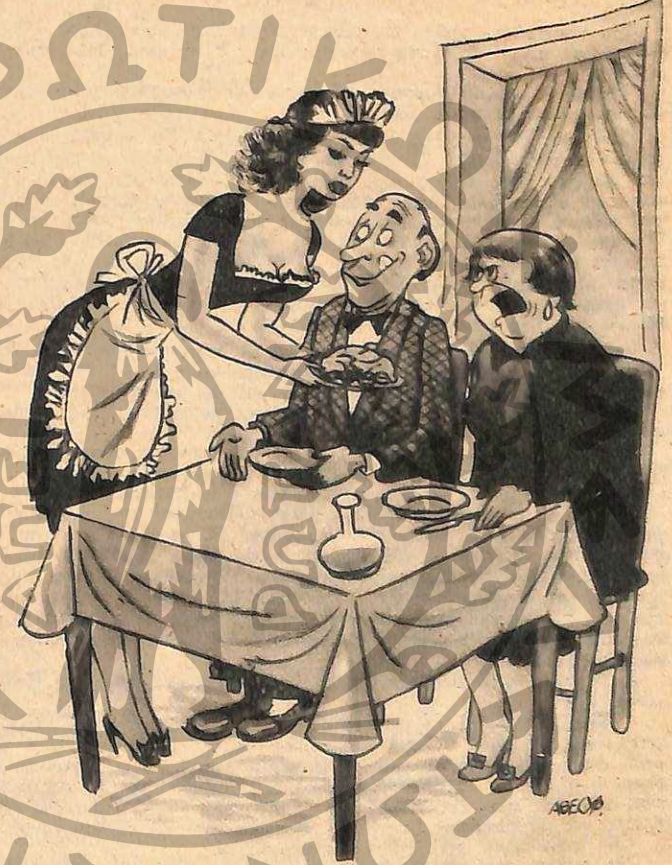
Και τώρα τρώει από τα έτοιμα!...

Οι διαγωνισμοί του ραδιοφώ-
νου και της τηλεόρασης, με τα
μεγάλα βραβεία τους—που συ-
χνά ανέρχονται σε δολάρια πε-
ριουσίας—έχουν δημιουργήσει
ένα νέο είδος πλούσιων στην Α-
μερική. Εκείνους που από τη
μία ώρα στην άλλη, γίνονται κά-
τοχοι μιάς δολοκλήρης περιου-
σίας και βλέπουν την ζωή τους
να αλλάζει, χωρίς σε μερικές σω-
στες απαντήσεις που έδωσαν!
Ένας από τους πλούσιους
αυτούς είναι και ο πενηντάχρον
Τέντυ Νάντλερ, που εργαζόταν
ως εργάτης ως την ημέρα που
κέρδισε 152.000 δολάρια σε
μία έκπληκτη της τηλεόρασης.
Από τη δουλειά του κέρδιζε δύο
δολάρια την ώρα και με δυσκο-
λία συντηρούσε τη γυναίκα του
και τα τρία παιδιά τους. Άλλα
μετά την καταπληκτική τύχη
του, που τον έκανε πλούσιο, έγ-
κατέλειψε την δουλειά του και ζή
«τρώγοντας από τα έτοιμα».
Μία από τις άπρόοπτες συνέ-
πειες του εαφνικού πλούτου του,
είναι ότι μέσα στους 18 τελευ-
ταίους μήνες, δηλαδή από τότε
που κέρδισε τις 152.000 δολλά-
ρια, έπληρωσε 82.000 δολάρια
για φόρους. Έγκατέλειψε το μι-
κρό, φτωχικό διαμέρισμα του
Σαιν Λούις, όπου ζούσε ως τότε
και πούλησε όλα τα παλιά επί-
πλα. Άγόρασε και έπίπλωσε α-
πό την άρχη ένα άνετο σπίτι στα
περίχωρα, για το οποίο έπλη-
ρωσε 25.000 δολάρια. Παρ' ό-
λο που δεν τ'όρισε σε σπατά-
λες, έχει μείνει τώρα με 32.000
δολάρια, που τα έχει καταθέσει
σε μία τράπεζα.
Ο Τέντυ Νάντλερ χρωστά
την εαφνική περιουσία του στην
πρατοφανή μνήμη του, που άφι-
σε καταπληκτικούς έπιστήμονες
και άλλους ειδικούς. Χωρίς καμ-
μία δυσκολία, μπορεί να θυμηθί
πράγματα, που διάβασε εδώ και
πράσινα χρόνια, χωρίς στο με-
ταξύ να τα έχει ξεναδιαβάσει. Ε-
πειδή δε από τα μικρά του χρό-
νια μελέτησε πολλά ιστορικά
βιβλία, είναι σε θέση να αναθέ-
σει οποιαδήποτε ιστορική χρονο-
λογία ή ιστορικό γεγονός μόλις
του το ζητήσουν.
Θυμάται, λόγου χάριν, όλες
τις λεπτομέρειες της ταινίας
«Μπέν Χούρ» που είδε για πρώ-

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Δεν είναι για τα δόντια σου αυτός ο μεζές, Περ-
σελή!

(Του Α. Θεοφιλόπουλου)

Πρώτη γνωριμία με τον έρωτα

ΤΙΑ να αισθανθούμε μία αληθινή αγάπη,
είναι απαραίτητο να κάμουμε όριστική έ-
κκαθάρισι του παρελθόντος, να βγάλω-
με, δηλαδή, από το μυαλό και τη ψυχή μας
και τα τελευταία υπολείμματα από τα περα-
σμένα αισθημάτα μας; Μ' απλούστερα λόγια,
πρέπει να σβύσουμε το παρελθόν, για να μπο-
ρέσουμε να αισθανθούμε το παρόν;
«Δεν πιστεύω πως η ανάνησι μιάς περα-
σμένης αγάπης έπηρεάζει μ' οποιοδήποτε τρό-
πο τα καινούργια αισθημάτα μας, έγραψε ο
Γερμανός ψυχολόγος δόκτωρ Έκμπεργκ. Ο
έρωας δεν άποχτά πείρα. Μ' όλο που δεν το
καταλαβαίνουμε, παίρνουμε φωτιά με τον ίδιο
πάντοτε τρόπο. Κάθε φορά, αναζητούμε έναν
ώριμο τύπο, για να του αφιερώσουμε τις
σκέψεις μας και να τον τυλίξωμε τρυφερά με
τα αισθημάτα μας. Το αξιοσημείωτο είναι ότι,
σε κάθε καινούργια αντίκρισμα της αγάπης
μας, αναζητάμε πάντοτε ώριμες ψυχικές έ-
ιδότητες. Τα φυσικά θέλητρα, τουναντίον, μ'
όλο που ευνοούν τους πόθους μας και μας δη-
μιουργούν ισχυρά πάθη, όταν δε συνοδεύων-
ται από ψυχικές ιδιότητες, που αντιστοιχούν
στο βαθύτερο ιδανικό μας, δεν κατορθώνουν
ποτέ να δημιουργήσουν μόνιμα και σταθερά
αισθημάτα. Το ότι η έρωτική πείρα είναι άνυ-
παρκτή αποδεικνύεται και από το ότι πέφτουμε
διαρκώς στα ίδια λάθη. Και γι' αυτό ίσως η
αγάπη είναι τόσο δυσκολή. Πέφτοντας στα ίδια
λάθη, τί άλλο κάνωμε από το να εκδηλώνωμε
πάντοτε και με τον ίδιο τρόπο τις βαθύτερες
τάσεις μας; Εκείνο που μας ικανοποιεί είναι
ότι αναγνωρίζωμε κάθε φορά σ' αυτές τις εκ-
δηλώσεις τον εαυτό μας».
Δεν υπάρχει ανάγκη, λοιπόν, για καμιά
συνειδητή έκκαθαρισι. Αυτή η έκκαθαρισι πρα-
γματοποιείται μόνη της και με τρόπο δόλοτε-
λα αυτόματο μέσα σ' όλο το είναι μας. Η ψυχή,
το μυαλό κι' αυτό ακόμη το κορμί μας δεν
θυμούνται πιά. Είναι σαν να ξαναγεννηθήκαμε.
Άλλ' άς προσπαθήσωμε να βάλωμε τα πρά-
γματα στη θέση τους.
Το να αισθανώμαστε την ανάγκη αυτής της
έκκαθαρίσεως, σημαίνει η ότι η καινούργια αγά-
πη μας έχει ριζωθεί ακόμη μέσα στην ψυχή
μας ή ότι η παλιά δεν έχει φύγει τελείως.
Αυτή την έννοια έχουν οι αμφιταλαντεύσεις
κι' οι δισταγμοί μας. Οι έρωτευμένοι, άνδρες
και γυναίκες, λένε η σκέφτονται συχνά: «Πρέ-

Η καινούργια αγάπη διώχνει την παλιά

πει να ξεκαθαρίσω (στην ψυχολογική έννοια)
το παρελθόν, για να μπορέσω να ριχτώ στην
καινούργια αγάπη μου». Κόπος περιττός. Η
καινούργια αγάπη είναι σε θέση να το κάμη
μόνη της. Κι' αυτό συμβαίνει πάντοτε, όταν εί-
ναι πραγματικά καινούργια, όταν δηλαδή, δεν
αποτελή έρζατος του παρελθόντος ή όταν δε
γυρεύουμε σ' αυτή την παρηγορία για κάτι που
χάσαμε ή που μας άπνευγίτευσε.
Από τη στιγμή που μία καινούργια αγάπη
μη μέσα στην ψυχή μας, το πρόσωπο που ά-
γαπούσαμε ως χτες μας γίνεται αδιάφορο,
κουραστικό, άνιστόφορο και κάποτε μισητό. Ο-
χι μόνο είναι σαν να μην ύπαρχη για μας, άλ-
λά θα θέλαμε και να μην ύπρχε ποτέ. Δει-
χνόμαστε άγριοι και σκληροί απέναντί του.
Δεν του αναγνωρίζω τίποτα, άπολύτως, τίπο-
τα. Το παραμορφώνω μέσα στην ψυχή μας.
Και το μεταβάλλω σε τέρας, τόσο στο σω-
ματικό, όσο και στο ψυχικό επίπεδο. Όλος ο
καιρός που περάσαμε κοντά του ήταν χαμένος.
Αυτό τον καιρό τον λυπόμαστε και θα είμαστε
ευτυχισμένοι αν μπορούσαμε να τον πάρωμε
πίσω. Οι φωνές, οι ίκεσιες και τα δάκρυα
εκείνου που αφήνωμε, δε μας συγκινούν. Μας
έκνευρίζουν μόνο.
Η πιο μάταιη προσπάθεια που ύπάρχει στον
κόσμο είναι τα κλάματα και οι λυγμοί των έ-
ρωτευμένων μπροστά στις άσχημες τους,
που τους ξαναήθραν την καρδιά τους για να
την δώσουν σ' έναν άλλον. Αμπερείτε να κρα-

τήσετε μία γυναίκα που σας έχει βαρεθή κι'
είναι πάψει να σας αγαπά; Λέει ο Άλέξαν-
δρος Δουμάς, υιός. Τα πράγματα μπορούν να
κυλήσουν ακόμη κάμποσο κακό, ίσως και χρο-
νιά. Άλλα δεν θα κρατήσει ποτέ τη γυναίκα
που αγάπησε έναν άλλον. Το μόνο που γυ-
ναίκα αυτή η γυναίκα είναι να φύγετε άμεσα.
Τη ίδια τη στιγμή, από μπροστά της,
άνδρες. Έκκλησώμεθα πολλές φορές πως τους
άνδρας μπορεί να ξεχάσει τις θυσίες που μία
γυναίκα έκαμε γι' αυτόν. Άλλα τί αξία έχουν
αυτές οι θυσίες μπροστά σ' ένα καινούργιο
αισθημα;
Η αγάπη είναι ένα περίεργο αίσθημα. Χρη-
σιμοποιούμε πάντα τον ένικό, σαν να έπρόκει-
το για μία μοναδική αγάπη. Ένώ θα ήταν πιο
σωστό αν χρησιμοποιούσαμε τον πληθυντικό. Α-
ν τα σχηματίσωμε μία ιδέα για το τί είναι η
αγάπη.
Η διαδοχή αυτή των αισθημάτων δε μας
κουράζει, ούτε μας άπονοητεύει. Οι άνθρωποι
πιστεύουν πολλές αγάπες εξακολουθούν να
πιστεύουν πάντα στην αγάπη. Κι' ωστόσο, η
πιο άπλη λογική θαπρεπε να τους κάμη να
ήταν όλες αληθινές. Για σκεφτήτε τον άνδρω-
να που λέει για δεκάτη φορά ότι η γυναίκα
που σ'αγαπάει στην άγκαλιά του: «Είσαι
η μόνη γυναίκα που αγάπησα στον κόσμο!»
ρά που το λέει σε πόσες άλλες το ξαναείπε, θα
μετρίζε πολύ θλιβερή ιδέα για την ελκρινεία
μόνο που δεν το λείπει είναι η έλκρινεία.
Κάθε φορά που λέει αυτά τα λόγια είναι ά-
πόλυτα έλκρινής. Τα πιστεύει. Βγαίνουν μέσα
από τα κατάβρα της ψυχής του. Άπολύτα έ-
λκρινής είναι επίσης όταν μιλάει για την αλω-
νότητα της αγάπης του. Γιατί ούτε και τότε
μπορεί να σκεφτή πως πολλές
«νιές» αγάπες του δεν κράτησαν παρά μερικούς
μήνες ή έστω μερικά χρόνια και πως το άφη-
σαν μέσα στην ψυχή του την πίκρα, την άπο-
γοήτευσι και ίσως την άηδία.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μπορεί να ξαναζωντανέ-
ψη μία πεθαμένη αγάπη;

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΔΩ Σόντερς... είπατε ο Τζών, στικτώντας τ' ακουστικό του τηλεφώνου που χτυπούσε. Τζών, αγάπη μου, όλο το πρωί προσπαθούσα να σου γράψω, αλλά στο τέλος σκέφτηκα πως θα ήταν καλύτερα να σου τηλεφωνήσω...

Ο νέος έμεινε έκπληκτος. Ήξερε πολλές κοπέλλες, μα με καμιά δεν είχε τέτοιες σχέσεις που να της επιτρέπουν να τον φωνάζει «αγάπη μου»! Με συγχωρήστε... Δεν καταλαβαίνω! Τραβίσε μ' άμηνά.

Ω, Τζών, ήταν υπέροχο εκ μέρους σου να μου εκφράσεις τον έρωτά σου με τόσο πρωτότυπο τρόπο... Ένας κόμπος ανέβηκε στο λαιμό του Τζών, σαν σήμα κινδύνου. Είχε αναγνωρίσει τη φωνή: Ήταν η Φρέντα Τζέιμσον, μια κοπέλλα χαριτωμένη, αλλά τρομερά ανυπόφορη, που είχε για μοναδικό σκοπό της ζωής της να βρή κάποιον να την παντρευτεί.

Ποτέ δε φανταζόμουν πως ήσουνα τόσο ρομαντικός! συνέχισε η Φρέντα. Έκείνο το σημειωματάκι που είχες βάσει μέσα στο λουλούδι, μ' έκανε να κλάω, αγάπη μου! Μά δεν υπήρχε λόγος... δηλαδή... προσπάθησε να πη ο Τζών.

Καταλαβαίνω πως σε πνίγει η συγκίνηση. Δε χρειάζεται να πης τίποτ' άλλο! Δέχομαι να σε παντρευτώ! Ο νέος συγκράτησε με κόπο μια φωνή έκπληξης και τρόμου. Τι ήταν πάλι αυτό;... Θυμόταν πως η Φρέντα τον είχε καλέσει σ' ένα πάρτυ που έγινε το περασμένο βράδυ για τα γενέθλιά της. Ήπειθ όμως δεν είχε καμιά διάθεση να πάη, είχε τηλεφωνήσει σ' ένα γειτονικό ανθρωπολείο να της στείλουν ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα, μ' ένα σημείωμα που έγραφε: «Σου εύχομαι κάθε ευτυχία».

Μία ΠΡΟΤΑΣΗ

ΓΑΜΟΥ

δικαίωμα είχε αυτός ο γάμος να κάνει παρέα τ' όλην Τζών. Τι χέρι, και τη σύστησε στη Σάλβια. Αλήθεια τους συστήσε τον α' Έλ-σπ και να δεχτεί μ' ένθουσιασμό να χορεύει μαζί του. Πούος είν' αυτός; μούγκρισε ο Τζών, όταν έμεινε μόνος με σκαλεψήκα να τον πείσω πως η μόνη σωτηρία γι' αυτόν θάνατο κέρδι. Τού είπα πως είναι άρροισανταίκα σου χωρίς να το θέ-δεκα...

ΝΑΙ, αλλά είναι πολύ γοητευτικός και δε μ' άρεσει να τον βλέπω μαζί σου...

Ποτέ δε μ' άρεσαν οι πολύ δημοφιλείς άντρες, γέλασε η κοπέλλα. Και, ξέρετε... εσύ δεν είσαι πολύ δημοφής; Τά πράγματα πήγαν καλύτερα απ' ό,τι περίμεναν. Τρεις μέ-ρες αργότερα, η Φρέντα έγραψε στο Τζών: Αγαπάμαι πολύ, αλλά σκέφτηκα καλά κι είδα πως δεν ται-χάζω. Σε παρακαλώ να μη με μισήσης ποτέ και να μην το πού-εις ποτέ.

Τα δυσάρεστα της τηλεόραξης

Ένα βράδυ της περασμένης εβδομάδας, ο Βιενέζος Βίλχελμ Σράχτ είπε στη γυναίκα του ότι θα άρνηση να γιορτάσει τα 40 γενέθλια του αντιστάσει ενός νέου προϊόντος στην Αυστρία. Η κυρία Σράχτ, για να μη μείνει μόνη της, κάλεσε δυο φίλες της κι έβαλε σε λειτουργία τη συσκευή της τηλεόραξης. Οι τρεις φί-λες παρακολούθησαν στην άρνηση μερικά ενδιαφέροντα θέματα. Κατά τις εντεκάμισω, όμως, ο σπέρκερ άναγγελλε ότι θα παρουσιαζε μερικές εικόνες από τη νυχτερινή ζωή της Βιεννης.

Τρεις ώρες συμβούλιο με τη Σάλβια σ' ένα υπαρκτό δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα

σε ο Τζών. Γιατί δεν έζηγείτε στην κοπέλλα τι συ-νέση; Πως φαίνεται ότι δεν έξερετε τη Φρέν-τα!... Πριν ακόμα βγάλω το σχολείο, άρχισα να ψάχνω για σύζυγο. Φαντάζεστε πως τώρα που τον βρήκε, θάνα διατεθειμένη να τον άφιση;... Κι' όμως κάτι πρέπει να γίνει! παρατή-ρησε η κοπέλλα. Δε μπορείτε να παντρευτήτε μια γυναίκα που δεν τη θέλετε! Κι' επειδή ένα μεγάλο μέρος της ευθύνης πέφτει σε μένα, θα σκεφτώμε μαζί τη λύση. Αν θέλετε, μπο-ρούμε να συναντηθούμε κάπου τ' απόγευμα...

Ο Τζών έφυγε απ' το ανθρωπολείο γεμάτος ελπίες. Ήταν τόσο χαρούμενος που θα συ-ναντούσε τ' απόγευμα την πιο χαριτωμένη κο-πέλλα του κόσμου, ώστε δε σκεφτόταν καν πως το βράδυ θα πήγαινε στο σπίτι της Φρέν-τας...

Τρεις ώρες συμβούλιο με τη Σάλβια σ' ένα υπαρκτό δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Πές της πως έχεις υποσχεθεί στους κακομυριαίους, για να σώσεις την οικογέ-νιά σου απ' την οικονομική καταστροφή...

Αποκρίστηκε να το πιστέψω! έφερε απ' αυτή την πόλη και πήγαινε να μείνει κάπου άλλο, όπου να βρή άλλο θύμα!... Κι' η δουλειά μου; Όχι να χάσω τη θέσι μου; φώναξε ο Τζών. Δώσανε αντέδρα για την άλλη μέ-ρα, κι' ο Τζών έρεξε στο σπίτι της Φρέντας.

Τον υποδέχτηκαν μ' εύχες και φιλά. "Ός τη στιγμή που έφυγε, μάλωσαν για τις... λεπτομέρειες του γάμου! "Ετσι κούλησε μια βδομάδα. Κάθε ά-πε βράδυ μαρτύριο με τη Σάλβια και κά-πο Σάββατο το πρωί, η Σάλβια ει-δοποίησε το Τζών ότι είχε βρή τη λύση: «Τρεις γάμους, με τη Φρέντα, θα έλμ' τ' άλλα είναι δική μου δουλειά. Ο Τζών συμφωνήθηκε με τις οδηγ-ίες της. Και, το βράδυ, έμειναν στο ανθρωπολείο του. Το πρώτο πράγμα που είδε, ήταν η Σάλβια. Αλήθεια της καθέ-κα με χαλαροποιητικά ελληνικά πλάτες.

Η αντανάκλαση έπνιξε το Τζών. Τι δικαίωμα είχε αυτός ο γάμος να κάνει παρέα τ' όλην Τζών. Τι χέρι, και τη σύστησε στη Σάλβια. Αλήθεια τους συστήσε τον α' Έλ-σπ και να δεχτεί μ' ένθουσιασμό να χορεύει μαζί του. Πούος είν' αυτός; μούγκρισε ο Τζών, όταν έμεινε μόνος με σκαλεψήκα να τον πείσω πως η μόνη σωτηρία γι' αυτόν θάνατο κέρδι. Τού είπα πως είναι άρροισανταίκα σου χωρίς να το θέ-δεκα...

ΝΑΙ, αλλά είναι πολύ γοητευτικός και δε μ' άρεσει να τον βλέπω μαζί σου... Ποτέ δε μ' άρεσαν οι πολύ δημοφιλείς άντρες, γέλασε η κοπέλλα. Και, ξέρετε... εσύ δεν είσαι πολύ δημοφής; Τά πράγματα πήγαν καλύτερα απ' ό,τι περίμεναν. Τρεις μέ-ρες αργότερα, η Φρέντα έγραψε στο Τζών: Αγαπάμαι πολύ, αλλά σκέφτηκα καλά κι είδα πως δεν ται-χάζω. Σε παρακαλώ να μη με μισήσης ποτέ και να μην το πού-εις ποτέ.

Το δαυματούργο ΣΜΗΓΜΑ

Εκπληρώνει τρεις πολύτιμες λειτουργίες

Ο ΛΟΚΑΝΗΡΗ ή επιφάνεια του σώματός μας σκεπάζεται από ένα λεπτό στρώμα λιπαρής ουσίας, που ονομάζεται σμήγμα και παράγεται από ωριμασμένους αδένες του δέρματος. Δεν είναι όμως ένα συνηθισμένο λίπος το σμήγμα. Έχει σύνθεσι τόσο πολύπλοκη, ώστε οι χημικοί και οι βιοχημικοί τη μελε-τούν από 50 χρόνια τώρα, χωρίς να την έχουν ακόμη καθορίσει ακριβώς. Είναι άλλωστε παράξενος κι' ο τρόπος που σχηματίζεται αυτή η ού-σια: Τα κύτταρα των σμηματογόνων αδένων εκφυλίζονται, καταστρέ-φονται και μεταβάλλονται αυτά τα ίδια σε σμήγμα. Οι επιστήμονες δεν έχουν κατανοήσει ακόμη αυτή την πολύπλοκη λειτουργία τους.

Όλα τα ζώα στο άλλο. Η λαολίνη π.χ. είναι το σμήγμα των προ-βάτων. Τη συγκεντρώνουν 'δε κατά το πλύσιμο του μαλλιού τους στα έριουργεία. Η ουσία της είναι πολύ διαφορετική από του ανθρώπινου σμήγματος. Ωστόσο, τη χρησιμοποιούμε για τις καλλυντικές κρέμες, που δίνουν λιπαρότητα στα στεγνά δέρματα, είναι δε άσυγκριτως απο-τελεσματικότερη από κάθε άλλο λιπαρό υλικό.

Στα θηλαστικά, το σμήγμα παράγεται από αδένες του δέρματος, όπως και στον άνθρωπο. Τα μαλλιά όμως έχουν μόνο ένα αδέν, ειδικό, κοντά στην ούρα τους. Γι' αυτό τα βλέπουμε να παίρνουν από κεί το σμήγμα με το ράμφος τους και να τ' απλώνουν πάνω στα φτερά τους, στο υπόλοιπο σώμα τους.

Πόσο σμήγμα παράγουν οι αδένες μας; Η ποσότης του ποικίλλει, απ' το ένα στο άλλο μέρος του σώματος. Το περισσότερο παράγεται στο τριχωτό δέρμα του κεφαλιού, όπου οι σμηματογόνοι αδένες είναι, πολυάριθμοι και εξαιρετικά δραστήριοι, για να διατη-ρούν λιπαρές τις τρίχες των μαλλιών μας.

Αρκετό είναι επίσης το σμήγμα στο μέτωπο, στη μύ-τη και στο υπόλοιπο πρόσω-πό μας. Ακολουθούν έπειτα το στήθος και η πλάτη. Όσο απομακρυνόμαστε δ-μως απ' το κεφάλι, τόσο λι-γότερο σμήγμα παράγει το δέρμα. Στα μπράτσα και στις κνήμες η ποσότης του είναι ελάχιστη. Οι παλάμες των χεριών και τα πέλματα των ποδιών μας δεν έχουν κα-θόλου σμηματογόνους αδέ-νες. Παίρνουν λοιπόν μια πο-σότητα σμήγματος από άλ-λα γειτονικά μέρη, με την έπαφή. Έτσι, όταν τρίβου-με τα χέρια μας, μεταφέ-ρουμε σμήγμα απ' το επάνω μέρος του ενός στην παλάμη του άλλου.

Το σμήγμα ενεργεί κατά διαφόρους τρόπους, για να διατηρή το δέρμα μας υγιές και μαλακό. Πρώτα-πρώτα, δεν αφήνει να ξεραθεί και να σκάσει το επιφανειακό στρώ-μα της επιδερμίδος. (Αυτήν όμως την όπλη προστασία μπορεί να μας την προσφέρει έξ' ίσου καλά μια οποιαδή-ποτε λιπαρή ουσία ή κρέμα.) Πιο ειδική και πολύπλο-κη είναι μια άλλη λειτουρ-γία του σμήγματος, σχετι-κή με τη βιταμίνη D που χρειάζεται το σώμα μας. Η βιταμίνη αυτή παράγεται στον οργανισμό μας, με την επίδρασι του ηλιακού φωτός σε ωριμασμένους αδένες, που υ-νομάζονται «οστεοειδείς» και που μας τις παρέχει η τροφή μας. Άλλα ο ηλιακός ακτίνες δε μπορούν, βέβαια, να ελαφρύνουν βαθειά μέσα στο σώμα μας, για να κάνουν αυτή τη μεταβολή των προβιταμινών σε βιταμίνη D. Η επίδρασι τους περιορίζεται μόνο στο επιφανειακό στρώμα της επιδερμ-ίδος μας.

Τι γίνεται λοιπόν; Οι προβιταμίνες έρχονται στην επιφάνεια του δέ-ρματος, ανακατεμένες με το σμήγμα. Οι ηλιακές ακτίνες τις μεταβάλ-λουν σε βιταμίνη D. Κι' έπειτα η βιταμίνη αυτή ξαναπορροφάται απ' το δέρμα και περνάει μέσα στο αίμα. Στα ζώα και στα πουλιά γίνεται κάτι άλλο: Το σμήγμα κολλάει στο τρίχωμα ή στα πούδια τους και δε μπορεί να ξεκολληθεί. Όταν όμως τα πουλιά καθαρίζουν με το ράμφος τους το πτεράωμά τους, ή όταν γαλείφονται οι γάτες κι' οι σκύλοι, καταπίνουν τη βιταμίνη D που έχει σχηματιστεί μέσα στο σμήγμα.

Μια άλλη χρήσιμη ουσία του σμήγματος είναι τα λιπαρά άλας του. Αυτά διατηρούν την επιδερμίδα ελαφρά ελαστική κι' ενεργούν σαν ήλια α-πολυμαντικά, σκοτώνοντας τα συνηθισμένα παθογόνα μικρόβια που κά-θονται πάνω του, καθώς και τους μύκητες που θα μπορούσαν να προ-καλέσουν διάφορες δερματικές παθήσεις (όπως τον τριχοφυτό).

Διάφοροι παράγοντες μπορεί να επηρεάσουν τους σμηματογόνους α-

δένες, κάνοντάς τους να παράγουν περισσότερο ή λιγότερο σμήγμα. Ο σπουδαιότερος ίσως απ' αυτούς είναι οι ορμόνες των γεννητικών α-δένων και των επινεφριδίων. Ειδικότερα, οι ανδρικές ορμόνες εντείνουν τη λειτουργία των σμη-ματογόνων αδένων. Γι' αυτό το λόγο, όταν τα παιδιά μπαίνουν στην εφηβική ηλικία και αυξάνεται η ποσότης των ανδρικών ορμονών στον οργανισμό τους, το δέρμα τους παράγει περισσότερο σμήγμα και πα-θαίνουν τότε την τόσο ενοχλητική και επίμονη «ακμή». Μάλιστα οι έπι-στήμονες πιστεύουν τώρα ότι οι ορμόνες αυτές εκκρίνονται μαζί με το σμήγμα κι' επιδρούν απ' ευθείας στους σμηματογόνους αδένες και στο δέρμα.

Το αντίθετο αποτέλεσμα φέρουν οι γυναικείες ορμόνες (οιστρογόνοι). Έλαττώνουν δηλαδή τη δράσι των σμηματογόνων αδένων. Χρησιμο-ποιούνται λοιπόν τώρα, σε μικρές δόσεις, ως φάρμακο σε σοβαρές πε-ριπτώσεις ακμής, τόσο σε άνδρες όσο και σε κορίτσια. Ήξ' άλλω, ο γυναικείος οργανισμός παρουσιάζει διακυμάνσεις της ποσότης των γεννητικών ορμονών κατά τις ημέρες των εμηνίων, κι' ακόμη περισσότερο κατά την έγκυμωσή. Οι μεταβολές λοιπόν αυτές επηρεάζουν αντίστοιχα τη λειτουργία των σμηματογόνων αδένων, που εκκρίνουν άλλοτε περισσότερο κι' άλλοτε λιγότερο σμήγμα. Η μεγα-λύτερη ελάττωσι του σμήγματος παρατηρείται κατά την έγκυμωσή. Γι' αυτό κάποιος ειδικός βεβαιώνει ότι μπορεί να καταλάβει αν είναι έγκυος μια γυναίκα, ρίχνοντας άπλωσ μια ματιά στα μαλλιά της!

Όσο πλησιάζουν τα γεράτια κι' ελαττώνονται γενικά οι ορμόνες στον οργανισμό, λιγότευει αντίστοιχα και η παραγωγή του σμήγματος. Το δέρμα στεγνώνει τότε και χάνει την ελαστικότητά του. Αυτές οι αλ- λιώσεις παρατηρούνται ιδίως μετά τα 80 χρόνια.

Αλλά και ψυχολογικοί πα-ράγοντες μπορεί να επηρεά-σουν τους σμηματογόνους αδένες. Όπως αποδείχτηκε με πειράματα που έγιναν στην Αμερική, όταν θυμώ-νουμε, παράγουν περισσότε-ρο σμήγμα οι αδένες μας. Μια ανάλογη επίδρασι της νευρικής καταστάσεως στο δέρμα είναι η έκκρισι ιδρώ-τος στις παλάμες, όταν νιώ-σθ κανείς ένα δυνατό φόβο.

Τέλος, η δράσι των σμη-ματογόνων αδένων εξαρτά-ται απ' τη διατροφή μας. Η σοκολάτα, το κακάο, το χοι-ρινό λίπος, το μουρουλόδο κλπ. αυξάνουν την παραγω-γή του σμήγματος (και γι' αυτό χειροτερεύουν την κα-τάστασι εκείνων που πά-σχουν από ακμή). Αντίθετα, την ελαττώνει η άπουσία ω-ρισμένων βιταμινών από την τροφή μας, καθώς κι' η ήλιο-θεραπεία.

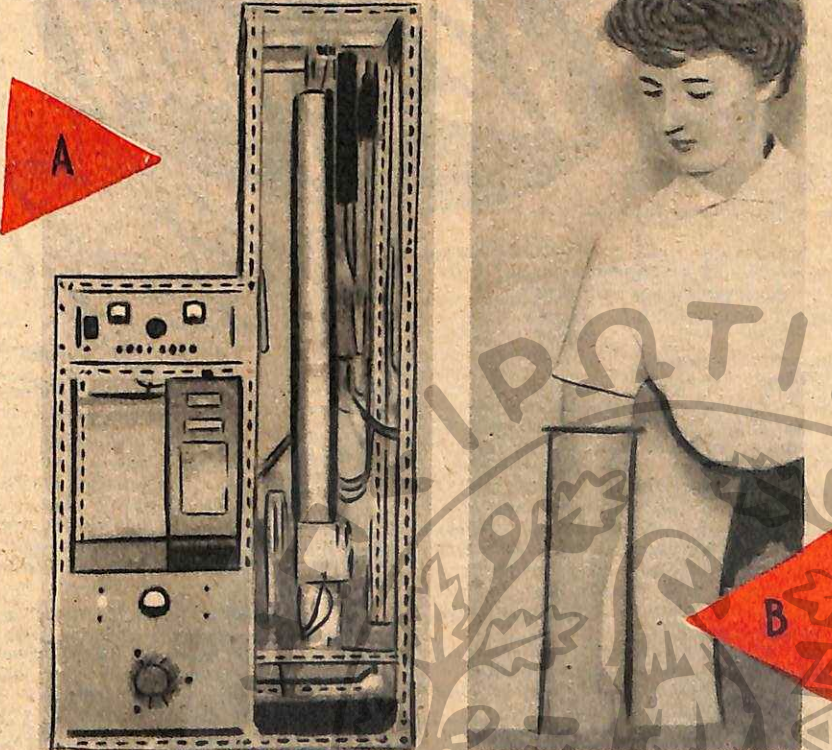
Όταν το δέρμα μας έκ-κρινει πάρα πολύ σμήγμα, πρόκειται τότε για μια πα-θολογική κατάσταση που λέ-γεται «σμηματοφορία». Για τη θεραπεία της πρέπει: 1) Νά καθαρίζουμε συχνά το δέρμα με νερό και σαπούνι, ή μ' ένα απ' τα νέα καπο-ροπαντικά, ή με μια κρέμα καθαρισμού, που αφαιρεί το πλεόνασμα του σμήγματος. 2) Νά αποκλείσουμε από τη διαίτα μας τις προφές κρέ-μες που αυξάνουν το σμή-γμα. 3) Νά κάνουμε τακτι-κά ηλιοθεραπεία.

Αντίθετα, όσκι έχουν δέρμα μέλλον ξηρό, δεν πρέ-πει να κάνουν κακάρισι στο σαπούνισμα, που τού φαί-ρει τη λήγη λιπαρότητά του. Ιδιαίτερος τζά χέρια - που έχουν, όπως είπαμε, λιγώ-τερο σμήγμα απ' το υπόλοι-πο σώμα - υποφέρουν και σκάουν, όταν μένουν πολλές ώρες στις σαποουνάδες. Σ' αυτές τις περιπτώσεις χρειάζονται μια κα-λή λιπαρή κρέμα, μετά το σκούπισμα.

Ακόμη περισσότερο αφαιρεί τη λιπαρότητα των χεριών ή εργασιά στον κήπο, γιατί το χρώμα απορροφά το σμήγμα. Έπειτα απ' αυτή τη δουλειά λοιπόν, πρέπει ν' αλείφονται τα χέρια με μια κατάλληλη κρέμα.

Αποφεύγετε τους αυτοκινητοδρόμους

Οι πιο επικίνδυνες διαδρομές για έναν αυτοκινητιστή είναι εκείνες που γίνονται πάνω σ' έναν ασφαλτοστρωμένο δρόμο, που δεν παρουσιάζ-ει ανωμολίες, στροφές κλπ. Η μονοτονία της διαδρομής αποκοιμίζει τον διεγερμένο και μουδιάζει τα μέλη. Πειράματα που έγιναν στο νο-σοκομείο Χάρπερ του Νιτπέρτ έδειξαν ότι ο προανακινημένος κίνδυνος άφαιρεί έπειτα από μεμψη ώρα. Ο ύπνος του αυτοκινητιστή βρίσκεται τότε σε κατάσταση ύπνου και είναι επικίνδυνος να αντιμετωπίσει και το παραμικρό έμποδιο. Σ' υπέρτασι: Οι άνθρωποι δρόμοι είναι προτι-μώτεροι από τους μεγάλους αυτοκινητοδρόμους. Γιατί κρατάει τον ύπνο-λό σε διαρκή κατάσταση συναγερμού.

A) Η νέα αυτή συσκευή υπάρχει σ' ένα αμερικανικό νοσοκομείο και χρη-σιμεύεται για την ανάλυσι του σμήγματος. Β) Με αυτόν τον τρόπο γίνεται η συγκεντρω-σι του σμήγματος απ' το μπράτσο.

Δες στις σαποουνάδες. Σ' αυτές τις περιπτώσεις χρειάζονται μια κα-λή λιπαρή κρέμα, μετά το σκούπισμα. Ακόμη περισσότερο αφαιρεί τη λιπαρότητα των χεριών ή εργασιά στον κήπο, γιατί το χρώμα απορροφά το σμήγμα. Έπειτα απ' αυτή τη δουλειά λοιπόν, πρέπει ν' αλείφονται τα χέρια με μια κατάλληλη κρέμα.

Υπάλληλοι και πελάτες σωριάζονταν στο πάτωμα μουγκρίζοντας από τους πόνους.

Ένα ομαδικό έγκλημα στο Τόκιο

ΚΑΝΕΝΑ έγκλημα δε μπορεί να συγκριθεί σε τραγικότητα με εκείνο που ξετυλίχτηκε το πρωί της 26ης Ιανουαρίου του 1948 στο Τόκιο.

Ή ώρα ήταν 9 και 5' ή 9 και 10'. Οι υπάλληλοι —δώδεκα τον αριθμό— βρίσκονταν όλοι στις θέσεις τους. Τέσσερις πελάτες στέκονταν επίσης μπροστά στα γκισέ.

Την ώρα εκείνη έκανε την εμφάνισή του ένας σαρανταπεντάρης κύριος, με πολύ πεδριποιημένο ντύσιμο. Ο επίσκεπτης έδωσε στον κλητήρα ένα επισκεπτήριο, όπου αναγράφονταν τα εξής:

ΔΟΚΤΩΡ ΖΙΡΟ ΓΙΑΜΑΚΟΥΚΙ

της Αντιπεριφερειακής Υπηρεσίας του Υπουργείου Υγιεινής

Ο διευθυντής του υποκαταστήματος τον δέχτηκε άμέσως. — Δε θα σας άπασχολήσω παρά ελάχιστα λεπτά, του είπε ο δόκτωρ Γιαμακούκι. Νά γιατί πρόκειται: Στη συνοικία σας εμφανίστηκε μία επιδημία γρίπης με έντονα έντερικά φαινόμενα.

Η υπηρεσία μας διαθέτει εύτυχως, ένα αποτελεσματικό αντίδοτο. Χάρης σ' αυτό ελπίζουμε ότι θα προλάβουμε την επέκτασή της επιδημίας... Άλλοι συναδελφοί μου περιέρχονται τα σπίτια. Έγώ έχω την εντολή να χορηγήσω αυτό το αντίδοτο σ' εκείνους που ενοχλούνται στα καταστήματα και τα γραφεία της συνοικίας... Πρόκειται για ένα δραστικό φάρμακο, που εξασφαλίζει άνοση στον οργανισμό πέντε λεπτά μετά τη λήψή του... Η δράση του είναι, μ' απλούστερα λόγια κεραυνόβολος.

Λέγοντας αυτά, άνοιξε την τσάντα του κι 'έβγαλε από κεί ένα κουτάκι με μικρές κάψουλες, που περιείχαν μία λευκή σκόνη. — Αφίστε μου αυτές τις κάψουλες είπε ο διευθυντής. Θα τις μοιράσω στο προσωπικό.

— Πρέπει να τις πάρουν μπροστά μου απάντησε ο δόκτωρ Γιαμακούκι. Αυτή είναι η διαταγή που έχω. Διαφορετικά, θα μπορούσαν να το ξεχάσουν ή ν' αδιαφορήσουν κι 'έτσι να διαδοθεί η επιδημία. Πρέπει να έχετε ότι οι διαταγές του υπουργείου είναι αυστηρότατες...

Οι Ιάπωνες σκύβουν πάντα το κεφάλι μπροστά στις διαταγές της διοικήσεως. Οι δώδεκα υπάλληλοι και μαζί μ' αυτούς οι τέσσερις πελάτες παρατάχθηκαν άμέσως σαν στρατιώτες μπροστά στον δόκτωρ Γιαμακούκι, που μοίρασε στον καθένα από μία κάψουλα.

— Μια και κάτω τους είπε. — Οι υπάλληλοι κι' οι πελάτες συμμορφώθηκαν με την επιθυμία του.

Ο Γιαμακούκι, αφού βεβαιώθηκε ότι τις είχαν πιή όλοι, προχώρησε προς την πόρτα και την έκλεισε.

— Πρέπει να ελέγξω τα αποτελέσματα, πού, όπως σας είπα, είναι άμεσα εξήγησε στο διευθυντή.

Επείτα από μερικά λεπτά, το εσωτερικό της τραπεζίας παρουσίαζε ένα ανατριχιαστικό θέαμα. Υπάλληλοι και πελάτες σωριάζονταν ό ένας ύστερα από τον άλλον στο πάτωμα μουγκρίζοντας από τους πόνους.

Άλλα τα μουγκρητά τους γίνονταν όλοένα και πιο αδύνατα, ώσπου έσθυσαν ολόκληρα.

Ο Γιαμακούκι, χωρίς να χάσει καιρό, έριξε μέσα στην τσάντα του το περιεχόμενο του χρηματοκιβωτίου που ήταν αρκετά

σεβαστό και πήρε επίσης όσα χρήματα βρίσκονταν στα πορτοφόλια των θυμάτων του! Έπειτα, άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε.

Η άστυνομία ειδοποιήθηκε από έναν πελάτη, που μπήκε ύστερα από λίγη ώρα στην τραπεζία.

Τα θύματα μεταφέρθηκαν άμέσως σε μία γειτονική κλινική και τέσσερα απ' αυτά διασώθηκαν, χάρις στη δραστήρια επέμβαση των γιατρών. Οι τέσσερις διασωθέντες περιέγραψαν κατόπιν στους άστυνομικούς τη σκηνή που είχε ξετυλιχτεί στο υποκατάστημα.

Όπως εξασκρίβώθηκε, οι κάψουλες που έδωσε ο δόκτωρ Γιαμακούκι στους υπαλλήλους και τους πελάτες της Τραπεζίας περιείχαν υδροκυάνιο!

Ολόκληρη η άστυνομία του Τόκιο κινητοποιήθηκε άμέσως για ν' ανακαλύψει το δράστη.

Ο δόκτωρ Γιαμακούκι ήταν πραγματικό πρόσωπο.

Αλλά δεν είχε καμμία σχέση μ' αυτή την υπόθεση. Οι άστυνομικοί του έδειξαν τότε το επισκεπτήριο που είχε μείνει πάνω στο γραφείο του διευθυντού του υποκαταστήματος και τον παρακάλεσαν να θυμηθεί σε ποιόν ή σε ποιους είχε δώσει παρόμοια.

Ο γιατρός το εξέτασε με προσοχή και το παρέδωσε με κερδικά άλλα που είχε στο συρτάκι του.

— Είναι απ' αυτά που έβγαλα τελευταία, είπε. Νομίζω ότι τα πα-άνγγειλα πριν

Τα 12 θύματα ενός ζωγράφου

από πέντε ή έξη μήνες... Στο διάστημα αυτό έδωσα σε πολλούς επισκεπτήριά μου... Ίσως μπορούσε να θυμηθώ μερικούς, αντρών και γυναικών.

Άλλ' οι πρώτες έρευνες δεν απέδωσαν τίποτα. Ένας νεαρός άστυνομικός, όμως, ο Ταγκαμεόρα 'ΙΚκί βάλθηκε να εξιχνιάσει το μυστήριο αυτής της υποθέσεως. Κι' ήταν τόσο του για να αντιμετωπίσει τα έξοδα που απαιτούσαν οι έρευ-

— Ο Ταγκαμεόρα 'ΙΚκί εργάστηκε με τη μέθοδο του αποκλεισμού. Προσπαθούσε να μάθει κάθε τι που αφορούσε τα πρόσωπα που είχε υποδείξει ο γιατρός. Έτσι, αποκλείοντας το ένα έπειτα από το άλλο, περιώρισε αρχικά τους υπόπτους σε πέντε, έπειτα σε τρεις, ύστερα σε δύο και τελικά σ' έναν.

Αυτός ο ένας ήταν ο ζωγράφος Σανταμίκι 'Ιραζάβα, ηλικίας 47 χρόνων. Τα χαρακτηριστικά του έμοιαζαν με την περιγραφή που άστυνομικός έμαθε τα εξής:

α) Ότι ο ζωγράφος ένα μήνα πριν από το έγκλημα είχε προμηθευτεί μία ποσότητα υδροκυανίου, λέγοντας πως θα το χρησιμοποίησε για να επιτύχει έναν καινούργιο χρωματικό συνδυασμό.

β) Ότι μετά το έγκλημα είχε χαρίσει ένα πολύτιμο μαργαριτάρενιο κολλίε στη γυναίκα του κι' είχε πληρώσει διάφορα χρεά του.

γ) Ότι συνδεόταν με μία νεαρή κι' άμορφη χήρα την Ταμάρα 'Οζάβα που έκανε πολυτελή ζωή.

Όλα αυτά ήταν αρκετά για να συλληφθεί ο Σανταμίκι 'Ιραζάβα. Ο άθλιος άμολόγησε το έγκλημά του κι' η μόνη δικαιολογία που βρήκε, ήταν ότι είχε μεγάλη ανάγκη από χρήματα.

— Καταδικάστε με να πεθάνω με τον ίδιο τρόπο όπως και τα θύματά μου, πρόσθεσε.

Άλλα το δικαστήριο προτίμησε να τον στείλει στην κρεμάλα. Όλο το διάστημα που έμεινε στη φυλακή έγραφε ποιήματα με ωραίους Ιαπωνικούς χαρακτήρες.

Μετά την εκτέλεσή του που έγινε τον Ιούλιο του 1950, η Ταμάρα 'Οζάβα ζήτησε να της δώσουν το δεξιό χέρι του ως ένδυμιο της αγάπης τους, αφού ήταν ένα θείο όνειρό της. Άλλ' η αίτησή της, φυσικά, δεν έγινε δεκτή.

Εφημερώθηκε Ο "ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΧΗΜΕΙΑΣ,"

Υφάσματα που δε λεικάζουν και λάδια που δεν καίγονται

Ο καλεσμένος απελπίστηκε, βλέποντας τις σάλτσες του πιάτου του χυμένες πάνω στο χρυσό σατέν του καναπέ. Ήταν βέβαιος πως, με την αδεξιότητά του, είχε καταστρέψει το ωραίο εκείνο υφάσμα. Άλλ' η σπιτιοοικοκυρά χαμογέλασε καλόβολα και του είπε καθησυχαστικά:

— Δεν είναι τίποτα. Θα το σκουπίσω άμέσως... Και πραγματικά, μ' ένα απλό σκούπισμα εξαφανίστηκε κάθε λεκέ.

Το «θαύμα» οφειλότανε στην κατεργασία του υφάσματος που καναπέ μ' ένα νέο προϊόν, ένα εφοριάνθρακα. Τα υλικά αυτά αποτελούν μία αληθινή επανάσταση. Χάρη σ' αυτά, έχουμε τώρα υφάσματα που δε λεικάζουν, διατηρούνται πέτσινα που μένουν τελείως στεγνά στη στο λάδι χωρίς να πάθι τίποτα, κλπ.

Οι ερασιμαγές τους αρέζονται ολόένα. Πολύ γρήγορα, θα έχουμε π.χ. λάδια αυτοκινήτων που δε θα χρειάζονται ποτέ άλλου γλίστρου.

Πριν από 15 χρόνια, ήταν άγνωστοι ακόμη οι «εφοριάνθρακες». Αποτελούν ένα απ' τα δημιουργήματα των έ- κατασκευής της πολεμικής περιόδου, που αποδόθηκαν στην «Ως τότε, οι χημικοί απόφευγαν τις πολλές δοσοληψίες με το στοιχείο «φθόριο». Το είχαν μάλιστα βαφτίσει, στην «Αμερική, «αγριόγατο της Χημείας» και «άνανη» του διαβόλου».

Γιατί, σε ελεύθερη μορφή (που, ευτυχώς, δεν υπάρχει ποτέ στη φύση) το φθόριο αυτό είναι μία από τις πιο επικίνδυνες ουσίες. Δηλητηριάζει τον αέρα. Καίει το δέρμα, το μολύβι, το χρυσάφι, ακόμα και την πλατίνα. Τρώει το γυαλί και τον αμίαντο και αποσυνθέτει το νερό. Είναι πολύ διαδεδομένο στη φύση, ως συστατικό διαφόρων κοινών ορυκτών.

Εκείνο που το κάνει τόσο καταστρεπτικό είναι η ισχυροτάτη τάση του να ενώσει με άλλες ουσίες. Σκέφτηκαν να φτιάξουν ένα προϊόν σταθερό και ακίνδυνο. Μόνο που δεν ήξεραν πώς να επιτύχουν αυτή την ένωση.

Τέλος, λίγο πριν απ' το πόλεμο, ο «Αμερικανός χημικός Τζόζεφ Σάιμονς, έπειτα από πολλές προσπάθειες, καταγόνες ενός ύγρου, που φαινότανε σταθερότατο και ανάλωτο».

Ήταν ο πρώτος «εφοριάνθραξ».

Επείτα ο Σάιμονς τελειοποίησε τη μέθοδό του και μπόρεσε να παρασκευάζει φθοριάνθρακες χωρίς να μεταχειρίζεται πια ελεύθερο φθόριο ως πρώτη ύλη. Έπεται μάλιστα τη σύνθεσι διαφόρων ουσιών αυτού του τύπου.

Αργότερα, όπως είπαμε, άρχισε η συστηματική παραγωγή φθοριανθράκων. Και σήμερα οι ουσίες αυτές έχουν βρει ένα σωρό πρακτικές εφαρμογές.

Υφάσματα επίπλων, κατεργασμένα μ' ένα φθοριάνθρακα, δε λεικάζουν καθόλου με λάδι, λιπός, μελάνι, καφέ, παγωτό, χυμούς φρούτων, κλπ.

Γιατί οι φθοριάνθρακες δεν ανακατεύονται με τα λάδια, ούτε με το νερό. Όταν βρίσκονται λοιπόν στις ίνες ενός υφάσματος, εμποδίζουν τη διεισδυσι όλων των υγρών που θα μπορούσαν να το λεικιάσουν. Έτσι, το υφάσμα μένει καθαρό, μ' ένα τίναγμα ή ένα απλό σκούπισμα. Άλλω, κι' αν ακόμη έχουμε ή ένα απλό σκούπισμα, οι λεκέδες φεύγουν μ' ένα ύγρο πανί, ή —στις χειρότερες περιπτώσεις— μ' ένα απ' τα καινούργια «απορρυπαντικά», που αντικαθιστούν το σαπούνι.

Όπως αποδείχτηκε με πειράματα, οι φθοριάνθρακες κάνουν ωραίοτερα τα υφάσματα, δεν πειράζουν καθόλου το ανθρώπινο δέρμα και διατηρούνται επί πέντε στεγνά καθαρίσματα. Έπειτα ανανεώνονται εύκολα —πολύ πιο εύκολα απ' όπως ξαναγίνονται αδιάφορη μία γκαμπαντίνη.

Εφ'όσον το φθινόπωρο εμφανίστηκαν για πρώτη φορά στις Αμερικανικές αγορές σασκάνια αντρικά και κοστούμια σπώ, που δε λεικιάζουν ποτέ. Τού χρόνου, θα υπάρχουν και παιδικά και γυναικεία, με την ίδια πολύτιμη ιδιότητα. Αναζητείται δε απ' τους χημικούς ένας τρόπος κατεργασίας των μεταξωτών, των βαμβακερών και των ρενιόν, έτσι ώστε να μη λεικιάζουν ποτέ και να μη χάνουν αυτή την ιδιότητά τους με το πλύσιμο.

Έξ' άλλου, η χημική σταθερότης των φθοριανθράκων τους εξασφαλίζει σπουδαίες βιομηχανικές εφαρμογές. Κατασκευάζονται π.χ. μ' αυτό το υλικό πλαστικές ουσίες που αντέχουν στα ισχυρότερα όξια και σε θερμκρασίες πάνω από 500 βαθμούς. Δεν προσβάλλονται από ύγρασία, μολύβια ή σκουριά, δεν παθαίνουν τίποτα από έντομα ή μύκητες. Μπορεί δε να χυθούν σε καλούπι, να σφυροκοπηθούν, να τρυπηθούν, κλπ.

Μία τρίτη ιδιότητα των φθοριανθράκων είναι να κάνουν το νερό πιο «διαβερκτικό». Τους προσθέτουν λοιπόν σε διάφορες βαφές και διαλυτικά π.χ. χρησιμοποιούνται στη βιομηχανία, για να επιτυγχινουν την ενέργειά τους.

Ως αέρια, οι φθοριάνθρακες είναι 30 φορές βαρύτεροι απ' τον αέρα. Ένα στρώμα τους λοιπόν μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν προστατευτικό κάλυμμα πάνω από επικίνδυνα ή ερεθιστικά αέρια ή ατμούς.

Ένας φθοριάνθραξ που λέγεται «ερωμοτριφθορομεθάνιο», αποδείχτηκε με πειράματα ένα από τα αποτελεσματικότερα χημικά μέσα για το σβύσιμο πυρραγιών από αέρια, βενζίνη, κλπ. Καταρρέει τις φλόγες με το βάρος του, τις στερεί απ' το απαραίτητο οξυγόνο και τις σβύνει.

Πρόκειται εξ' άλλου να παρασκευαστούν λιπαντικά λάδια με φθοριάνθρακες, για ειδικές μηχανές αυτοκινήτων, εντελώς κλειστές. Τα λάδια αυτά δε θα «καίγονται» ποτέ ούτε θα λερώνονται. Επίσης τα ψυγεία των αυτοκινήτων θα περιέχουν ένα είδος φθοριανθράκος, ανελ για να νερό που πήζει με τη χειμωνιάτικη παγωνιά.

Η ΝΕΑ ΠΚΑΡΙΝΤΑΡΟΜΠΑ ΤΗΣ ΣΟΥΖΙΑΝ ΚΡΑΜΕΡ

Η νεαρά και χαριτωμένη ηθοποιός του γερμανικού κινηματογράφου Σούζαν Κράμερ, την οποία φιλοξένησαμε προ εβδομάδων στο εξώφυλλό μας, παντρεύτηκε το νεαρό συνάδελφό της Χέλμουντ Λόνερ. Η στάρ περιμένε να τελειώσει το γύρισμα του φιλμ «Ταξίδι στην Ιταλία» πριν τελήσει το γάμο της, για να μπορέσει να περάσει μία σύντομη σελήνη του μέλιτος, μαζί με το σύζυγό της. Ένώ γυρίζει στην Ιταλία τα εξωτερικά του φιλμ, η Σούζαν αποφάσισε ν' αντικαταστήσει ολόκληρη τη γκαρνταρόμπα της και για να το επιτύχει αυτό συμβουλευτηκε τον περίφημο Ιταλό δημιουργό μόδας Αλμίλιο Σούμπερτ, με τον οποίον παζάρεψε στη φωτογραφία μας.

ΜΙΑ ΕΞΥΠΗΡΕΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ

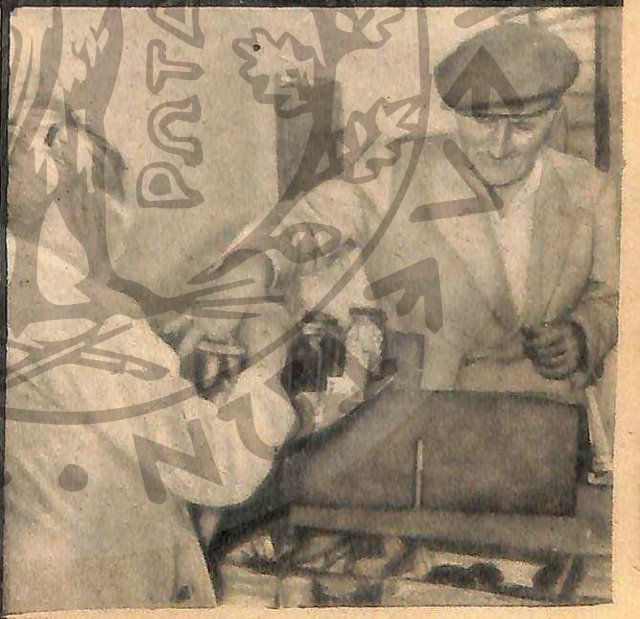
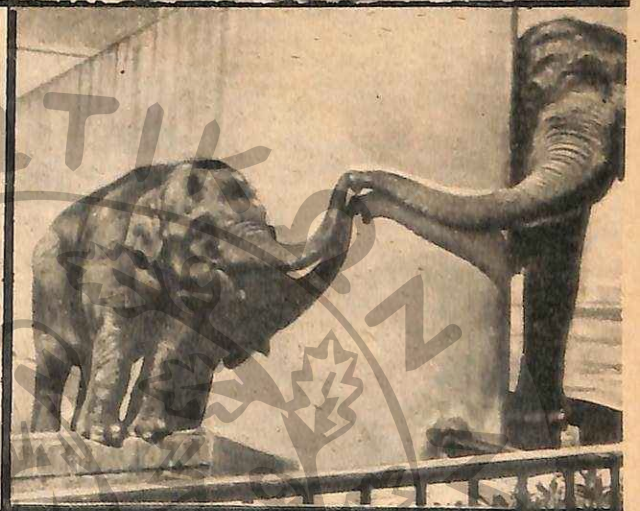
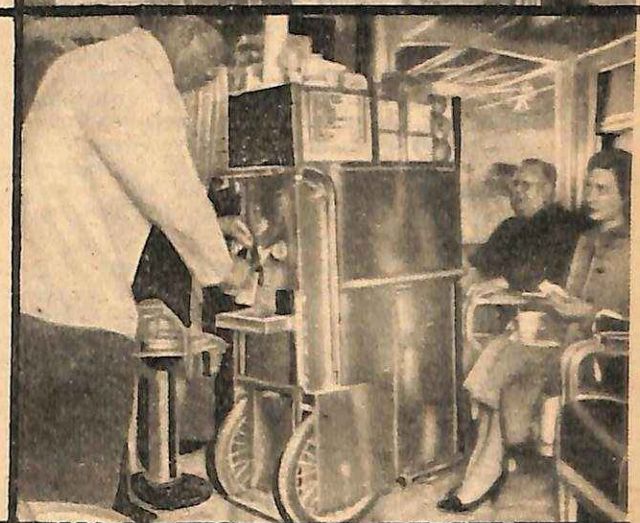
Η αμερικανική εταιρεία, που έχει αναλάβει την εκμετάλλευσή των αεροδρομίων της Πενσυλβανίας, για να εξυπηρετήσει καλύτερα τους πελάτες της, χρησιμοποιεί σήμερα στα τρέινα των γραμμών Φιλαδέλφειας — Νέας Υόρκης — Ουάσινγκτον, τα κινητά αυτά μπαράκια —ζωχαροπλαστεία. Ο υπάλληλος —καταστηματογράφος— μετακινεί εύκολα το «καταστήμα» του χωρίς σ' ένα σύστημα φραγών και περιέρχεται τα διάφορα βαγόνια προσφέροντας στους επιβάτες ό,τι επιθυμούν. Χωρίς να εγκαταλείψουν τη θέση τους, οι επιβάτες μπορούν να πάρουν ένα ζεστό καφέ, ένα παγωμένο ποτό ή ένα σάντουιτς. Σίγουρα, το σύστημα θα ετεκταθεί και αλλού.

ΑΓΑΠΕ Σ ΚΑΙ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

Οι θηλυκοί ελέφαντες που φιλοξενούνται στους διαφόρους Ζωολογικούς Κήπους της Γης, απέδειξαν πάντα πως είναι αφοσιωμένες σύζυγοι και σφοδρικές μητέρες. Πολλοί κυνηγοί αναφέρουν ότι είδαν στις ζούγκλες θηλυκούς ελέφαντες να θυσιάζονται για να σώσουν τα παιδιά τους. Στους Ζωολογικούς κήπους όμως, όπου αυτά δεν διατρέχουν κανένα κίνδυνο, οι θηλυκοί ελέφαντες αρκούνται να τα περιβάλλουν με χυλίες δευ φροντίδες και να βρίσκουν τρόπους να παίξουν μαζί τους για να τα διασκεδάσουν. Στη φωτογραφία μας, ένας θηλυκός ελέφανς του ζωολογικού κήπου του Μονάχου ενώ παίζει κρυφτούλι με το ελεφαντάκι του.

Ο ΠΙΟ ΘΥΛΩΣ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΣ

Φαίνεται άπιστευτο κι' όμως είναι αληθινό. Ο γέρος αυτός ανταλλάσσει στη φωτογραφία μας με μερικές καρναμέλλες τη σύνταξη του ενός ολόκληρου... χρίνου! Ονομάζεται Λορέντζο ντι Λεόνε, είναι 70 χρόνων και μένει στη Νεάπολη. Η περιπτώσή του απασχόλησε προσφάτως τον Ιταλικό τύπο και έφτασε στο σημείο να συζητηθεί στη Βουλή. Ο κ. Λορέντζο εισπράττει την πιο μικρή σύνταξη της Ιταλίας, αλλά ασφαλώς και ολόκληρου του κόσμου. Παιρνει μία λιρέττα το μήνα, επειδή δε πληθαίνει στο Ταμείο μία φορά το χρόνο, παίρνει, αφαιρούμενων των κρατήσεων, δέκα λιρέττες, τις οποίες ανταλλάσσει με μερικές καρναμέλλες!

Εἰδύλλιο στὸ Μιλᾶνο

ΟΤΑΝ ὁ Στεντᾶλ ἔφτασε στὸ Μιλᾶνο (1800), μὲ τὴ στολὴ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τῶν δραγόνων, ὅλοι οἱ νεαροὶ Γάλλοι ἀξιωματικοὶ ἦσαν ξετρελλαμένοι μὲ τὴν Ἀγγελίνα Πιτραγκούα.

Ἡ Ἀγγελίνα εἶχε παντρευτῆ ἕναν ὑπάλληλο τῆς Ὑπηρεσίας Μέτρων καὶ Σταθμῶν, ἀλλὰ ταυτόχρονα βοηθοῦσε τὸν πατέρα τῆς Ἀντόνιο Μπορρόνι, πού εἶχε ἕνα κατάστημα ἀνδρικών καὶ γυναικείων εἰδῶν, σ' ἕναν κεντρικὸ δρόμο τοῦ Μιλᾶνου. Οἱ θαυμαστές τῆς, λοιπόν, ἀντὶ τῆς ἐξοικειώσεως τοῦ μισθοῦ τους στὸ κρασί καὶ τὰ χαρτιά, ἔτρεχαν σ' αὐτὸ τὸ κατάστημα γιὰ ν' ἀγοράσουν ἀπὸ τὰ ἀδρά χέρια τῆς Ἀγγελίνας ἄλλος αὐτὸ κι' ἄλλος ἐκεῖνο τὸ ἀντικείμενο, πού, τὶς περισσότερες φορές, τοὺς ἦταν ἀχρηστὰ ἢ περιττά.

Ὁ Στεντᾶλ τὴν ἀγάπησε ἀμέσως μόλις τὴν εἶδε, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ποτὲ τὸ θάρρος νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἡ Ἀγγελίνα, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲν τὸν πρόσεξε, ἀπασχολημένη ὅπως ἦταν μὲ τὸ σύζυγό της, τὸν ἐπίσημο φίλο της, κάποιον προμηθευτὴ τοῦ στρατοῦ, πού λεγόταν Ζουανβίλ, καὶ διάφορες ἄλλες ἐφήμερες κατακτήσεις.

Ἀπελπισμένος, ὁ Στεντᾶλ ζήτησε τότε μετάθεσι, ὑπηρετήσε σὲ διάφορες φρουρές τῆς Ἰταλίας καὶ κατόπιν γύρισε στὸ Παρίσι, ὅπου ρίχτηκε στὶς διασκεδάσεις, γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν Ἀγγελίνα.

Κόπος χαμένος! Ἐπειτα ἀπὸ 11 χρόνια, ἦταν τὸ ἴδιο ἐρωτευμένος, ὅσο καὶ τὴν πρώτη ἡμέρα, πού τὴν εἶδε. Κατάφερε τότε νὰ πάρῃ μὴ ἀδεία κι' ἔτρεξε στὸ Μιλᾶνο.

Ἡ Ἀγγελίνα δὲν ἐργαζόταν πιά στὸ κατάστημα τοῦ πατέρα της. Ὁ Στεντᾶλ, πού, αὐτὴ τὴ φορά, ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του, πῆγε στὸ σπίτι της. Ἀλλὰ, μόλις βρέθηκε μπροστὰ της — τὰ ἔντεκα χρόνια, πού εἶχαν περάσει, ἀντὶ νὰ μαράνουν τὴν ὁμορφιά της, τὴν εἶχαν κάνει περισσότερο γοητευτικὴ — ἡ γλῶσσα του δέθηκε πάλι.

Ἡ Ἀγγελίνα, ὅμως, κατάλαβε. Καί, γιὰ πρώτη ἴσως φορά στὴ ζωὴ της, δοκίμασε μιά πολὺ βαθειὰ συγκίνησι. Δὲν

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ἦταν συνηθισμένη σὲ παρόμοιες ἀφοσιώσεις. Ὁ Στεντᾶλ, ὅμως, δίσταζε πάντα. Ἡ συγκίνησε ἔσβυσε τὰ λόγια στὰ χεῖλη του. Ἡ Ἀγγελίνα, πού δὲν ἦταν τύπος ρωμαντικός, ἀποφάσισε τότε νὰ κάμῃ ἐκείνη τὴν ἀρχή.

21 Σεπτεμβρίου 1811. Ὁ Στεντᾶλ σημειώνει στὸ ἡμερολόγιό του ὅτι ἡ ἀγαπημένη του τοῦ μίλησε πρώτη στὸν ἐνικό, ὅτι τὸν φίλησε κι' ὅτι, μόλις βράδυασε, πῆγε νὰ τὸν βρῇ στὸ δωμάτιο, ὅπου ἔμενε.

Ἐτσι ἄρχισε τὸ εἰδύλλιο τους. Ἡ Ἀγγελίνα, πού φοβόταν μήπως χάσῃ τὸν Στεντᾶλ — ἡ ἐπιμονὴ καὶ τὸ πάθος του τὴν εἶχαν κάμει νὰ τὸν ἀγαπήσῃ — προσπαθοῦσε ἀδιάκοπα νὰ προκαλῇ τὴ ζηλοτυπία του καὶ τοῦ μίλουσε γιὰ φανταστικούς θαυμαστές, ἐνῶ ἦταν ἡ μόνη περίοδος τῆς ζωῆς της, πού εἶχε ἀφοσιωθῇ σ' ἕνα μόνον ἄντρα.

Ὁ Στεντᾶλ, ὡστόσο, ἦταν εὐτυχισμένος κι' ἔγραφε στὴν ἀδελφή του Παυλίνα ὅτι «Ἡ Ἀγγελίνα τὸν εἶχε μεταβάλει σ' ἕνα δέντρο γεμάτο ἄνθη, ἐνῶ πρὶν ἦταν ἕνας ἄθλιος θάμνος μὲ ἀγκάθια!»

Ἡ Ἀγγελίνα κατάφερε, στὸ τέλος, νὰ τὸν κάμῃ οἰκονομικὸ φίλο. Ὁ ἄντρας της, πού φαίνεται πῶς ἦταν ἕνα πρόσωπο τελείως ἀσήμαντο, εἶχε ἐνθουσιαστῇ μὲ τὸ Γάλλο ἀξιωματικὸ καὶ τὸν προσκαλοῦσε συχνὰ σὲ τραπέζια, σὲ ἐκδρομὲς κτλ. Κάποτε, μάλιστα, τὸ «τρίο» πῆγε γιὰ προσκύνημα στὴν Παναγία τῶν Βουνῶν, κοντὰ στὸ Βαρέζε.

Ἀλλ' ἐνῶ ὅλα πῆγαιναν τόσο καλὰ, ἔληξε ἡ ἀδεία τοῦ Στεντᾶλ. Κατάφερε, ὡστόσο, νὰ πάρῃ μιά μικρὴ παράταση μερικῆς μέρας ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ μὲ βαρεῖα τὴν καρδιά γιὰ τὸ Παρίσι.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ναπολέοντος στὴ Ρωσία. Ὁ Στεντᾶλ ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὴ μονάδα του, πού παρακολούθησε τὴν τρομερὴ πυρκαϊὰ τῆς πόλεως, καὶ τὴν ὑποχώρησι, διακρίθηκε γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμία του καὶ ξαναγύρισε μαζί με τὴν ψυλαίμια τῆς Μεγάλης Στρατιάς στὸ Παρίσι.

Ἀλλ' ἡ σκέψις τοῦ ἔτρεχε πάντα στὸ Μιλᾶνο. Τὶ νὰ γινόταν ἄραγε ἡ ἀγαπημένη του Ἀγγελίνα;

Τὸν ἀγαποῦσε πάντα ἢ τὸν εἶχε ξεχάσει στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ἄλλου;

Κατάφερε, τέλος, νὰ πάρῃ μιά καινούργια ἀφασιστὴ λόγους ὑγείας. Αὐτὴ τὴ φορά, εἶχε προ-

ἔτρεξε ἀμέσως στὸ Μιλᾶνο, ἀλλὰ βρῆκε κλειστὸ τὸ σπίτι τῶν Πιτραγκούα.

Κάποιος γείτονας τοῦ εἶπε τότε, ὅτι ἡ Ἀγγελίνα εἶχε πεθάνει ἀπὸ βρογχοπνευμονία πρὶν ἀπὸ κάμποσους μῆνες κι' ὅτι ὁ ἄντρας της — ὁ χιλιοπροδομένος σύζυγός της — εἶχε αὐτοκτονήσει ἀπὸ τὴ λύπη του πάνω στὸν τάφο της!

Ὁ Στεντᾶλ σκέφτηκε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο. Ἀλλ' ἔπειτα ἔφυγε γιὰ τὴ Βενετία, ἀπὸ ὅπου ἔστειλε στὸ Παρίσι τὴν παραίτησί του.

Εἶχε ἀπογοητευθῇ πιά ἀπὸ τὴ ζωὴ κι' ἀπὸ ὅλα...

Α. ΦΩΚΟΝΙΕ

Τὰ μεγάλα μέσα

Ὁ Βλαντίσλαος Φαμπρίκα, Γάλλος ὑπῆκοος, ἀλλὰ Πολωνὸς τὴν καταγωγή, πού ἐργαζόταν σ' ἕνα ἐργοστάσιο στὸ Λιοαγιόν (Γαλλία) εἶχε ἀγαπήσει παράφορα τὴν κόρη τοῦ πᾶμπλουτου ἀφεντικοῦ του. Ἡ νέα, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἀπόστασι πού τοὺς χώριζε, εἶχε ἀνταποκριθῇ στὸ αἶσημά του.

Μιά μέρα, λοιπόν, τῆς περασμένης ἐβδομάδος, ὁ ἐρωτευμένος Βλαντίσλαος παρουσιάστηκε στὸν πατέρα τῆς ἐκλεκτῆς του καὶ τὴ ζήτησε σὲ γάμο. Ὁ πλοῦσιος βιομήχανος ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ. Ὁ Βλαντίσλαος ἔβγαλε τότε τὸ περιστροφὸ του καὶ τὸν σκότωσε.

Οἱ θαυμαστές τῆς Ἀγγελίνας ξόδευναν τὸ μισθὸ τους στὸ κα-
τάστημά της...

Συνκινητικὸ κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Πιέρ Ντεκουρσέλ

ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Κεντὲν προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ βρῇ τὰ ἱκνὴ τῶν δικῶν του. Δὲν κατορθώνει ὅμως νὰ ἐπικοινωνήσῃ οὔτε μὲ τὸ συμβολαιογράφου Λουζῶ οὔτε μὲ τὴν διδο ντὲ Λενίλι. Πεινδεῖ, δὲν εἶχε πού νὰ κοιμηθῇ, ὑποφέρει τὰ πάνθηνα. Μόνο ὁ Καθηγητὴς τὸν βοηθεῖ κάπου-κάπου, ἔχοντας τὸ σκοπὸ του. Μία μέρα, παρουσιάζεται ὁ ψευτικός Κρουά-Μενίλ, μεταμφιεσμένος σὲ ἐργάτη, καὶ βεβαιώνει τὸν Κεντὲν πῶς λέγεται φαντίναρ καὶ πῶς δουλεύει ἄλλοτε μαζί του. Ἐκεῖνος δὲν τὸν θυμᾶται, πειθεῖται ὅμως ἀπ' τὶς φιλικὲς ἐκδηλώσεις του καὶ δέχεται τὶς περιποιήσεις του καὶ τὰ κεράσματα του. Ὁ σκοπὸς τοῦ Κρουά-Μενίλ εἶναι νὰ παρακολουθῇ ἀπὸ κοντὰ τὸν Κεντὲν. Ὅταν λοιπὸν ἐκεῖνος βρῇ μὴ δουλὲα καὶ μαζεύῃ σιγὰ-σιγὰ τὰ λεφτὰ γιὰ νὰ ταξιδεύῃ ὡς τὸ Πουατιέ καὶ νὰ βρῇ τὴν διδο ντὲ Λενίλι, ὁ ἄλλος βάζει τὸ Μεγκὸ νὰ τοῦ νὰ κλέψῃ, κι' εἶται ματαιώνεται τὸ ταξίδι του. Τὸ καινούργιο αὐτὸ κτύπημα εἶναι φοβερὸ γιὰ τὸ δυστυχισμένο γέρο.

16ον Ἔνας λυγρὸς τὸν ἐπινεῖ. Δάκρυα χοντὰ ἀνέβηκαν στὰ μάτια του καὶ κύλησαν στὰ μαρμαίνα μάγουλά του.

— Ὑποπτεύεσθε κανένα; τὸν ρώτησε αὐστηρὰ ὁ Καθηγητής.

Δὲν ξέρω, κύριε... τραῦλισε ὁ γέρος, μὲ φωνὴ τοεμουλιστῆ. Τὸ μόνο πού ξέρω, εἶναι πῶς χτες πού πλάγιασα εἶχα ἀκούμ τὰ λεφτὰ μου. Σήμερα ὅμως τ' ἀπόγεμα, πού θέλησα νὰ τὰ κυττάξω, ὅπως κάνω κάθε μέρα, δὲν τὰ βρῆκα πιά!

Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσθε πῶς σὰς τὰ πήρανε ἐδῶ, στὸ σπίτι μου! Ἐπενέβη ὁ Λαγκριέρ, μὲ σοβαρὸ τόνο.

— Ἀκού, γέρο μου! εἶπε κι' ὁ Μεγκὸ, μὲ θράσος. Καταλαβαίνει πῶς με παίρνει κι' ἐμένα τὸ σχέδιο, ἀφοῦ κοιμᾶμαι στὴν ἴδια κάμαρα μαζί σου!

Μὴ θυμώνετε, ἀγαπητὴ μου Μεγκό! μῆτε στὴ μέση ὁ Καθηγητής. Ὁ κ. Κεντὲν δὲν ἔβαλε καθόλου στὸ μυαλό του πῶς μπορεῖ νὰ τὸν ἐκλεψῇ κάποιος ἀπὸ μᾶς! Ἀλλὰ ὁ πόνος μᾶς κάνει νὰ χάνουμε κάθε λογικὴ μᾶς... Κι' ὁ φίλος μᾶς σίγουρα θὰ ὑποφέρει πολὺ... Δὲν εἶν' ἔτσι, μπάμπου Κεντὲν;

— Ὁ, ναι!... Ἄν ξέρατε!... Πόσος καιρὸς πρέπει νὰ περάσῃ τώρα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ξαναμαζέψω αὐτὰ τὰ λεφτὰ! Ἀλλωστε, δὲν ἔχω πιά θάρρος... Ὅχι, ὄχι, δὲν ἀντέχω πιά!

Πραγματικὰ, ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἦταν ἀξιολύπητος. Ἐκλαιγε μὲ λυγμούς.

Σὰς προσφέρουμε λοιπὸν ἐμεῖς μιά παρηγοριά, τοῦ εἶπε ὁ Καθηγητής. Γίνετε δικός μας... ὁλότελα δικός μας!

Τὰ λόγια του αὐτὰ εἶχαν ἕνα ἰδιαίτερο τόνο, πού ὁ ἀπεργὸς τὸν κατάλαβε ἀσφαλῶς, γιὰ τὸ πρόσωπό του πῆρε μὴ ἐκφρασιὴ ἀγρίας χαρᾶς.

— Νά, πῆτε αὐτὸ τώρα, γιὰ νὰ ξεχάσετε... εἶπε κι' ἡ Λιμάντ, δίνοντας τὸν Κεντὲν ἕνα γεμάτο ποτήρι.

— Ναι!... θέλω νὰ πῶ... νὰ ξεχάσω!... τραῦλισε ἐκεῖνος.

— Ἐτσι μπράβο! φώναξε ὁ Λουζόν, ἔλα, ρούφα το!...

— Ναι, ναι!... μουρμούρισε ὁ γέρος, σὰ μεθυμένος κι' ὅλας ἀπ' τὸν πόνο, ἀπ' τὸ χτύπημα πού τὸν εἶχε βρῇ.

— Θὰ γίνης δικός μας!...

— Βέβαια, θὰ γίνω... Μὲ κλέψανε... Γιατί νὰ μὴ κλέψω κι' ἐγὼ τοὺς ἄλλους;

— Πολὺ σωστά!...

— Ἀς πιούμε τώρα! Δώστε μου νὰ πῶ, σὰς λέω!...

— Γεμάτο εἶναι τὸ ποτήρι σου!

— Μὰ αὐτὸ εἶναι κρασί! Δὲν τὸ θέλω!

Ἐλῶ κάτι ἄλλο...

— Σὰν τί δηλαδὴ;

— Ἀπέντι θέλω! Καλὰ τὸ εἶπε ὁ Κα-

— Λέτε;... ρώτησε ὁ ἀπεργός, κυττάζοντας τὸ μεθυσμένο γέρο πού κοιμότανε.

— Εἶμαι βέβαιος! Τὸ ἀπέντι δὲν ἀφίνει ποτὲ τοὺς σκλάβους του νὰ τοῦ ξεφύγουνε... Ἐγὼ δὲ τόσες περιπτώσεις!

Κι' ἐνῶ ὅλοι τσοῦγκριζαν χαρούμενοι τὰ ποτήρια τους στὴν ὑγεία τοῦ καινούργιου τους συντρόφου, ὁ ψευτο-Φαντίναρ μουρμούριζε μόνος του, ἀδείζοντας τὸ δικό του:

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἔχομε πιά κανένα φόβο!... Δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ξαναενοχλήσῃ ὁ κύριος κόμης ντὲ Κρουά-Μενίλ!

ΚΗ'.

Μιά μεγάλη ἀπόφασι

«Ναι, ἀγαπημένε μου Μπερνάρ, ἀποφασίστηκε νὰ μεινῶμε λίγο καιρὸ ἀκόμη στὸ Ρί, μολοντὶ ἡ ἐποχὴ εἶναι προχωρημένη. Στὸ τελευταῖο γράμμα σου με κατέληξε. Μοῦλεγε σ' αὐτὸ νὰ μὴ ἔχω τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὴν ἀδελφή μου. Δὲν καταλαβαίνω ὅμως τὸ λόγο, καὶ γι' αὐτὸ με λύπησε ἡ δυσπιστία πού ἐκδηλώνεις. Ὡστόσο σὲ ὑπάκουσα καὶ τῆς ἐκρύψα τὸ μυστικὸ τῆς ἀλληλογραφίας μας. Δὲν ἔχω λοιπὸν παρὰ τὴ διδο ντὲ Λενίλι, γιὰ νὰ τῆς μιλήσω γιὰ σένα... Ἀπὸ τότε πού ἦρθε ἐδῶ—ἀφοῦ τῆς τηλεγράφησε ὁ πατέρας μου—δὲν κάνουμε τίποτ' ἄλλο, κάθε φορὰ πού μένομε μόνες.

ἘΓίμαστε πολὺ εὐτυχισμένες κι' οἱ δύο μας πού βρίσκετε μιά ἀνακούφισι στὴν ἐργασία. Διαβάσαμε στὶς ἐφημερίδες τὶς λεπτομέρειες τῆς πρώτης δίκης πού ἀνέλαβες καὶ κέρδισες. Τὸ βλέπω σὰν μιά ἀπόδειξι τοῦ ταλέντου σου καὶ συγκρόνως ἐνα εὐχάριστο οἶον γιὰ τὸ μέλλον μας. Ἡ σκέψις πῶς ἔγινε ἕνας χρήσιμος ἄνθρωπος, ἐν μέρει χάρις σὲ μένα, θὰ μοῦ δῖνῃ μιά γλυκεῖα χαρὰ καὶ θὰ καταπραΰνῃ τὸν πόνο μου.

Ἡ στοργὴ τῆς θετῆς μητέρας μου δὲ μοῦ λείπει, στὶς πονεμένες αὐτὲς μέρες μου. Ἀπὸ τότε πού πῆγες καὶ τὴ βρῆκες στὸ Πουατιέ, ἀπὸ τότε πού τὰ λόγια σου ξαναζωντανέψαν τὴ συμπάθεια πού σοῦ εἶχε ἄνιτος, μᾶς εἶχε προσφέρει ὅλη τῆς τῆς καρδιάς. Ὁμοιογενὲς ὅμως πῶς ἡ ἀδυναμία τῆς κι' ἡ ἡλικία της δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ δασά. Φοβάται μήπως ἐρῶν σὲ συγκρούσι με τὸν πατέρα μου, καὶ χάσῃ ἐτσι τὴ χαρὰ νὰ μ' ἔχῃ κοντὰ της.

Δὲν τόλμησα, δὲν τόλμω ἀκόμη νὰ τῆς φανερώσω πῶς ἀλληλογραφοῦμε, οὔτε νὰ τῆς ὁμολογήσω τὸ τέχνασμα πού χρησιμοποιοῦμε γι' αὐτὸ, διότι νὰ ὑποψιάζεται τίποτα ἢ καλὴ γυναικα πῶς γίνεται ἀκούσια συνενόχος μας.

Παρ' ὅλες τὶς τῆς πού νοιώθω κι' οἱ δύο γιὰ τὸ ρόλο πού τὴ βάζουμε νὰ παίξῃ δίχως νὰ τὴ ξέρῃ, σκέπτομαι πῶς πρέπει νὰ τὴν ἀφίσουμε ἀκόμη ν' ἀγνοῇ τὸ στρατήγημά μας. Γιατί εἶν' ἐνδεχόμενο νὰ μᾶς ἀρνήθῃ τὴ βοήθειά της, ἀπ' τὸ φόβο τῆς μήπως ἕνας καυγάς με τὸν πατέρα μου ἀναστατώσῃ τὴ ζωὴ της. Καὶ τότε τί θὰ γινόμαστε, δίχως τὴ μοναδικὴ εὐτυχία πού μᾶς ἀπομένει!...

Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴ δειλία της, ἡ θετὴ μητέρα μου πέτυχε ἀπ' τὸν πατέρα μου ν' ἀναβάλῃ γιὰ λίγο καιρὸ τὴν ἐπίσημὴ ἀναγγελία τοῦ γάμου πού θέλει νὰ μοῦ ἐπιβάλλῃ. Τὸν ἔπεισε ν' ἀοίσῃ νὰ περάσουν μερικὸι μῆνες ἀκόμη.

Ὡστόσο, δὲν παρατείνεται ἀπ' τὴν ἀπόφασί του νὰ με παντρεύῃ με τὸν ἄνθρωπο πού μοῦ διάλεξε. Ἰσως σκέφτηκε πῶς ὁ χωρισμός μας, οἱ διαταγές του κι' ἡ ἐλλείψι κάθε ἡλικίας βοήθειας θὰ μ' ἀποβαρύνουν στὸ τέλος, κι' ὅτι ὁ ὑποψιφισμένος θὰ κατορθώσῃ σιγὰ-σιγὰ νὰ διώξῃ

ΦΤΩΧΟΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ
ΓΙΑ ΤΑ ΦΤΩΧΑΔΑΚΙΑ
Ἡ «ρόδα»...
Φτωχὸς ἀν εἶσαι, ξέγραφε τὸς ἐκεῖνος πού σ' ἀρροῦνε. Μ' ἀν ἔχῃς αὐτοκίνητο, σὰν μινιες θὰ σοῦ πείσουν. Γιὰ δὸν Ζουὰν θὰ σ' ἔχουνε σπανίως ὑπαίτιος καὶ μόνος τους θὰ πάρουνε σειρά προτεραιότητας. Κι' ὁ Καζανόδας σήμερα, μὲ δίκως αὐτοκίνητο, κάθε κορίτσι, αἰνουργά θὰ τ' ἀφν' αὐτοκίνητο. Μὲ «ρόδα» μόνον θάκανε ἱγάκι τὸ κομμάτι του.

Ἀλλοιῶτα τοῦ δύ-
στηκου
θὰ μαυρίζε τὸ μάτι
(του).

Μιά κούρσα ἀεῖζει
(σήμερα
σὰν δώδεκα δωμά-
τια).

Μὲ δόσεις τρέχ' ἡ
(γύρα) τῆ
κι' ὑπόγραψε γραμ-
(ματί),
Ἄν καταφέρῃς, μᾶ-
(λιστα),
νὰ πάρῃς κι' ἐνῶ
(κότερο),
οἱ Εὐεῖς θὰ σὲ βρο-
(σκουνε)
πολὺ ἐλκυστικῶς
(ρο)!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

95

τὴ σκέψι σου ἀπ' τὴν καρδιά μου.
«Εἶμαι βεβαία ὅμως πὼς ἐσύ δὲν τὸ πι-
στεύεις... δὲν εἶν' ἐτσι;

«Σ', ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷς, Μπερνάρ!
Ποτέ, ποτέ δὲ θὰ προσφέρω τὸ ἐπίσημο
«ναί», πού εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ γίνῃ
ὁ γάμος μου μὲ τὸν ἄλλον! Θὰ γίνω γυ-
ναίκα σου, Μπερνάρ... ἡ θὰ πεθάνω!

«Ἀναγκάζομαι τώρα νὰ τελειώσω τὸ
γράμμα μου, γιατί ἀκούω νὰ ντυνέται ἡ
δὲς ντὲ Λενίλι. Κοντεύει ἡ ὥρα γιὰ νὰ πά-
ρῃ τὸ τραῖνο της.

«Κί, ὅμως ἔχω τόσα πράγματα νὰ σοῦ
πῶ ἀκόμη!

«Θέλω ἀπὸ σένα νὰ ἐργάζεσαι πολὺ...
νὰ μ' ἀγαπᾷς, νὰ μὲ σκέπτεσαι... καὶ νὰ
λές πὼς ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα ἔχει γίνῃ
ἡ ζωὴ μου!...

«Κλωντὲτ ντὲ Κρουά-Μενίλ».
«Ἡ κοπέλλα δῖπλωσε τὸ γράμμα αὐτὸ
καὶ τὸ κρύψε στὴν τρέπη της.

Βῆκε ἐπείτα ἀπ' τὸ δωματίό της, συλ-
λογομένη, καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὴ δίδα ντὲ
Λενίλι.

— Μπορῶ νὰ μπῶ, ὑπέρα μου; ρώτη-
σε, χτυπώντας τὴν πόρτα της.

— Ναί, καλὸ μου παιδί, ἀπάντησε ἡ
κοπέλλα ἀπὸ μέσα. «Ἐλα λίγο, ὥσπου νὰ τε-
λειώσω τὸ ντύσιμό μου.

Πραγματικά, ἐτοιμαζόταν νὰ βγῇ ἔξω.
Βρισκότανε στὴν τουαλέτα της, δῖπλα
στὴν κάμαρά της.

Πάνω στὸ τραπέζι τῆς κρεβατοκάμαρας
βρισκόταν διάφορα μικροπράγματα πού
ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ μαζί της: τὰ γάντια
της, τὰ γυαλιά της, τὸ κουτί μὲ τὰ σύνο-
ρα τοῦ κεντήματος της...

«Ἡ Κλωντὲτ ἀνοίξε τὸ κομψὸ αὐτὸ κου-
τί. Εἶχε μέσα διάφορα ἐργαλεῖα—ψαλί-
δια, βελονάκια, κλπ.—καθὼς κί ἕνα μι-
στοτελειωμένο ἐργόχειρο καὶ μερικές κου-
δαρίστρες διαφόρων χρωμάτων. Ὁ πάτος
της μπορούσε ν' ἀνασηκωθῇ, ξεσκεπάζον-
τας ἕνα δεύτερο χῶρο, πού προοριζότανε
γιὰ βελόνες καὶ καρφίτσες.

«Ἡ κοπέλλα ἀνοίξε γρήγορα αὐτὸ τὸ
κινητὸ χάρισμα κί ἔβαλε ἀπὸ κάτω τὸ
γράμμα της γιὰ τὸ Μπερνάρ ντὲ Πρέιγ.
Επείτα ξανάκλεισε τὸ κουτί, ἐνῶ συγχρό-
νως ἔλεγε στὴ δίδα ντὲ Λενίλι:

— Θὰ πάτε σήμερα στὴς κυρίας ντὲ
Τερνούαρ, ὑπερούλα μου;

— Ναί, ἀπάντησε ἐκείνη μέσα ἀπ' τὴν
τουαλέτα της. Ξέρεις καλὰ πὼς δὲ μπορῶ
νὰ μείνω τρεῖς μέρες χωρὶς νὰ τὴ δῶ...

Κεντῶμε, πλέκομε καὶ φλυαροῦμε... Βλέ-
πεις, ἡ κ. ντὲ Τερνούαρ εἶναι πάντα θαυ-
μάσια πληροφορημένη γιὰ ὅ,τι συμβαίνει
στὸν κόσμο μας!

Εἶχε τελειώσει στὸ μεταξύ τὴν τουαλέ-
τα της καὶ πέρασε στὴν κάμαρά της, ὅ-
που τὴν περιέμενε ἡ Κλωντὲτ. Φόρεσε τὰ
γάντια της, πῆρε τὴν ὀμπρέλα της καὶ τὸ
κουτί τοῦ κεντήματος, φίλησε τὴν κοπέλ-
λα κί ἔφυγε.

Ὁ Μπερνάρ ντὲ Πρέιγ περιέμενε μὲ τὴν

μεγαλειότερη ἀγωνία αὐτὲς τῆς ἐπισκέψεως
πού ἔκανε ἡ δὲς ντὲ Λενίλι στὴν κ. ντὲ Τερ-
νούαρ δυὸ φορές τῆ βδομάδας. Πραγματι-
κά, ἦταν ἡ μόνη εὐκαιρία ν' ἀκούσῃ νὰ μι-
λάει γιὰ τὴν Κλωντὲτ, ἡ μόνη στιγμή πού
ξαναόριζε νὰ ἐλπίσει.

Βρισκόταν λοιπὸν κί ὅλας στὸ σπι-
τι τῆς ξαδέρας της, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ἡ
γεροντοκόρη.

«Αὐτὴ τὴ χαίρετσε μὲ στοργὴ καὶ σε-
βασμό, τὴ βοήθησε νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο
καὶ τὸ παλτό της, τῆς ἐτοίμασε μιὰ πο-
λυθρόνα κοντὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι κί ἔ-
βαλε ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπ' τὰ πόδια
της.

«Ἐκείνη χαμογελοῦσε μὲ καλωσύνη, συγ-
κινήμενη ἀπ' τὴς περιποιήσεις της.

— Ἀπὸ μὲ καλοπιάνατε τόσο, πρέπει
νὰ σὰς ἀνταμίσω, τοῦ εἶπε ἀπαντώντας
στὴν ἐρωτηματικὴ ματιά της. «Ἡ Κλωντὲτ
εἶναι καλὰ. Ὑποφέρει, λυπάται, ἀλλὰ δια-
τηρεῖ τὸ θάρρος της καὶ σὰς συλλογίζεται
πάντα. Μπορεῖτε νὰ χαμογελάτε ἥσυχα!
Δὲ συνέβη τίποτα καινούριο πού θὰ μπο-
ρούσε νὰ σὰς ἀνησυχήσῃ.

Συγχρόνως ἔδωκε ἀπ' τὸ κουτί της τὸ
βελονάκι της, τὶς κλωστὲς καὶ τὸ ἐργόχει-
ρό της.

«Ὁ νέος τῆς πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τὸ κου-
τί, γιὰ νὰ τὴν ἐξαφρώσῃ ὀρθῶς. Τ' ἄφισε
πάνω σ' ἕνα τραπέζι, φορτωμένο μὲ βι-
βλία καὶ μπιμπλό, πῶς ἀπὸ ἕνα μεγάλο
πορσελάνινο βάζο μὲ λουλουδιὰ.

Κάθησε ὑστερα κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ τρα-
πέζι. Καί, μὲ τὴν οἰκτιρία πού τοῦ
ἐπέτρεπε ἡ συγγένειά του μὲ τὴν οἰκοδέ-
σποινα, φώνηκε νὰ περνῇ τὴν ὥρα του ἔ-
ξατάζοντας τὰ μπιμπλό καὶ τὰ βιβλία.

Μὰ τὸ χέρι τοῦ γλίστρησε ἐπιτήδεια
μέσα στὸ κουτί τοῦ κεντήματος, ἀναση-
κωσε μὲ προφύλαξι τὸν κινητὸ πάτο, πῆ-
ρε ἀπὸ κεῖ τὸ γράμμα τῆς Κλωντὲτ καὶ τὸ
ἀντικατέστησε μ' ἕνα δικό του.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἡ κ. ντὲ Τερνούαρ διη-
γίονταν κάποιο ἐνδιαφέρον ἀνέκδοτο στὴν
δίδα ντὲ Λενίλι, πού ἔσκυβε πάνω στὸ κεν-
τήμα της καὶ φαίνονταν ἀπορροφημένη ἀπὸ
κάποια δύσκολη βελονιά.

«Ὡστόσο, κί' οἱ δυὸ τους χαμογέλασαν
πονηρὰ κί ἀνταλλάξαν μιὰ εὐχλωττὴ μα-
τιά, χωρὶς νὰ τίς πάρῃ εἰδήσις ὁ Μπερνάρ.

Δυὸ ὥρες ἀργότερα, φεύγοντας ἀπ' τὸ
σπίτι τῆς φίλης της, ἡ δὲς ντὲ Λενίλι πῆρε
μαζί της καὶ τὸ γράμμα τοῦ Μπερνάρ. Κί'
ἡ Κλωντὲτ τὸ διάβασε καὶ τὸ ξαναδιάδα-
σε τὸ βράδυ, ἀχόρταγα, κλεισμένη στὴν
κάμαρά της.

«Πέρασα ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα στὸ δικα-
στήριο, πολυαγαπημένη μου Κλωντὲτ—
τῆς ἔγραφε ὁ νέος. Τώρα μόλις γύρισα,
κί' ἔχω μπροστὰ μου, πάνω στὸ γραφεῖο
μου, ἕνα σωρὸ δικαιογραφίες. Πρὶν ὁμι-
λῶ νὰ τίς μελετῶ, πρὶν βουτηχθῶ σ' αὐ-
τὸ τὸ βούκο τοῦ ἐγκλήματος ἀπ' ὅπου
πρέπει νὰ προσπαθῶ νὰ βγάλω πλά-
σματα ἔνοχα ἀλλὰ δυστυχισμένα, ἔχω ἀ-

νάγκη νὰ κουβεντιάσω μαζί σου καὶ νὰ
σοῦ στείλω λίγη ἀπ' τὴν καρδιά μου...

«Ἡ ἀγάπη σου, Κλωντὲτ—πρέπει νὰ
σοῦ τὸ πῶ ἀκόμη μιὰ φορά—εἶναι ἡ μόνη
εὐτυχία πού ὀνειρεύομαι, ἡ μόνη ἀχτίδα
ἡλίου πού μὲ ζεσταίνει! Γιὰ νὰ γίνω ἁ-
γίος της, ἐγκατέλειπα τὴν ἀνεργὴ ζωὴ
μου... κί' ἀκόμη, γιὰ νὰ ξεχάσω τὴ δυστυ-
χία πού μὰς χωρίζει, καὶ νὰ βρῶ τὸ θάρ-
ρος νὰ περιμένω τὴν ἡμέρα πού θὰ μοῦ
δώσῃς τὸ χέρι σου καὶ θὰ γίνῃς γυναίκα
μου!

«Τρία χρόνια ἀκόμη πρέπει νὰ περιμέ-
νουμε, ἂν ὁ πατέρας σου δὲ λυγίσῃ ὥς
τότε, ἂν ἡ τρυφερότης του γιὰ σένα δὲν
νικήσῃ τὸ ἀδικαιολόγητο πείσμα του.

«Τρία χρόνια! Εἶναι πολλά, πάρα πολ-
λά! Θάχῃς τὴν ὑπομονὴ νὰ κρατήσῃς σ' αὐ-
τὴ τὴ σκληρὴ δοκιμασία; Δὲν ἀμφισβάλ-
λω πὼς θὰ βγῇς νικήτρια ἀπ' τὴ σκληρὴ
μάχη, κί' εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ μείνῃς πι-
στὴ στὸς ὅρκους πού ἀνταλλάξαμε! Μὰ
πόσες δοκιμασίες θὰ περάσῃς! Πόσα μαρ-
τύρια!

«Γράψε μου πολὺ, Κλωντὲτ. Θέλω νὰ
μοῦ διηγῇσαι ὅλα ὅσα σοῦ συμβαίνουν—
νὰ μὴ πού κρύβῃς τίποτα. Στὸ γάμο, ὅλα
εἶναι κοινὰ... δὲν εἶν' ἐτσι; Ἐχῶ λοιπὸν
τὸ δικαίωμα νὰ μοιράζομαι τοὺς πόνους
σου καὶ νὰ κλαίω μαζί σου.

«Σ' ἀγαπῶ καὶ γεμίζω φίλια τὰ τρυφε-
ρὰ χερράκια σου, πού τοὺς ἔχω ἐμπιστευ-
θῇ τὴν εὐτυχία μου καὶ τὸ περνωμένο μου.

«Μπερνάρ ντὲ Ποέιν».

Νὰ τώρα τὸ ἐπόμενο γράμμα πού ἔ-
στειλε ἡ Κλωντὲτ στὸ Μπερνάρ, μὲ τὸν ἴ-
διον τρόπο:

«Ἀγαπᾷς μου Μπερνάρ. Ἡ δὲς ντὲ Λε-
νίλι ἐτοιμάζεται γιὰ νὰ πάῃ πάλι στὸ σπι-
τι τῆς κ. ντὲ Τερνούαρ. Μόλις προλαβαί-
μα, γιὰ νὰ σὲ πληροφορήσῃ πὼς θάρθῃ
σήμερα νὰ φῶν ἐδῶ ὁ κ. Φλεριό.

«Ὁσο μιλῶ, μεγαλύνω ἀκόμη πῶς
πολὺ ἡ ἀποστολή μου γι' αὐτόν.

«Ὁχι, κύριε! φώναξε. Δὲν εἶναι δυ-
νατόν αὐτό, γιατί σὰς περιφρονῶ καὶ σὰς
μισῶ!

«Ἐκανε μιὰ κίνησι θυμοῦ, μὰ συγκρα-
τήθηκε ἀμέσως καὶ ψιθύρισε μ' ἕνα ἀπαί-
σιο χαμόγελο:

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὥστόσο, δεσποί-
νις, νὰ ἐπιμείνω στὴν ἀπόφασί πού σὰς
ἀνακοίνωσα ὁ κύριος πατέρας σας!

«Κί' ἀλλοίμονό σου ἂν προκαλέσῃς
κανένα σκάνδαλο! πρόσθεσε ὁ πατέρας
μου.

«Ὁ πόνος μὲ σκότωνε... Τότε σηκώθη-
κε ἡ δὲς ντὲ Λενίλι καὶ εἶπε στὸν πατέρα
μου:

— Ἐξασφένε μου, παρ' ὅλο πού ἀγαπῶ
σὰς ὑπὲρ τὴν Κλωντὲτ καὶ τὴν μεγάλωσα
σὰν παιδί μου, δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ἐπιμεί-
νω στὴ διαφορά σας αὐτή. Ὡστόσο, ὀφεί-
λω νὰ δηλώσω στὸν κ. Φλεριό ὅτι, ἀφοῦ ἡ
Κλωντὲτ ἀντιπαθεῖ τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ γά-
μο, δὲν πρόκειται νὰ τίς δώσω τὴν προί-
κα πού τῆς προσέριξα στὴν περίπτωσι πού
θάπαιρνε ἕναν ἄντρα τῆς ἐκλογῆς της. Ὅ'
ἀφίσω δὲ μὲ τὴ διαθήκη μου τὴν περιου-
σία μου ὅλη σὲ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα.

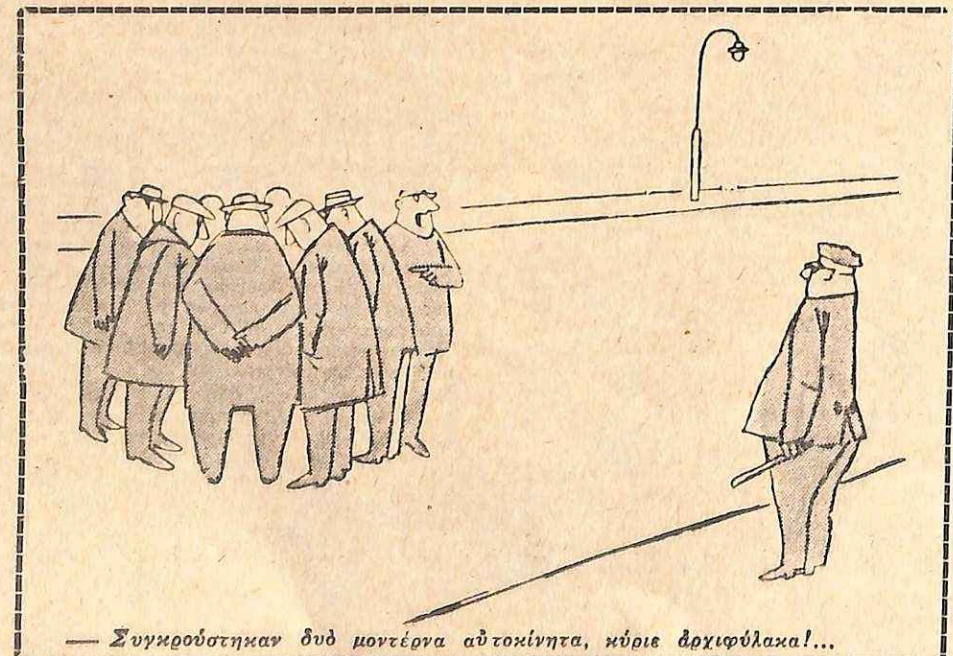
«Ἀπλόθηκε σιωπὴ γιὰ λίγο. Σίγουρα,
ὁ κ. Φλεριό εἶχε σαστίσει καὶ ἀπογοητευ-
θῇ ἀπ' τὴν κατηγορηματικὴ ἐκείνη δήλωσι
τῆς βετῆς ὑπέρτας μου.

«Μοῦ φάνηκε τότε—πράγμα παράξενο!
—πὼς εἶδα ἀνάμεσα στὰ δάκρυά μου τὴν
Πῶλ νὰ κἀν ἕνα νόημα στὸν πατέρα μας.

«Εκείνος δὲν ἀπάντησε. Ἀλλ' ὁ κ. Φλεριό,
πού εἶχε συνελθῇ στὸ μεταξύ ὑποκλίθηκε
μπροστὰ στὴν ὑπέρα μου καὶ εἶπε σο-
δορᾶ:

— Λυποῦμαι, κυρία, γι' αὐτὴ τὴν ἀπό-
φασί σας... ὄχι γιατί ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὰ
λεφτά, ἀλλὰ γιατί ἐκδηλώνετε ἐτσι τὴ
δυσπιστία σας ἀπέναντί μου. Ὡστόσο ἁ-
γαπῶ τόσο βαθειὰ τὴ δίδα Κλωντὲτ, ὥστε
δὲν πρόκειται νὰ ἐπηρεάσῃ καθόλου τὰ αἰ-
σθήματά μου ἕνα τέτοιο ζήτημα. Θὰ παν-
τρευνῶ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου, ἔστω
καὶ δίχως προίκα. Θὰ δοῦλῶ περισσότερο,
γιὰ νὰ τῆς προσφέρω τὴν πολυτέλεια
καὶ τὴν ἀμειβῇ, πού ἀξίζουν στὴν ὁμορφιά
της καὶ στὴν κοινωνικὴ θέσι της.

«Ἀλλωστε, πρόσθεσε κί' ὁ πατέρας
μου, θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς δώσω ἐξ ἱ-
δίων μου, μὲ κάθε θυσία, τὴν προίκα αὐτὴ
πού σὰς εἶχα ὑποσχεθῇ, κύριε Φλεριό!

— Συγκρούστηκαν δυὸ μοντέρνα αὐτοκίνητα, κύριε ἀρχιφύλακα!...

— Εἶμαστε σύμφωνοι λοιπὸν, ἀγαπη-
τέ μου πεπερέ, εἶπε ὁ κ. Φλεριό. Θὰ ὑπο-
γράψουμε τὸ συμβόλαιο τὴν ἡμέρα πού
ὀρίσατε.

«Μὲ κυρίεψε τότε μιὰ κρίσι τρελλῆς ἀ-
πελπίσας. Κῦτάζεα ἱκετευτικὰ τὸν πατέρα
μου. Ἦσουν ἔτοιμη νὰ πῶς γονατιστὴ
μπροστὰ της, νὰ τοῦ ζητήσω νὰ μὲ λυπη-
θῇ. Ἀλλὰ συγκρατήθηκα...

«Πῶς νὰ σοῦ ὁμολογήσω, Μπερνάρ, τὴ
φριχτὴ σκέψι πού πέρασε ξαφνικά ἀπ' τὸ
μυαλό μου;... Ἐνοίωσα τρόμο καὶ μίσος
γιὰ τὸν πατέρα μου. Τὸν εἶδα σὰν ἕνα
ἀγνωστό, πού τὸν εἶχα ἀγαπήσει ἄλλοτε,
ἀλλ' εἶχα ξεχάσει τὴ φυσιογνωμία του, καὶ
τώρα εἶχε ξεναεμφανιστὴ ξαφνικά στὴ ζωὴ
μου μὲ σχέδια ἀπαίσις...

«Ἀλλωστε, τὴ στιγμή ἐκείνη, τὸ πρό-
σωπό του εἶχε πάρει μιὰ τόσο ἀγρία ἀπο-
φασιστικὴ ἐκφρασι, ὥστε πάγωσε τὸ αἷμα
μου... Ἀπάντησε μὲ μιὰ βῆχουσι ἄρρησι
στὴν Πῶλ, πού τὸν ἱκέτεψε ν' ἀναβάλῃ γιὰ
λίγο καιρὸ ἀκόμη τὸ γάμο μου.

«Ἐτρεξα σὰν τρελλὴ νὰ κλεισθῶ στὴν
κάμαρά μου. Ἡ Πῶλ ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε
ἐκεῖ σὲ λίγο, ὅπως κί ἡ ντὲ Τερνούαρ. Μό-
λις προφάνω νὰ κρῶψῃ τὸ γράμμα μου,
ὅθάρθω μεθασμένο στὸ Ρί καὶ θὰ φρονι-
τίσω νὰ σὲ ἰδῶ... Σ' ἀγαπῶ κί' ἐγώ, σὲ
λατρεύω!...

«Μπερνάρ».

Πραγματικά, οἱ δυὸ γυναῖκες ξαναγύρι-
σαν στὸ σαλόνι, ὅπου εἶχαν ἀφίσει μονά-
χο τὸ νέο.

Ὁ Μπερνάρ εἶχε προλάβει νὰ βάλῃ τὸ
γράμμα του, ὅπως πάντα, μέσα στὸ κουτί
τῆς δίδος ντὲ Λενίλι.

«Αφοῦ μου λείψανε ὅλα μαζί, ἐκτός ἀ-
πὸ σένα, δὲ βασίζομαι πιά παρὰ σ' ἐμὰς
τοὺς δυὸ! Ἐμεῖς μονάχα θὰ ὑπερασπι-
στοῦμε τὴν εὐτυχία μας!

«Σκέφθηκε πολὺ καὶ δὲ βρῆκα παρὰ μιὰ
λύσι: Νὰ φύγουμε κρυφά!

«Ἀλλοτε, ἔκανε τὸ ἴδιο κί ἡ Πῶλ. Μὴ
μπορῶντας ν' ἀνέβῃ πιά στὴν ἀδικὴ καὶ
σκληρὴ μεταχείρισι πού εὑρίσκε, ἄφισε γὰ
πάντα τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα της, ὅπου δο-
κίμαζε μονάχα μαρτύρια κί ἀπελπίσις. Ὅ'
ἀκολουθῶσα κί' ἐγὼ τὸ παραδείγμά της!

«Ὁ πατέρας μου μετάνοιωσε ὑστερα γιὰ
τὴ συμπεριφορά του ἀπέναντί της. Ἐτσι
θὰ μετανοίωσα μιὰ μέρα καὶ γιὰ τὴ σκλη-
ρότητα πού δείχνει τώρα σὲ μένα...

«Ὅταν ἔφυγε ἡ Πῶλ, πῆγε πρὸς τὸ ἄ-
γνωστο, στὸ σκοτάδι. Ἐγὼ πηγαίνω στὸ
φῶς καὶ στὴν εὐτυχία... εἶμαι βέβαιη!

«Τ' ἀποφάσις λοιπὸν! Θὰ φύγω!...
Θὰ φύγουμε μαζί!

«Θὰ μὲ πᾶς ὅπου θέλεις ἐσύ, μακριά,
στὸ ἔξωτερικό. Καὶ θὰ περιμένουμε, ἀγνώ-
στοι καὶ κρυμμένοι, τὴν ἡμέρα, πού θαῖμα
πιά κυριὰ τοῦ ἐαυτοῦ μου καὶ θὰ μπορῶ
νὰ ἐνωθῶ μαζί σου γιὰ πάντα!

«Ἐτοίμασε ὅ,τι χρειάζεται. Πρέπει νὰ
φύγουμε τὸ γρηγορώτερο!...

«Ἀπάντησε μου γρήγορα!... Ὅποιο
κί' ἂν θάνατι τὸ σκεδῖο σου, τὸ δεχόμαί δι-
καίως συζητήσι... Σ' ἀγαπῶ καὶ δὲ θέλω νὰ
σὲ χάσω... Σώσε με!

«Κλωντὲτ».

Κί' ἡ ἀπάντησι τοῦ Μπερνάρ στὴν
Κλωντὲτ:

«Πολυαγαπημένη μου. Εἶσαι τρελλὸς ἀ-
πὸ πόνο καὶ ἀπελπίσις. Ἐλαβὰ τὸ γράμ-

μα σου πρὶν ἀπὸ μερικές στιγμὲς καὶ μπό-
ρεσα νὰ τὸ διαβάσω ἀμέσως, ἐνῶ ἡ ξα-
δέρα μου στὸ διπλάνο δωμάτιο ἔδειχνε
κάτι νταντέλες στὴ δίδα ντὲ Λενίλι.

«Σοῦ ἀπαντῶ βιαστικά, γιὰ νὰ σὲ ἱκε-
τέω νὰ ξαναβρῇς τὸ θάρρος σου καὶ τὴ
δύναμι σου... Μὴ διαμαρτυρηθῇς! Μοῦ
εἶν' ἀδύνατον νὰ δεχθῶ τὴν ὑπέροχη θυσία
σου, τὴν ὑπέροχη ἀπόδειξι ἀγάπης πού
μοῦ δίνεις! Ἐμπιστεύομαι στὰ χέρια μου
τὴν τιμὴ σου. Μὰ εἶναι καθήκον μου ν' ἀρ-
νηθῶ!

«Ἐπάρχουν πράγματα πού δὲν τὰ συγ-
χωρεῖ ποτέ ὁ κόσμος, γιατί δὲν τὰ κατα-
λαβαίνει... Ἐγὼ ξέρω τὴ ζωὴ καλλίτερα
ἀπὸ σένα. Καὶ φοβάμαι!

«Ὅταν ἐπιχειρήσω ἕνα τελευταῖο διάδημα
στὸν πατέρα σου... Ἀκούσα πρὸ λίγου
πὼς ἡ δὲς ντὲ Λενίλι θὰ ξαναρθῇ αὐριο ἔ-
δῶ, στὸ σπῆτι τῆς ξαδέρας μου. Ἀπάν-
τησέ μου, πῆς μου πὼς μὲ καταλαβαίνεις,
πὼς ξαναβρῆκες τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῇς
ἀκόμη!...

«Ἀναγκάζομαι νὰ σταματήσω, γιατί θὰ
ξαναγυρίσουν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ἡ
δὲς ντὲ Λενίλι κί ἡ κ. ντὲ Τερνούαρ. Μό-
λις προφάνω νὰ κρῶψῃ τὸ γράμμα μου,
ὅθάρθω μεθασμένο στὸ Ρί καὶ θὰ φρονι-
τίσω νὰ σὲ ἰδῶ... Σ' ἀγαπῶ κί' ἐγώ, σὲ
λατρεύω!...

«Μπερνάρ».

Πραγματικά, οἱ δυὸ γυναῖκες ξαναγύρι-
σαν στὸ σαλόνι, ὅπου εἶχαν ἀφίσει μονά-
χο τὸ νέο.

Ὁ Μπερνάρ εἶχε προλάβει νὰ βάλῃ τὸ
γράμμα του, ὅπως πάντα, μέσα στὸ κουτί
τῆς δίδος ντὲ Λενίλι.

«Αφοῦ μου λείψανε ὅλα μαζί, ἐκτός ἀ-
πὸ σένα, δὲ βασίζομαι πιά παρὰ σ' ἐμὰς
τοὺς δυὸ! Ἐμεῖς μονάχα θὰ ὑπερασπι-
στοῦμε τὴν εὐτυχία μας!

«Σκέφθηκε πολὺ καὶ δὲ βρῆκα παρὰ μιὰ
λύσι: Νὰ φύγουμε κρυφά!

«Ἀλλοτε, ἔκανε τὸ ἴδιο κί ἡ Πῶλ. Μὴ
μπορῶντας ν' ἀνέβῃ πιά στὴν ἀδικὴ καὶ
σκληρὴ μεταχείρισι πού εὑρίσκε, ἄφισε γὰ
πάντα τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα της, ὅπου δο-
κίμαζε μονάχα μαρτύρια κί ἀπελπίσις. Ὅ'
ἀκολουθῶσα κί' ἐγὼ τὸ παραδείγμά της!

«Ὁ πατέρας μου μετάνοιωσε ὑστερα γιὰ
τὴ συμπεριφορά του ἀπέναντί της. Ἐτσι
θὰ μετανοίωσα μιὰ μέρα καὶ γιὰ τὴ σκλη-
ρότητα πού δείχνει τώρα σὲ μένα...

«Ὅταν ἔφυγε ἡ Πῶλ, πῆγε πρὸς τὸ ἄ-
γνωστο, στὸ σκοτάδι. Ἐγὼ πηγαίνω στὸ
φῶς καὶ στὴν εὐτυχία... εἶμαι βέβαιη!

«Τ' ἀποφάσις λοιπὸν! Θὰ φύγω!...
Θὰ φύγουμε μαζί!

«Θὰ μὲ πᾶς ὅπου θέλεις ἐσύ, μακριά,
στὸ ἔξωτερικό. Καὶ θὰ περιμένουμε, ἀγνώ-
στοι καὶ κρυμμένοι, τὴν ἡμέρα, πού θαῖμα
πιά κυριὰ τοῦ ἐαυτοῦ μου καὶ θὰ μπορῶ
νὰ ἐνωθῶ μαζί σου γιὰ πάντα!

«Ἐτοίμασε ὅ,τι χρειάζεται. Πρέπει νὰ
φύγουμε τὸ γρηγορώτερο!...

«Ἀπάντησε μου γρήγορα!... Ὅποιο
κί' ἂν θάνατι τὸ σκεδῖο σου, τὸ δεχόμαί δι-
καίως συζητήσι... Σ' ἀγαπῶ καὶ δὲ θέλω νὰ
σὲ χάσω... Σώσε με!

«Κλωντὲτ».

Κί' ἡ ἀπάντησι τοῦ Μπερνάρ στὴν
Κλωντὲτ:

«Πολυαγαπημένη μου. Εἶσαι τρελλὸς ἀ-
πὸ πόνο καὶ ἀπελπίσις. Ἐλαβὰ τὸ γράμ-

μα σου πρὶν ἀπὸ μερικές στιγμὲς καὶ μπό-
ρεσα νὰ τὸ διαβάσω ἀμέσως, ἐνῶ ἡ ξα-
δέρα μου στὸ διπλάνο δωμάτιο ἔδειχνε
κάτι νταντέλες στὴ δίδα ντὲ Λενίλι.

«Σοῦ ἀπαντῶ βιαστικά, γιὰ νὰ σὲ ἱκε-
τέω νὰ ξαναβρῇς τὸ θάρρος σου καὶ τὴ
δύναμι σου... Μὴ διαμαρτυρηθῇς! Μοῦ
εἶν' ἀδύνατον νὰ δεχθῶ τὴν ὑπέροχη θυσία
σου, τὴν ὑπέροχη ἀπόδειξι ἀγάπης πού
μοῦ δίνεις! Ἐμπιστεύομαι στὰ χέρια μου
τὴν τιμὴ σου. Μὰ εἶναι καθήκον μου ν' ἀρ-
νηθῶ!

«Ἐπάρχουν πράγματα π

της, κλείδωσε την πόρτα, άνοιξε έπειτα το κουτί της κι' είπε στην Κλωντέτ, δίνοντάς της το γράμμα.

— Πάρ' το, κόρη μου. Είναι απ' τόν άντρα σου...

— Απ' τόν Μπερνάρ;... Ξέρετε λοιπόν; τραύλισε ή κοπέλλα.

— Τά ξέρω διαί!...

— Ω, μητέρα μου!... μωρμούρισε ή Κλωντέτ, κατακόκκινη.

— Είμαι συνένοχός σας απ' την πρώτη μέρα, δίχως να τόν φαντάζεσθε! είπε ή καλή γεροντοκόρη μ' ένα έλαφο χαμόγελο.

— Συνένοχός μας!...

— Ναι. Σας άφινά να νομίζετε πως μετέφερα τα γράμματά σας χωρίς να τόν ξέρω... Έτσι έπρεπε να κάνω! Δέ μπορούσα να σταθώ φανερά αντίμετωπη στον πατέρα σου. Μά τώρα άλλαξε ή κατάσταση.

— Έχει γίνει πολύ σοβαρή... και δέ μπορώ πιά να σωπάσω. Πρέπει ν' ανακατευτώ κι' εγώ, όσο κι' αν θά μου κοστίστ!

— Ν' ανακατευτήτ;...

— Μά βασάια... άφού σκοτεύεις να φύγης!

— Μητέρα μου, μπορώ να κάνω άλλωδ;ς; φώναξε ή Κλωντέτ, σταθερά και με σπαργισμό.

— Διάβασε την άπάντησι τού Μπερνάρ.

— Αρνιέται!...

— Κι' έχει δίκιο, παιδί μου. Δέ θέλει να κηλιδωθή ή υπόληψι εκείνης που θά γίνει γυναίκα του, ούτε να την έκθεση στίς συκοφαντίες τού κόσμου!

— Άνγκω στο Μπερνάρ, μπροστά στο Θεό. Τούδωσα όλη μου την καρδιά, όλη μου τή ζωή! Τί με νοιάζουνε τά λόγια τού κόσμου;

— Είναι καθήκον σου να μιλάς έτσι, παιδί μου. Μά τόν δικό μας καθήκον είναι να σ' έμποδίσουμε... Δέ μπορεί κανείς να περιφρόνησι τή γνώμη τής κοινωνίας, χωρίς να τιμωρηθή γι' αυτό... Ποιός ξέρει αν, αργότερα, μιά λέξι άσυλλόγιστη γιά τόν σφάλμα σου, δέν προκαλέσι κάποια δυστυχία! Άκούγοντας να σε κατηγορούν, ό Μπερνάρ θά θελήσι να σε υπερασπισθή, και μπορεί έτσι να ξεσπάσι ένας καυγάς με τραγικές συνέπειες!...

— Μέ τρουμάζετε, μητέρα μου... Μά δέν είναι προτιμώτερο να διατρέξουμε αυτό τόν κίνδυνο, παρά να πεθάνουμε από πόνο κι' άπαισισία;

— Γιατί μιλάς γιά θάνατο, κακό παιδί;

— Μά αυτό θά συμβή μοιραία, μητέρα μου!

— Όχι, γιατί θά σε σώσω εγώ!

— Πώς θά μπορέσετε;...

— Θα φύγης από δώ!

— Μά έσεις τόν άποκλείατε, πριν από λίγο...

— Γιατί ήθελες να φύγης μονάχη σου... Όχι, θά φύγουμε μαζί!

— Μαζί;... μαζί;... Ω, μητέρα μου!

— Ακριβώς γιατί είμαι μητέρα σου, όφείλω να σε συνοδέω. Ο κόσμος κατακρίνει και κλείνει τις πόρτες του σε μιά κοπέλλα που εγκαταλείπει μόνη της τόν πατρικό της σπίτι. Όχι όμως κι' εκείνη που φύγει μαζί με τή μητέρα της και τόν άρραβωνιαστικό της!

— Είναι δυνατόν;...

— Ο Μπερνάρ θάρρη μαζί μας... Θα μάς πάη στην Ιταλία, στη Ρώμη, ή και μακρύτερα άκόμη, αν νομίση πως έτσι πρέπει. Θα ζήσουμε εκεί κρυμμένες, άγνωστες. Άν χρειαστή μάλιστα, θ' αλλάξουμε όνομα, ώσπου να ενηλικιωθής. Καί τότε θά παντρευτήτε... Στό μεταξύ, θά ξέρουν όλοι πως ήμαστε μαζί όλο τόν καιρό, πως δέ χωρίσαμε καθόλου. Καί κανείς δέ θά μπορῇ να σε κατηγορήσι, γιατί ό Μπερνάρ θά γυρίσι στη Γαλλία και θά τόν δούνε όλοι στο Παρίσι... Θ' άλληλογραφήτε, θά βλέπασατε κάπου - κάπου, με προσφιλές. Θα μείνη ό άρραβωνιαστικός σου...

— Ήσυχα! Ο Θεός είναι καλός! Θα μου έπιτρέψη να ζήσω άρκετά, ώστε να μείνω κοντά σου δέ τή στιγμή που θά ένωθήτε!...

— Η Κλωντέτ δέ μόδεσε ν' άπαντήσι ούτε λέξι. Η καρδιά της είχε φουσκώσει από αγάπη κι' εύγνωμοσύνη. Μιά χαρά άπέραντη τήν πλημυρία, Ρίχτηκε στην αγκαλιά τής γεροντοκόρης, με λυγμούς.

— Καί τώρα, πρόσδεσε εκείνη, πρέπει να πάρη ό Μπερνάρ όλες τίς απαιτούμενες προφυλάξεις, γιά να μήν παρουσιαστή κανένα έμπόδιο στην αναχώρησί μας. Γράψε του γρήγορα πως θ' άπαγάγη... και τίς δυό μας!... Δέν περίμενα καθόλου πως θά μου συμβή τέτοιο πράγμα στα γεράματα!

— Η άδιάκοπη επίβλεψι έκ μέρους τών δικών της δέν επέτρεπε στην Κλωντέτ να ταχυδρομήσι τόν γράμμα της που άνάγγελλε στο Μπερνάρ τή συγκινητική άπόφασι τής θετής μητέρας της.

— Άνέλαβε λοιπόν να τόν στείλῃ στον προορισμό του ή δίσ ντε Λενιλι.

— Τό βράδυ όμως, ή Πώλ—που δέν έβγαίνε συνήθως καθόλου—έξεδήλωσε τήν έπι-

θυμία να συνοδέψη τή γεροντοκόρη στο μικρό περίπαιτο που συνήθιζε να κάνει μετά τόν φαγητό. Θα πήγαιναν ως τόν σταθμό μαζί με τόν Κρουά-Μενίλ, που έπρόκειτο να περάσι τή νύχτα εκείνη στο Παρίσι.

Δύσκολα μπορούσε ν' άρνήσῃ ή δίσ ντε Λενιλι, χωρίς να προκαλέσι ύποψιες. Άναγκάστηκε λοιπόν να δεχθῇ. Ένώ όμως ό κόμης έβγαζε εισιτήρια, στο σταθμό, εκείνη έρριξε τόν γάμμα τής Κλωντέτ στο ταχυδρομικό κουτί.

— Μπα! Γράφετε στο Παρίσι; άπόψη, σε ή Πώλ. Άφού ήσαστε εκεί σήμερα τ' άπόγευμα...

— Ναι... άπάντησε ή γεροντοκόρη, λίγο ταραγμένη. Έγραφα στη μηδίστρα μου... Η κ. ντε Τερνούαρ με είχε πείσει να γονιύω τόν καινούργιο φόρεμά μου με μωδ' κορδέλλες. Ύστερα όμως σκέφθηκα καλλίτερα, μετάνοίσα κι' άποφάσισα να προτιμήσω ένα χρώμα γκρι-πέρλ.

— Η Πώλ έκαμε μιά κίνησι έκπληξως. Παρανευότανε που ή δίσ ντε Λενιλι άσχολείτο τόσο με τήν τουαλέτα της, και μάλιστα σε τέτοιες κρίσιμες στιγμές...

— Κι' ύστερα, τής είχε φανή κάπως ταραγμένη ή φωνή της, όταν τής άπάντησε.

— Άρχισε λοιπόν να προσέχη, να παρακολουθῇ με τρόπο...

— Έπαίξε τώρα τόν άποφασιστικό, ταιχνίδι της. Είχε έπιταχύνει κι' αυτή, όπως κι' ό Φλερί, τήν ύπογραφή τού συμβολαίου, ώστε να δημιουργήσι πιά ένα τετελεσμένο γεγονός γιά τήν Κλωντέτ και να τή χωρίσι όριστικά απ' τόν αγαπημένο της.

— Μά έπρεπε να προσέχη ώστε να μή σκοντάψουν πουθενά τά σχέδιά της.

— Ήξερε πως ή Κλωντέτ δέ μπορούσε να συναντηθῇ με τόν Μπερνάρ και να ξαναδῇ έτσι τόν θάρρος της και τή δύναμι τής αντιστάσεώς της. Δέ μπορούσε ούτε και να τού γράψῃ, γιά τήν έπιβλέσανε συνεχώς. Μήπως λοιπόν τή βοηθούσε ή θετή μητέρα της;

— Έκείνο που τρώμαζε προπάντων τήν Πώλ, όσο περισσότερο τόν σκεπτότανε, ήταν ότ ή άδελφή της φαινόταν ν' άποφεύγη τίς έκμυστηρεύσεις, τόν τελευταίο καιρό. Δέν τής άνοιγε πιά τήν καρδιά της, σαν άλλοτε.

— Όσο τόν συλλογιζότανε, τόσο μεγάλωνε ή ύποψια της πως τή έκρυβε κάτι ή Κλωντέτ, κάποιο σπουδαίο μυστικό, και πως τή βοηθούσε σ' αυτό ή δίσ ντε Λενιλι.

— Η ύποψιά της αυτή έπιβεβαιώθηκε τ' άλλο πρωί. Μπαίνοντας άπρόοπτα στην κάμαρα τής Κλωντέτ, τήν είδε να κλείνη άμέσως τόν συρτάρι μιάς μικρής σιφονιέρας και να παίρνῃ τόν κλειδί.

— Μήπως κρύβει γράμματα εκεί μέσα... γράμματα τού Μπερνάρ; άναρωτήθηκε άμέσως.

— Ένας πόνος δυνατός σούβλισε τήν καρδιά της, κι' ύστερα ένας θυμός που κατάφερε να τήν συγκρατήσι.

— Α, κύτταξες τά κοσμήματά σου, είπε χαμογελώντας στην άδελφή της, και ντραπήκες γιά τήν τσάκωσα, πάνω σ' αυτή τήν έκδήλωσι τής κοκεταρίας σου!

— Όχι... ταχτοποιούσα λίγο τά πράγματά μου... δικαιολογήθηκε μασχημένα ή Κλωντέτ.

— Καταλαβαίνω, καίμενούλα μου! Άποχαιρετάς αυτά τά ένθύμια τής περασμένης ζωής σου, τώρα που πρόκειται ν' άρχισης μιά καινούργια...

— Ω, δέν έγινε άκόμη αυτός ό γάμος, άδελφή μου!

— Πώς θά μπορέσης να τόν έμποδίσης; Δέ μπορεί να δημιουργήσης σκάνδαλο, ν' άπαντήσης «όχι» στο δήμαρχο. Δέ σου τόν επιτρέπει ή άγατροφή σου, ό χαρακτήρας σου... Ξέρεις άλλωστε πως θ' αναγκασθής τελικά να ύποταχθής στη θέλησι τού πατέρα μας.

— Μά υπάρχουν κι' άλλα μέσα... παρατήρησε ή Κλωντέτ.

— Έχεις σκεφθῇ, έχεις βοή κανένα;... Μήπως μπορώ να σε βοηθήσω κι' εγώ; Θα τόν κάνω μ' όλη μου τήν καρδιά!

— Ω, τόν πιστεύω, καλή μου Πώλ! Ξέρω πόσο μ' αγαπάς...

— Θάθελα τόσο να ξαναδῶ ν' ανθίσῃ στα χείλι σου τόν χαμόγελο!... Έλα λοιπόν, άνοίξε μου τήν καρδιά σου σαν άλλοτε... Τί άποφάσεις να κάνῃ; Έχεις άνάγκη απ' τή βοήθειά μου;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ Σ: Η συνέχεια...

ΔΥΟ ΔΙΔΥΜΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ

Στό Γουίμπλετον, κοντά στο Λονδίνο, παντρεύτηκαν συγχρόνως οι δίδυμες άδελφές Τζιούν και Πάτ Μάκελ, γνωστά άστέρια τής αγγλικής τηλεόρασεως. Άπό καιρό οι δυό άδελφές είχαν άποφασίσει να παντρευτούν συγχρόνως και να φορέσουν πανόμοια νυφικά. Έτσι ή Τζιούν, ή όποία ήταν άρραβωνιασμένη με τόν άσφαλιστή Τρέβορ Πάτερ (και οι δυό άσ στερά), περίμενε να βρῇ και ή Πάτ ένα σύζυγο γιά να πάνε μαζί στην εκκλησία. Πρό όλίγου βρέθηκε κι' αυτός. Ήταν ό Ντάννυ Πάρκερ (δεξιά), τραγουδιστής τής έλαφράς μουσικής. Οι δυό νύφες είναι 19 χρόνων και έχουν καταπλήξει τούς θεατές τής τηλεόρασεως με τήν έκπληκτική τους όμοιότητα!

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

24

D.K.W., ΠΕΖΩ 403, ΡΕΝΩ-ΝΤΩΦΙΝ, ΣΙΤΡΟΕΝ και ΦΙΑΤ 1100 ΟΛΑ ΕΙΣ ΜΟΝΤΕΛΑ ΤΟΥ 1958.

ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ, ΠΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΕΦΕΤΟΣ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΥΧΕΡΟΥΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ

ΑΠΟ 3 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΚΑΘΕΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΞ ΠΡΩΤΑΣ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΥΣ ΣΕΙΡΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟ 1 ΚΑΘΕΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑΣ ΥΠΟΛΟΙΠΟΥΣ ΣΕΙΡΑΣ.

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΤΩΝ ΚΕΡΑΩΝ ΕΙΣ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΜΕΤΡΗΤΑ

ΕΡΗ

2— Αυτό το ραβδί τὸ βρήκαν οἱ ἄνθρωποι μου κοντὰ στὸ μέρος, ὅπου ἔγινε τὸ ἐγκλημα. Ὁ δολοφόνος, ὅλησθι σύ, ἀπὸ τὸ καπνίσι-

παρακολουθούσε τη συζήτηση, καθισμένος σε μία
του πέρασε τις χειροπέδες».

XENRY ΠΡΕΙΤΟΝ

Ἡ κρέμα NIVEA κάνει τὰ ἄγρια καὶ σκασμένα χέρια πάλιν λεῖα καὶ βελουδένια.

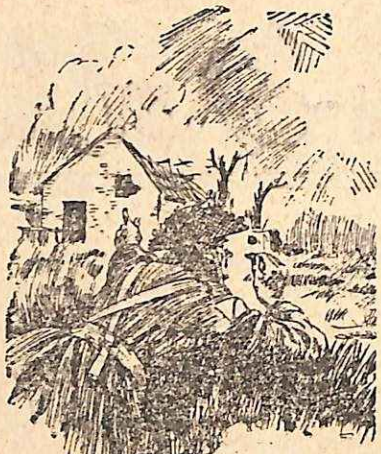
ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

NIVEA
CREME

«Σήκωσες τὸ ραβδί πού κρατοῦσες στὰ χέρια καὶ τὸν χτύπησες στὸ κεφάλι...»

γωνιά, πλησίον και του πέρας τις χειροπέδες».

KENNY PREITON

Ο στρατιώτης προχώρησε προς την καλύβα, φωνάζοντας στους Γερμανούς ότι πήγαινε να ελευθερώσει το σκυλί...

ΥΠΕΡΒΟΛΕΣ των ζωοφίλων

“Αλλάζει το δρομολόγιο του πλοίου για να σώσει ένα σκύλο!...”

“Ολόκληρος ο κόσμος, πληροφορήθηκε τις διαμαρτυρίες των ζωοφίλων για την σκυλιάσα, που τοποθετήθηκε στο δεύτερο τεχνικό δορυφόρο και έγινε η πρώτη επιβάτιδα του διαστήματος. Το φαινόμενο αυτό ήταν μια ακόμη απόδειξη των υπερβολών, στις οποίες μπορούν να φτάσουν πολλοί άνθρωποι, προκειμένου να βοηθήσουν και να σώσουν ένα ζώο.

Μόλις πριν λίγο καιρό, το αεροκίνητο ενός Άγγλου ναυτικού έπεσε σε μια απότομη χαράδρα. Οι άνθρωποι που έσπευσαν στον τόπο του δυστυχήματος, βρήκαν τον ναυτικό ζωντανό, αλλά κάτω από το αυτοκίνητό του. Κάθε στιγμή που περνούσε, έκανε πιο τραγική την κατάσταση του. “Αλλά” όταν τον πλησίασαν και έπεφταν να τον ελευθερώσουν από το βάρος του αυτοκινήτου, εκείνος τους σταμάτησε!

—Πρώτα το σκύλο μου, είπε, δείχνοντας ένα σκυλί, που βρισκόταν κάτω από το αυτοκίνητο.

Και οι σωτήρες—επίσης ζωόφιλοι—ελευθέρωσαν πρώτα το σκύλο και κατόπιν τον άνθρωπο. Στο Γιορκσάιρ, ένα κυνηγικό σκυλί παγιδεύτηκε σε μια σπηλιά με χαμηλή είσοδο, και δε μπορούσε να βγεί. Ο ιδιοκτήτης του επεχείρησε ο ίδιος να μπει στην σπηλιά, βάζοντας σε κίνδυνο την ζωή του. Ανοίγοντας δρόμο σ’ ένα σωρό από πέτρες, που κάθε λίγο υπήρχε φόβος να τον καταπλακώσουν, ο ζωόφιλος έφτιαξε ένα στενό διάδρομο, όπου δε μπορούσε ούτε να στρίψει το σώμα του. Εκτάστων άλλων, κινδύνευε να πάθι **κράμπας** και να μη μπορεί πιά να κινηθεί. Όταν αγωνίστηκε επί 30 ώρες και κατόρθωσε να σώσει τον σκύλο του, ο Μπίλ Γκρίντ, 16 ετών, από το Μπίρστολ, είδε ένα σκυλί που είχε υπερδευτή στις γραμμές του τρένου. Την ίδια στιγμή, άκουσε το σύριγμα της ατμομηχανής που πλησίαζε. Αυτό, ωστόσο, δεν τον έμπόδισε να τρέξει κοντά στο σκυλί και να το ελευθερώσει. “Αλλά, στην προσπάθεια που έκανε, δεν πρόλαβε να τραβήξει και τα δυο πόδια του από τις γραμμές. Τό τρένο πέρασε από πάνω του και του έκοψε το ένα πόδι!...”

Η ήρωική πράξη του Μπίλ κίνησε τον θαυμασμό των συμπολιτών του. Οργανώθηκε ένας έρανος σ’ ολόκληρη την πόλη και το σεβαστό ποσό που συγκεντρώθηκε δόθηκε

στο Μπίλ, για να τον αποζημιώσει για την απώλεια του ποδιού του. Ένας Άγγλος στρατιώτης κατόρθωσε να σταματήσει για λίγο την μάχη, προκειμένου να σώσει ένα σκυλί. Το τετράποδο αυτό έβρινε δεμένο σε μια μικρή καλύβα όταν οι Γερμανοί που την κατείχαν υπεχώρησαν μερικές δεκάδες μέτρα.

Η καλύβα βρέθηκε έτσι ανάμεσα στις γραμμές των δυο αντιπάλων. “Επί τρεις ημέρες, το δυστυχισμένο ζώο άκουγε τους κρότους των όβιδων, των πολυβόλων και των πυροβολισμών, που ανταλλάσανε οι Άγγλοι και οι Γερμανοί. Ουδείς συνεχώς τρομοκρατημένο και βασανιζόμενο από την πείνα.

Ένας Άγγλος στρατιώτης τότε απέφασε να ελευθερώσει το δυστυχισμένο ζώο. “Ενώ οι σφαίρες σφύριζαν γύρω του, πήδησε από το χαρακώμα και προχώρησε προς την καλύβα, φωνάζοντας στους Γερμανούς ότι πήγαινε να ελευθερώσει το σκύλο τους.

Στην αρχή, έπεσαν μερικές σφαίρες εναντίον του. “Αλλά” όταν ο Γερμανός αξιωματικός κατάλαβε την πρόθεση του Άγγλου στρατιώτη, έδωσε την διαταγή «παύσατε πυρ». Ο στρατιώτης έφτασε στην καλύβα και ελευθέρωσε το σκυλί, που έτρεξε προς τις γερμανικές γραμμές. Και μόνο όταν ξαναγύρισε κι εκείνος στη θέση του, πήδησε από το χαρακώμα και προχώρησε προς την καλύβα, φωνάζοντας στους Γερμανούς ότι πήγαινε να ελευθερώσει το σκύλο τους.

Η εξοφάνισή του έγινε αντιληπτή όταν το πλοίο βρισκόταν σε απόσταση πολλών μιλίων από το λιμάνι. Ακολούθησε, λοιπόν, προς τα πίσω, την πορεία που είχε πάρει φεύγοντας, αλλά ο σκύλος δε φαινόταν πουθενά. Τελικώς, όμως, βρέθηκε, όταν το πλοίο ξεκίνησε πάλι από το λιμάνι για τον προορισμό του.

Ο “άκαυστος” Ισπανός

Το 1803, πριν από 154 χρόνια, το Παρίσι είχε αναστατωθεί με την περίπτωση ενός Ισπανού, ηλικίας 23 χρόνων, που οι έφημερίδες της εποχής τον είχαν αποκαλέσει “άκαυστος”. Ο νεαρός αυτός Ισπανός, που είχε γεννηθεί στο Τολέδο, ήταν τελείως αναίσθητος στη φωτιά.

Η “Εφημερίδα των Συζητήσεων”, στο φύλλο της 17 Οκτωβρίου, περιγράφει τα πειράματα που εξέτελεσε ο “άκαυστος” Ισπανός στο αμφιθέατρο της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου. Τα πειράματα διευθύνονταν από τον καθηγητή Πινέλ και ήταν τα εξής:

1ον. Ο νεαρός Ισπανός έχωσε τα χέρια και τα πόδια του μέσα σε βραστό λάδι θερμοκρασίας 85 βαθμών κι’ έπλυνε κατόπιν το πρόσωπό του με το ίδιο λάδι.

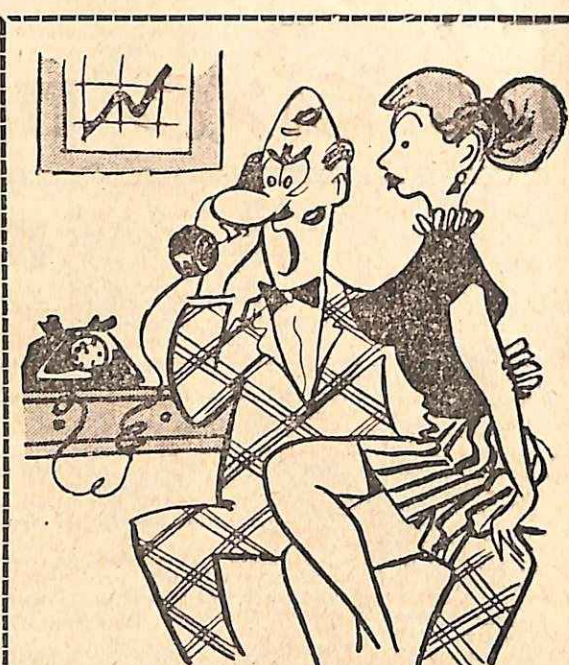
2ον. Περιέφερε τα χέρια και τα πόδια του πάνω σε μία χοντρή και πλατειά λαμαρίνα, που ήταν κοκκινισμένη στη φωτιά.

3ον. Έβαλε διαδοχικά στο στόμα του υδροχλωρικό, νιτρικό και θειικό οξύ. Και τα τρία αυτά οξέα είναι καυστικά.

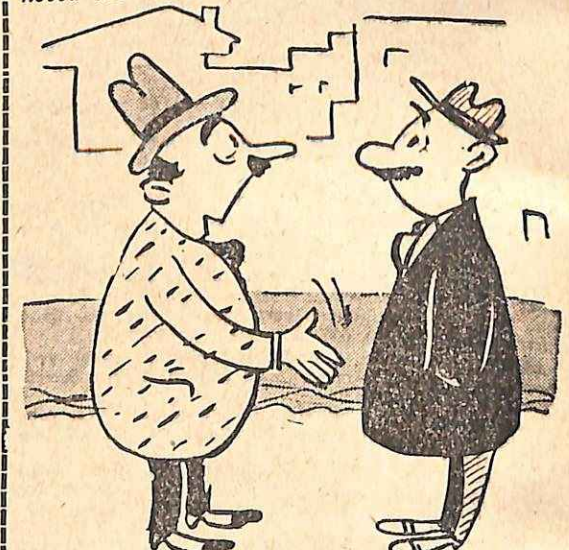
4ον. Έβαλε τα χέρια και τα πόδια του μέσα σε αλατισμένο νερό θερμοκρασίας 70 βαθμών.

5ον. Τού έβαλαν στη γλώσσα μία σπάτουλα κοκκινισμένη στη φωτιά.

6ον. Τού περιέφεραν στα πόδια επί ένα τέταρτο ένα αναμμένο κερί. Ο νεαρός Ισπανός δεν έδειξε σημάδια πόνου σε καμιά περίπτωση. Το σώμα του, έξ’ άλλου, δεν παρουσίασε εγκαύματα.

—Μά είναι ανάγκη, βρέ παιδί μου, να με παίρνης στο τηλέφωνο την ώρα, που είμαι τόσο απασχολημένος, για να μου πής πως κέρδισα μία κούτα στο λότο;

—Α! Έγώ της έχω επιβληθεί της γυναίκας μου. Τρώει ό,τι της μαγειρεύω!

—Λέει, πως στο δέντρο έχει τα τρόφιμά του, κύριε προϊστάμενε!

Τα δηλητήρια ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ!..

Οι μπουγιές των τοίχων, των κρεβατιών, κλπ.

Πριν από λίγον καιρό, η προέβειρα των “Ηνωμένων Πολιτειών” στη Ρώμη έφερε μια όξεια δηλητηρίαση που έφερε σε μεγάλη άηχυνία τους γιατρούς. Τα συμπτώματα έδειχναν πως επρόκειτο για δηλητηρίαση με άρσενικό, αλλά η πρόβλεψή της ήταν αδύνατο να εξακριβωθεί. Στο τέλος, ανακαλύφθηκε ότι αυτή η δηλητηρίαση οφείλετο...

...στην πράσινη μπουγιά με την οποία ήταν περασμένη η κρεβατοκάμαρα της. “Ως προχτές ακόμη, όλα τα πράσινα χρώματα περιείχαν άρσενικό. Οι νομοθεσίες όλων των κρατών έχουν απαγορεύσει σήμερα τη χρήση του γι’ αυτό το σκοπό. Το πρόσφατο παράδειγμα όμως, της προέβειρας των “Ηνωμένων Πολιτειών”, έδειξε ότι η απαγόρευση αυτή δε γίνεται πάντοτε σεβαστή.

“Αλλά” το άρσενικό, για να προκαλέσει δηλητηρίαση, πρέπει ν’ ανακατευτεί στις τροφές που τρώμε ή τα ποτά που πίνουμε. Πώς λοιπόν, ένα βερνίκι του τοίχου μπορεί να προκαλέσει το ίδιο αποτέλεσμα; Στο σημείο αυτό παρεμβαίνει ένας μήκης, που έχει τη συνήθεια να ζή πάνω σε ούσιες, που περιέχουν άρσενικό. Ο μήκης αυτός αποσπνέει τα άρσενικά παρσακευάσματα. Αυτά απελευθερώνουν τότε το καλούμενο άρσενικό οξύ υδρογόνο, που είναι ένα αέριο εξαιρετικά δηλητηριώδες. Το αέριο αυτό έχει την όσμη του σκόδου, αλλά όταν βράσκει, σε μικρές ποσότητες, είναι αδύνατο να το αντιληφτούμε. “Ετσι η δηλητηρίαση συνεχίζεται άθόρυβα, ώσπου για μέσα ξεσπούν τα δυσάρεστα συμπτώματα. Και αυτό ακριβώς συνέβη στην περίπτωση της σύζυγου του Αμερικανού διπλωμάτου.

“Επικίνδυνες δηλητηριάσεις μπορούν να προκληθούν και από τα άλατα του χαλκού. Οι δηλητηριάσεις αυτές του είδους ήταν πολύ συχνές την εποχή που όλα σχεδόν τα σπιντρία μαγειρεύαν με χάλκινα

σκεύη. “Αλλά” ο κίνδυνος αυτός δεν εξαφανίστηκε και σήμερα, γιατί πολλά από τα φρούτα που χρησιμοποιούμε στο τραπέζι μας έχουν ίχνη βεϊκού χαλκού με τον οποίο τα ραντίζουν οι παραγωγοί για να τα προστατεύσουν από διάφορα παράσιτα.

Ο βεϊκός χαλκός, που χρησιμοποιείται για το ράντισμα, ανακατεύεται με διάφορες κολλητικές ουσίες, για να μην παρσυρθεί από τις βροχές και να μείνει όσο το δυνατό περισσότερο πάνω στα φύλλα και τους καρπούς του φυτού. Γι’ αυτό, το άλλο πλύσιμο δεν αρκεί. Πρέπει, τούναρτον, να πλέγουμε πολλές φορές και με μεγάλη προσοχή τα φρούτα που τρώμε. Ο καλύτερος τρόπος προστασίας είναι να τρώμε καμψοί, ώσα να μουσκεύουν μέσα στο νερό. “Ετσι διαλύονται οι κολλητικές ουσίες και μαζί μ’ αυτές παρασύρονται και τα τυχόν ύποχοντα ίχνη βεϊκού χαλκού.

Η δηλητηρίαση με το βεϊκό χαλκό είναι πολύ περίεργη. “Αλλά” άτομα δηλητηριάζονται αν καταπιούν και ελάχιστα ίχνη. “Αλλά, τούναρτον, άνεχοντα να δόσεις που δε μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως ίσχυρες. “Αλλά και το ίδιο άτομο μπορεί τη μια φορά να πάθει δηλητηρίαση από ελάχιστα ίχνη, ενώ σε άλλη περίπτωση να άνεχθη ίσχυρές δόσεις. Η επιστήμη της τοξικολογίας δεν κατόρθωσε να λύσει ακόμη αυτό το μυστήριο. Είναι πιθανόν ότι στο ζήτημα αυτό παίζουν σημαντικοί ρόλοι τα όξια που αναπτύσσονται μέσα στο στομάχο από την ταυτόχρονη χορήγηση άλλων τροφών. Μερικά απ’ αυτά τα όξια εξουδετερώνουν την επίδραση του βεϊκού χαλκού, ενώ άλλα την κάνουν έντονη.

“Ενα άλλο δηλητήριο που βρίσκεται μέσα στα σπιντρία μας είναι ο μολύβδος. Το μίνιο με το οποίο οι ελαιοχρωματιστές περνάνε τα κάγκελα, τις σιδερένιες κρεβάτια, τις λαβές των παραθύρων κλπ. για να μην σκουριάσουν, περιέχει οξείδιο του μολύβδου που είναι ένα δραστικό δηλητήριο. “Αλλά μολύβδου βρασκόνται επίσης στις λευκές μπουγιές.

Πριν από μερικά χρόνια, ένα παιδάκι πέντε χρόνων παρουσίασε συμπτώματα μολύβδωσης—έτσι καλείται η δηλητηρίαση από μολύβδο.—χωρίς ούτε οι οικείοι του, ούτε οι γιατροί να μπορούν ν’ αντιληφθούν την αιτία. Στο τέλος, εξακριβώθηκε ότι το παιδάκι αυτό έβγαζε από το κρεβατάκι του κομματάκια λευκής μπουγιές, που περιείχαν όλα μολύβδου, και τα έτρωγε.

“Αλλά και πολλές από τις μπουγιές που χρησιμοποιούμε για τα παπούτσια ή για τα ρούχα περιέχουν επίσης δηλητηριώδεις ουσίες. Το ίδιο συμβαίνει και με τις μπουγιές των καλιών που έχουν συνήθως στη βάση τους άλατα μολύβδου. Οι μπουγιές αυτές, εκτός από τον κίνδυνο δηλητηρίωσης, προκαλούν επίσης σε πολλές περιπτώσεις έντονα αλλεργικά φαινόμενα.

“Εξαιρετικά επικίνδυνα, έξ’ άλλου, είναι όλα τα σύγχρονα έντομοκτόνα και ειδικότερα εκείνα που περιέχουν φώσφορο. Μην τα άφηνετε ποτέ ακάλυπτα μέσα στα σπιντρία σας. Οι μύγες και άλλα έντομα μπορεί να τα μεταφέρουν στις τροφές σας.

Χωρίς παλτό

Το γλέντι άρχισε κατά τις ένενά το βράδυ. Είχαμε μαζευτεί εν όλω τριάντα ψυχές—ή, μάλλον, τριάντα πεινασμένα και διψασμένα στόματα—για να ευχθούμε τα δέοντα στο φίλο μας τόν Νικολάκη.

Κι’ ανάμεσα σ’ αυτές τις τριάντα ψυχές ή στα Ισάριθμα στομάχα, υπήρχε κι’ η Λουίζα, που έγινε άφορη να πιστέψω στον λεγόμενο κεραυνοβόλο έρωτα.

Τη στιγμή που μάς συστήσανε, η καρδιά μου σφίχτηκε, ή ανόσος μου κόπηκε και τα γόνότα μου λύγισαν. Χάρης, όμως, στην αυτοκυριαρχία μου, κατόρθωσα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου και να κρύψω την τρικιμία που είχε ξεσπάσει μέσα στην ευαίσθητη ψυχή μου.

Φυσικά, την πλειύσια κανονικά και σκοτώθηκε να την περαιοποιώμαι. Κι’ αυτό, φαίνεται την κολάεψε και την εύχρηστούσε ιδιαιτέρως, γιατί δε μούλεγε ποτέ όχι. Κι’ έτσι, έφαγε—για να μη με κακοκαρδίσει, ασφαλώς—όχτω τυρόπιτες, έφτα κοτόπιτες, τρεις σπανακόπιτες, χόρια ή ταρταρούλα, ή ρωσική σαλάτα και τα γενικά αποκαλούμενα κομμάτια. Και παρόλα αυτά, κατέβαζε και τα σχετικά ποτηράκια της, μ’ ένα όνειροπόλο και ρωμαντικό ύφος.

—Γιατί, Θεέ μου, να μη γνωρίσω καλύτερα αυτό το ύπεροχο πλάσμα; μουμολούζα κυττάζοντας την έκστατικά. Κι’ αφού τη ρούφαγα με τα άπληστα βλέμματά μου άπαντούσα στον έαυτό μου:

—Κάλλιο άγία, παρά ποτέ!

Κι’ οι άρες περνούσαν εύχαιρία, και το γλέντι άναβε και κόρωνε κι’ η Λουίζα τραγούτινε, κι’ έγω ξεχειλίζα από έρωτα, ζούσα ένα θεοπέσιο όνειρο, που ήθε να το διαλύση ή αντιπαθητική φωνή του Αντρέα του άχαίρετου:

—Τρεις ή ώρα, παιδιά. Καιρός να το χαλάσουμε.

Ολοι συμφώνησαν μαζί του

—και πολύ περισσότερο ο οφκοδεσπότης που είχε μπαρμπαίσει πιά ο χριστιανός. “Επανάλαβαμε για έκαστη φορά τις τυπικές και γλυκανάλατες ευχές μας, άσπασθήκαμε χιαστί τόν έορτάσαντα φίλο μας τόν Νικολάκη.

Κι’ όπως αντιλαμβανέστε, σαν έξυπνοι άνθρωποι που είστε, τού λόγου μου δεν ένοούσα να ξεκολλήσω από τόν πλευρό της Λουίζας που γύρισε και με κύτταξε χαμογελώντας και εξαφνικά, μου έκανε τη μοιραία έρωτησι:

—Δε φοβάς παλτό;

—Παλτό; κόρησας είρωνικά.

Χάρηκα λίγο την έκπληξή της και συμπλήρωσα πνευματωδώς:

—Μου είναι άγνωστον αυτό τόν είδος.

—Και δεν κρυώνεις; με ξαναρώτησε έμβροντη.

—Ποτέ! τή διαβεβαίωσα.

—Και πώς τά καταφέρνεις;

—“Ας είναι καλά τά μπάνια.

—Ποιά μπάνια;

—Τά θαλάσσια.

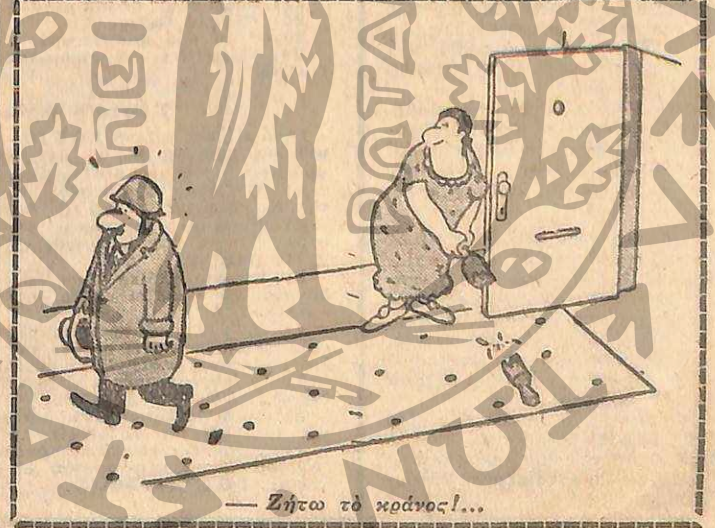
—Κάνεις μπάνια τόν χειμώνα;

—Βεβαίως! Γι’ αυτό έχω σκληρογυγνή και δεν κρυώνω!

Τι άλλο νέλεγα ο δυστυχής για να δικαιολογήσω την άεσοβήτητα κατάστασή μου; Και τί ιδέα θα σχημάτιζε για μένα ή Λουίζα, αν όμολογούσα ότι ένεκα διάφορες οικονομικές κακοτυχίες είχα μείνει χωρίς παλτό;

“Αναγκάστηκα, λοιπόν να ξεφουρνίσω αυτό τόν τρομερό και τόσο έντυπιακό ψέμα. Και, προσπαθώντας να συγκρατήσω τά σαγόνια μου, που έτρεμαν και κροτάζαν από τόν τρομερό κρύο, τής έπιασα ραντεβού. Και χωρίς να σκεφτή καθόλου δισταχέ.

Κι’ άρχισε έτσι τόν φλογερό και παθητικό ρομάντο μας τόν ωραιότερο ρομάντο των αιώνων.

—Ζήτω τόν κρόνος!...

ΟΙ ΛΗΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Με το δορυφόρο

— "Αντρα μου, ήλγε η Έφταλία στο Νικολάκη τη δ.τι λατάρησα με στα παραμύθια, το πετύχαμε με το δορυφόρο. Κι' έτσι τώρα ειρήνη υνί! Τα πιστόλια, τα σούλματα και οι πόλεμοι, είναι ύποθεσι που ξεθύμανε. Θά μουφλουζέιουμε οι φάμπρικες, που κάνουνε κανόνια. Όσο για το ΝΑΤΟ και τον ΟΗΕ, θά ξεφτίσουνε, θά κάνουνε φαλιμέντο. Οι κονσόλοι και οι παλληκαράδες, θά κάτσουνε, στ' αυγά τους κι' οι στόλοι θά πιάσουνε μύδια και χάβαρα. Θά σκουδιάσουνε και στο φινάλε θά πουληθούνε για παλιά σίδερα! Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπτε και συνέχισε:

— "Η παροιμία λέει εδπου γυρίζει, μυρίζει, γι' αυτό θά φύγω κι' εγώ. Άγ-καλά έχω προσκλη-σι να ταξιδέω με τον 3ο δορυφόρο. Θά πάω, λοιπόν,

στο φεγγάρι, θά πάω εκεί ένα οικόπεδο, θά χτίσω μια βίλλα με μπώ στοση καρσινής μου καρδί στο μάτι τη! 'Ε-κεί ήμαθα πώς έχει κλίμα ξερό, νερό χωνευτικό μπόλικο κι' όχι σαν έδω, που τ'ό πίνεις με το φάρμακο και το πλε-ρώνεις με το κυδίκ. 'Εχει βουνά, θά-λασσες κι' όμορφο αέρα!

— Ούλα αυτά, Φταλία μου, είναι άερας φρέσκος!

— Μωρέ, μη κογιονάρης! 'Εγώ σου μιλώ με ντοκουμέντα. 'Ηθολ για σκέ-ψου έπειτα απ' αυτή τη μίξερια και το αδιέξοδο, αυτή η έξοδο... Χαλάλι να πάω κι' εγώ με το δορυφόρο ταξιδί στα έπουράνια!

— Μα έσύ, βρε γυναίκα, από μικρή με τσοι προσευχές σου ταξίδευες δυο φορές τη μέρα στα έπουράνια.

— Άσε τσοι προσευχές και τὰ πα-ραμύθια, σαχλέ!

— Μα έσύ, Φταλία μου, μιλάς για παραμύθια και λες πώς σε προσκαλέ-σανε να πάς στο φεγγάρι και να φέρης τον ούρανό με τ' άστρα!

— Μα η Έφταλία του γουδοκοπανά γι-νατινά;

— 'Εγώ θά φύγω, δε νταγιαντώ να ζω μέσ' την έκμετάλλα, τὰ χρέη, τσοι αυραγορίτες και τ'ό άπάτες. Σήμερα η γρίππη, αύριο ο σεισμός, μεθαύριο η Έφορία. Κάθε μέρα και μιά τρακα-τούκια ανάβει!

— Βρε γυναίκα, άσε τσοι λωλάδες και τὰ γκεδελέλκια. Πού άκούστηκε χειμώνα καιρό ά εσοπτίσης; Κάτσε στο κουζούρι σου, στο ταντούρι σου. Πού θά βρης τέτοια γκελίρια; Κόβω τη μπουκουνιά μου σε δυο να την μοι-ραστούμε και στην άλειβω βούτυρο! 'Εδώ έχεις κρέντιτα, ένοικιοστάσιο, Ι.Κ.Α., ούλα με δόσεις, και να μου θες ζορ-ζορίνα να βάλης τέτοιο ταντανά στο κεφάλι σου. Πασαπόρτια, πολιτρέ-δες, βερικάδες, γκαρντινιές, κονσολά-τες, κουμέρκια...

— Στάθηκε λίγο, σκέφτηκε και συνέ-χισε:

— Και να σου πώ την αλήθεια, δε σε πιστεύω! Βρε, νέντε νέντε να πό-ρης έσύ πρόσκλησι για το δορυφόρο; Κι' η καρσινή η φαριμακότομη, δη-θεν για να την παρτικουλάρη, βγήκε και τ'ό φάναξε:

— "Οχι, κύρ-Νικολάκη μου, να την πιστέψης! Δέ λέει ψέμματα. Γιατί έ-ρω δοκιμή θά πάρη ζωά απ' ούλες τσοι ράτσες, και μόνο κομήλα δε βόηκανε. Γι' αυτό την καλέσανε και μάλιστα την παρκαλέσανε!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Το ταξί

Κουζούμι Ιπποχτές σε ένα Ισπίτι ήθελε να ηλιάνω, το λοιπόν, λέω, ένα ταξί θά Ι-παίρνω κομάτι μου να έκάνω. Σουρπου-τά μου στο Ισπίτι εκείνο έπισκεψ ήτανε και εγώ θά ήπαινα, ταξί στο πόρτα θά ήπαινε, Σουρπουτά μου φωνάγμένο θά έκανα, έξω θά Ιθαίνανε, ταξί θά Ιθελέ-νε, άιντε, Σουρπουτά μου θά έλεα, Ισπίτι μας να ηλιάνουμε!

Τώρα θά με έλπης μουσιό Καραμπέτ, γιαβρούμ, τέτοια κόλλα έκάνεις; Χίτες σε γιαβρούμ ντέν ταιριά-ζουνε, άμμα όταν Ι-σπίτι μου 'Αζναβόρ Ζαρουζιάν έρχεται κομμάτι του έκάνει μάτι μας Ιμπαίνε, με ταξί έρχεται, ταξί πόρτα μας περιμένει, πολύ φαντασμένος έ-νεται. Το λοιπόν, κα-ταλαβαίνεις, άνάκη ήτανε. Μάτι μου Ιμ-παίνεις; 'Ιστέ και ε-γώ μάτι σου Ιμπαίνω.

Το λοιπόν, λέω, ά-μα ένα ταξί θά Ι-παίρνω, είκοσι πήχες θά ένετα, μέσλο, και νούργιο, στράκες να έκάνη! Το λοιπόν στο στάσις ηλιάνω, το έ-να κυττάω, δεν με ήρσει! Το άλλο κυτ-τάω, δεν με ήρσει! "Ύστερα ένα άλλο, ελέπω, βάι, βάι, βάι, τι ήτανε εκείνο κου-ζούμι; Είκοσι πήχες ήτανε, μέσλο, άσπιρο και τέτα του μπλά ήτανε, ούτε 'Ανάση ά-γιά, μά το Θεός σε λέω τέτοιο αυτοκίνητο δεν έχει.

Το λοιπόν πηλαιοσμένος ένομαι και στον σωφέρη λέω:

— Κουζούμι, Ιλεύτερος;

— Το σωφέρη από πάνω ως κάτω κυττα-μένο με έκανε, χίτες μάτι του ντέν έγέμισα.

— Τι θέλεις; με λέει.

— Τι να ήθελω γιαβρούμι; λέω, Ταξί να παίρνω.

— 'Εκείνος πάλι από πάνω Ισπε με κάτω κυ-ταγμένο με κάνει, ύστερα με λέει:

— Ποθ' θες να πάς;

— Γιαβρούμ λογαριασμό θά σε δίνω; Πα-ρά ντέν θά πηλρώσω; Όπου ήθελω ηπαί-νω, Ιστέ!

Το σωφέρη, όμως, πάλι για να κυττα-μένο με έκανε.

— Πές μου ποθ' θες να πάς! Σε παϊρά-ζει, χριστιανέ μου, να το ηής;

— 'Ιστέ στα Σφαγεία, ηπαίνω.

— Σε τὰ Σφαγεία;

— Ναι, Ιστέ.

— Δεν πάει το άμάξι, κύριος! Βρες κα-νένα άλλο.

— Και γιατί ντέν ηπαίνε στα Σφαγεία, με άντρωπε; Πρέπει να σε λέω στο Κο-λανάκι ηπαίνω, για να σε παίρνης;

— Πολλά λόγια έχεις, κουμπάρε, με λέει.

— Βάι έσάγγλω έσέκ, λέω, χίτες ντέν γε-μίζω μάτι σου; Θά με Ιπαίρνης και ένα τισαγούδακι θά ηής, κιοπόγγλου κιοπέκ.

Ηπαίνω το λοιπόν και ένα Ιστυφολακα φωνάζω:

— Μουσιό πόλιμαν, λέω, έδω Ιστέ το ταξί ήθελω και το κύριος σωφέρης μάτι του ντέν γεμίζω, χίτες ντέν ήθελε να με παίρνη. 'Αφού σημάα του άνεσασμένο έχει.

Τότε το πόλιμαν τον σωφέρη ρωτάει:

— Γιατί δεν παίρνης τον κύριο;

— Πώς να τον πάρω κ. πόλιμαν. Δεν τον βλέπεις; Είναι μέσα στις λάσπες. Γιατί δεν παίρνης άλλο άμάξι;

— Γιατί δεν παίρνης άλλο άμάξι, με λέει ο πόλιμαν.

— Κουζούμι έγώ αυτό ήθελω!

— Και γιατί θέλεις σάνε και καλά αυτό; Τότε το άλλο σωφέρηδες μαζεύονται και καζούρα με κάνουνε:

— 'Ο κύριος είναι άριστοκράτης και θέ-λει να πάη με άμάξι υπερπολυτελέας!

— 'Ο κύριος είναι συνηθισμένος απ' τις λιμουζίνες του!

— 'Ο κύριος είναι καθώς πρέπει και δεν καταδέχεται τ' άλλα άμάξια!

Φοθ' 'Αλλάχ πελαιοσίν βερσίν!

— Νά, κιοπόγγλου κιοπέκ! Λέω και βέ-κα μουντζες τούς έδίνω.

— 'Εκείνοι έλια έκάνουνε και εγώ, ύστερα... τισάμ Ιπαίρνω και ηπαίνω στα Σφαγεία.

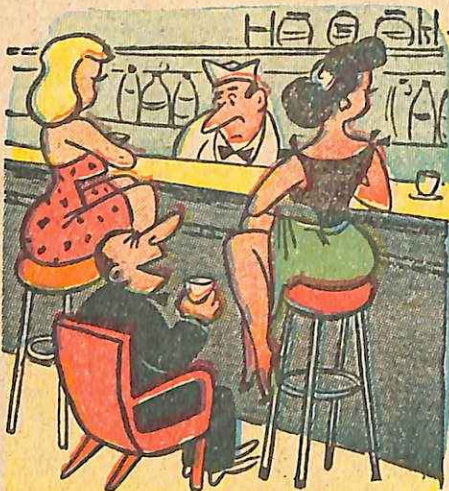
— 'Εσάγγλω έσέκ! Μιά φορά και εγώ τα-ξί ήθελω να Ιπαίρνω και κέφι μου χαλα-σμένο έκάνανε. Άμμα έδω ποθ' τὰ λέμε, Ισχαριστήμένος είμαι. Οίκονομία με κά-νανε!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

— Σας προσλαμβάνω, δεσποινίς και πιστεύω να τὰ πάτε καλά και με τη γυ-ναίκα μου.

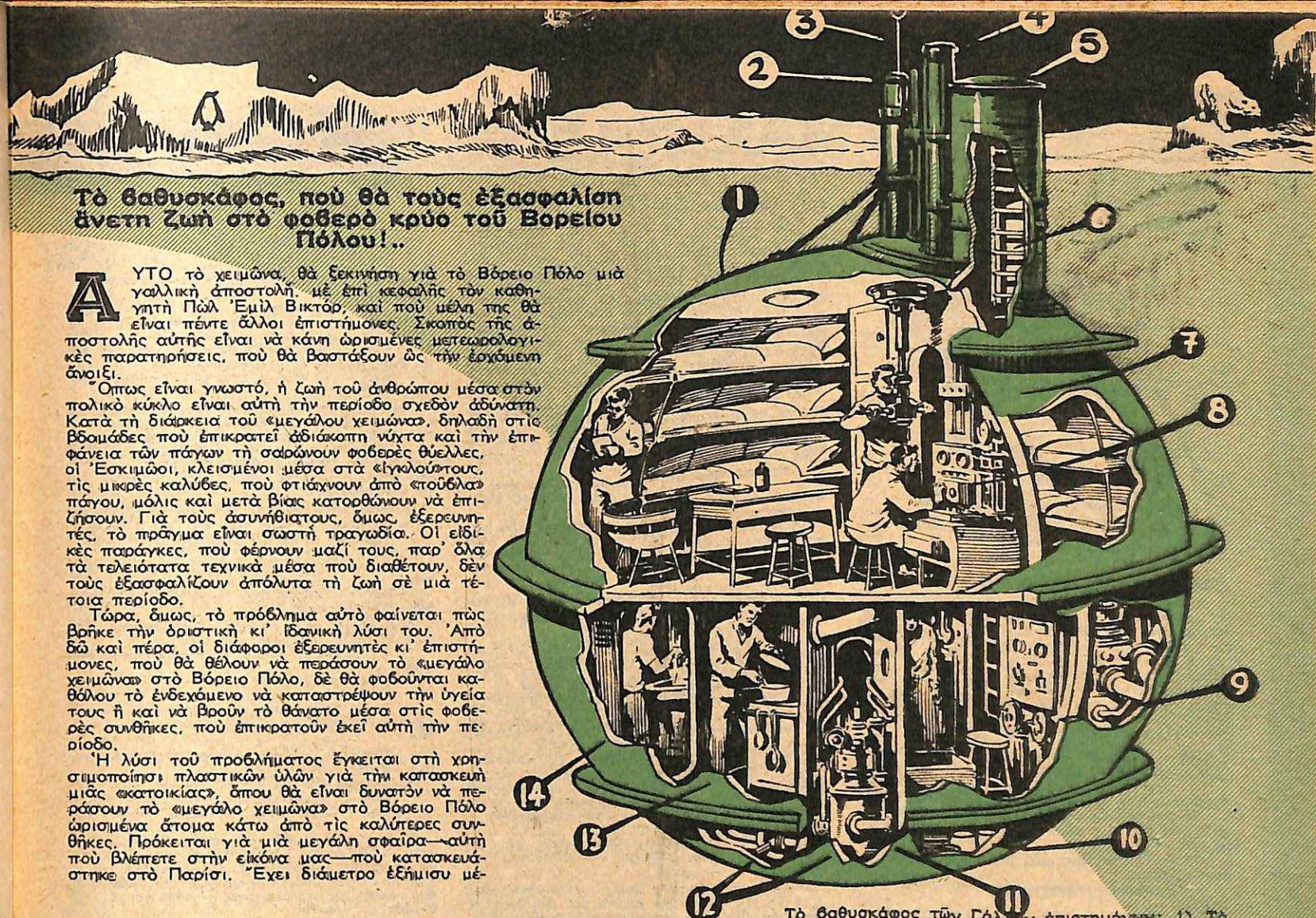
— Δέ νομίζω ότι δικαιολογείται τσση αισωδοξία, κύριε!...

— Εύχαριστώ... Προτιμώ την πολυ-θρόνα!...

— Μαμά, την πήρα την αύξηση!...

Το θαυσοκάφος, που θα τους εξασφαλίση άνετη ζωή στο φοβερό κρύο του Βορείου Πόλου!..

ΑΥΤΟ το χειμώνα, θά ξεκινήση για το Βόρειο Πόλο μια γαλλική αποστολή, με επί κεφαλής τον καθη-γητή Πώλ 'Εμιλ Βικτόρ, και πού μέλη της θά είναι πέντε άλλοι έπιστήμονες. Σκοπός της ά-ποστολής αυτής είναι να κάνη ώρισμένες μετεωρολογι-κές παρατηρήσεις, που θά βαστάζουν ως την έρχόμενη άνοιξη.

Όπως είναι γνωστό, η ζωή του ανθρώπου μέσα στην πολικό κύκλο είναι αυτή την περίοδο σχεδόν άδύνατη. Κατά τη διάρκεια του εμεγάλου χειμώνα, δηλαδή στις βδομάδες που έπικρατεί αδιάκοπη νύχτα και την έπι-φάνεια των πάγων τη σαρώνουν φοβερές θύελλες, οι Έσκιμώοι, κλεισμένοι μέσα στα έγκαλύπτους, τις μικρές καλύβες, που φτιάχνουν από 'πουθλά' πάγου, μόλις και μετά βίας κατορθώνουν να έπι-ζήσουν. Για τους άσυνήθιστους, όμως, έξερευνη-τές, το πράγμα είναι σωστή τραγωδία. Οι ειδι-κές παραγάκες, που φέρνουν μαζί τους, παρ' όλα τὰ τελειότατα τεχνικά μέσα που διαθέτουν, δεν τους εξασφαλίζουν άπόλυτα τη ζωή σε μια τέ-τοια περίοδο.

Τώρα, όμως, το πρόβλημα αυτό φαίνεται πως βρήκε την άριστική κι' ιδανική λύσι του. 'Από δώ και πέρα, οι διάφοροι έξερευνητές κι' έπιστή-μονες, που θά θέλουν να περάσουν το εμεγάλο χειμώνα στο Βόρειο Πόλο, δε θά φοβούνται κα-θόλου το ένδεχόμενο να καταστρέψουν την υγεία τους ή και να βρουν το θάνατο μέσα στις φοβε-ρές συνθήκες, που έπικρατούν εκεί αυτή την πε-ρίοδο.

Η λύσι του προβλήματος έγκειται στη χρη-σιμοποίηση πλαστικών υλών για την κατασκευή μιας «κατοικίας», όπου θά είναι δυνατόν να πε-ράσουν το «μεγάλο χειμώνα» στο Βόρειο Πόλο ώρισμένα άτομα κάτω από τις καλύτερες συν-θήκες. Πρόκειται για μια μεγάλη σφαίρα—αυτή που βλέπετε στην εικόνα μας—που κατασκευά-στηκε στο Παρίσι. 'Εχει διάμετρο έξιμισι μέ-

ΟΙ ΡΟΒΙΝΣΟΝΕΣ ΤΩΝ ΠΑΤΩΝ

τρων κι' ο όγκος της πιάνει έκατόν σαραν-τατέσσερα τετραγωνικά μέτρα.

Το ντύσιμό της από πλαστική ύλη ά-ποτελείται από τρία στρώματα, που το όλο πάχος τους φτάνει τους έφτα πόντους. Τα στρώματα αυτά θεωρούνται άρκετά για να άπομονώσουν το έσωτερικό της σφαίρας από τὸ ψυχός και την υγρασία του περιβάλλοντος.

Ο έσωτερικός της χώρος είναι χωρι-σμένος σε δυο πατώματα, με μιά κατοική-σιμη έπιφάνεια πενήνταοχτώ τετραγωνικών μέτρων, δηλαδή ίση περίπου μ' ένα συνη-θισμένο δικαίωμα, άποτελούμενο από τέσσερα δωμάτια.

Στο πάνω πάτωμα της σφαίρας αυτής, όπου θά μένη η έξασμελης γαλλική άπο-στολή, είναι οι χώροι των έπιστημονικών όργάνων, η τραπεζαρία κι' οι κουκέτες για τον ύπνο. Στο κάτω πάτωμα, που είναι μικρότερος χω-ρητικότητα, υπάρχουν η άποθήκη των τροφίμων, το σύστη-μα θερμάνσεως, οι ηλεκτρογεννήτριες κι' η τουαλέτα.

Το πιο άξιοσημείωτο είναι ότι η σφαίρα αυτή δε θά στηθί πάνω στην έπιφάνεια των πάγων, αλλά θά χωθή μέσα σ' αυτούς.

Συγκεκριμένα θά βρίσκεται κάτω από στρώμα πάγου πάχους έναμιση μέτρου. Γι' αυτό άκριβώς της βάσανε την όνομασία «θα-υσοκάφος».

Στην έπιφάνεια θά βγαίνουν μονάχα ώρισμένοι σωλήνες για τὸν έξερρισμό και τὸ διάχυμο του καπνού, ένα περισκόπιο, οι άν-τένες του άσυρμάτου και του ραδιοφώνου κι' ο πυργίσκος της εισόδου.

Μαζί μ' αυτά όλα θά προβάλλουν κι' οι έλικες του συ-στήματος παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος, ένα είδος μικρού ανεμόμυλου, που κινούμενος από τον άέρα θά βέη σε λειτουργί-α τις δυο μικρές ηλεκτρογεννήτριες στο βάθος της σφαίρας, ώστε οι έξη Ροβινσόνες του Βορείου Πόλου να έχουν φώς και θέρμότητα.

Φυσικά τὸ νερό θά τὸ προμηθεύονται εύκολάτα και απ' εύ-θείας από τους πάγους που θά περιβάλλουν από παντού το θα-υσοκάφος.

Το φοβερό ψυχός του Πόλου δεν πρόκειται να έπιδράση καθό-

Το θαυσοκάφος των Γάλλων έπιστημόνων: 1) Τὸ έσωτερικό πάχος της σφαίρας είναι 7 πόντοι. 2) Περισκόπιο. 3) Κεραίες άσυρμάτου. 4) Σωλήνες για τὸν έξερρισμό και τὸν καπνό. 5) Σκέπασμα πυργίσκου. 6) Πυργίσκος εισόδου. 7) Χώρος έργα-σίας και διαμονής. 8) Έπιστημονικά όργανα. 9) Ηλεκτρογεννήτριες. 10) Άποθήκη. 11) Σύστημα θερμάνσεως. 12) Σύστημα ύδρευσης. 13) Κουζί-να. 14) Τουαλέτα.

λου... έσωτερικό της σφαίρας, για τρεις λό-γους: Λόγω της τέλει άπομονώσεως που έξασ-φαλίζει τὸ μύσιμό της από πλαστική ύλη, της θερμότητας που θά παράγεται διαρκώς μέσα της και τέλος έξ αίτίας του γεγονότος ότι η σφαίρα δε θάναί έκτεθειμένη έξω, αλλά χωμένη μέσα στους πάγους. 'Εξ άλλου, η σφαίρα είναι τόσο στερεά φτιαγμένη, ώστε να μπορή ν' άντέχη σε πιθανές μετακινήσεις των πάγων, που θά την τριγυρίζουν από παντού.

Τὰ έξη μέλη της γαλλικής άποστολής θά πέ-σουν με άλεξιπτώτα στο προσδιωρισμένο μέρος. Με άλεξιπτώτα επίσης θά ριχτούν στο μέρος αυτό τὰ τριαντάση κομμάτια, στα όποια είναι λυμένη η σφαίρα. Ο καθηγητής Βικτόρ κι' οι σύντροφοί του θά μον-τάρουν κατόπιν τὰ κομμάτια αυτά και θά θάσουν τη σφαίρα σ' ένα ανάλογο λάκκο που θ' άνοίξουν στον πάγο.

Ύστερα θά μπουν μέσα της, θά κλείσουν από πάνω τον πυργίσκο της εισόδου, όπως άκριβώς γίνεται στα ύποδρύ-χια, και θ' άρχίσουν την πολυμήνη διαμονή τους, κάνοντας τις έ-πιστημονικές τους παρατηρήσεις άνευόλγχα κάθε μέρα.

Θά τους είναι όλοτετα άδιάφορο, αν γύρω τους και πάνω τους τὸ θερμόμετρο θά δείχνη δεκάδες βαθμούς κάτω από τὸ μηδέν κι' αν οι θύελλες του εμεγάλου χειμώνα θά μαινώνται...

Αυτοί, μέσα στο σφαιρικό «σπίτι» τους, θάχουν εξασφαλίσει κάθε άνεσι και έξασασί.

Πόση άπόστασι, αλήθεια, από τις φοβερές, τις τραγικές συν-θήκες υπό τις όποιες άγιναν οι πρώτες έξερευνησεις των Πόλων, από τολμηρούς ανθρώπους, άληθινούς ήρωες!...

Δόντια με διαμάντια

Ο σείσης Άμπντουλάχ 'Αλζαβίτς της 'Υμένης θά μπορή ύστερ, από λίγο να καυχήθι πως έχει τὸ λαμπρότερο χαμόγελο του κό-σμου. Γιατί παράγγειλε στο Παρίσι μια τεχνική όδοντοστοιχία που τὰ δόντια της όλα θά είναι στολισμένα με διαμάντια! Τη έργασία αυτή ανέλαβε ο Παρισινός κοσμηματοπώλης Άρμάν Κλέρκ. Κάθε διαμάντι θά στοιχίση περί τις 12.000 δραχμές. Εί-ναι άγνωστο όμως πόσα θάζη έν δώλ η όδοντοστοιχία.

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΣΟΥΪΤΕΡ ΚΑΙ ΚΑΡΝΤΙΓΚΑΝ

ΤΑ καινούργια πλεκτά έχουν όλες τις ομοιότητες με τα παλιά, μόνο που διαφέρουν σε μερικά σημεία εμφάνισης, όπως είναι π. χ. το κλείσιμο του λαιμού. Στο σημείο αυτό τα μοντέρνα πλεκτά του 1958 εμφανίζουν πλήρη αλλαγή και κανένα σχέδον δεν έχει πια το δόξιο, σκέτο κλείσιμο με το λαστιχάκι.

Τα σουΐτερ και τα τζέμπερ αυτού του τύπου είναι παλιάς μόδας και εφέτος δεν πολυφοριούνται. Άλλα, τί θα γίνη; Θα πετάξουμε όλα τα πλεκτά που έχουμε, επειδή η καινούργια μόδα θέλει διαφορετικό το στήθος και το κλείσιμο του λαιμού; Όχι, βέβαια! Άλλα θα τα τροποποιήσουμε σύμφωνα με τη μόδα, ώστε να ανανεωθούν και να γίνουν καινούργια.

Ένα λαστιχο πλεκτό, από το ίδιο ή διαφορετικό μαλλί, μπορεί να κάνει το θαύμα του μια χαρά. Όπως βλέπετε και στα φιγουρίνια που σας δίνουμε, τα άνοιγματα εμπρός, γίνονται με λαστιχο, πάνω στο οποίο ανοίγονται οι κουμπότρυπες για το κλείσιμο του σουΐτερ.

Μικρό ή μεγάλο το άνοιγμα εμπρός, δεν έχει σημασία, ούτε αν υπάρχει γιακάς ή όχι.

Εκείνο που ενδιαφέρει είναι να διασκεδάζεται η μονοτονία του τζέμπερ ή του σουΐτερ με κάποιο κουμπωμα ή με μία «πάτα» κλπ.

Όταν μπαίνει επάνω, τοποθετείται μόνιμα στο κλείσιμο του λαιμού και ράβεται μόνο επάνω και κάτω. Στο κέντρο, που μένει ελεύθερο, περνά από μέσα ένα μαντήλι, που δίνει στο λαιμό, ή μία στενή εσάρπα ή ακόμη το κολλιέ της μόδας. Η τοποθέτηση δέ μιας «πάτας» στην άκρη του λαιμού ενός σουΐτερ είναι από τα απλούστερα πράγματα, που εύκολα μπαίνουν ακόμη και στο παλιό πλεκτό.

Όσο για τα «κάρντιγκαν», τα ζεστά πλεκτά ζακεττάκια, που τόσο εξυμνούνται κάθε γυναίκα κατά την διάρκεια του χειμώνα, έχουν αλλάξει κι αυτά ή μάλλον έχουν κάπως γαρνίρει την μονότονη εμφάνισή τους. Εφέτος, στα πλεκτά αυτά ζακεττάκια, μπαίνουν διάφορα τσεπάκια, π. χ. ψηλά στον ώμο ή στα μανίκια και άλλοι.

Άλλοτε πάλι κεντιούνται με χρωματιστές βελόνες ή διάφορα σχέδια, σε ωραίους αρμονικούς συνδυασμούς.

Πολύ της μόδας επίσης είναι εφέτος και τα ομοιόχρωμα κεντήματα, καθώς και τα κεντήματα σε διαφορετικές αποχρώσεις του αυτού χρωματισμού της ζακέτας.

Γίνονται δέ εύκολωτα, ακόμη και από την πιο άσχημη γυναίκα, φτάνει να έχει λίγο γούστο. Άλλα ωραιότατα επίσης είναι και αυτά που κεντιούνται στη μηχανή.

Τα πλεκτά ζακεττάκια, που θα φορέσετε για βράδυ, μπορείτε να τα κεντήσετε με χάντρες, πέτρες κλπ. Τα πλεκτά ανσάμπλ, στις περιπτώσεις αυτές γίνονται άσορτι.

Το ίδιο κεντήμα δηλαδή επαναλαμβάνεται και στο όμοιο πουλοθεράκι, που συνοδεύει συνήθως το κάρντιγκαν και σχηματίζεται έτσι ένα κομψότατο και πολύ μοντέρνο άσορτι, που μπορεί ωραιότατα να φορεθί για βραδυνή «αμπιγιέ» εμφάνιση.

Φυσικά, θα το φορέσετε με την ανάλογη φούστα, για να συμπληρωθεί κομψά και όπως πρέπει. Μία μούρη φούστα είναι, συνήθως, ή πιο κατάλληλη, γι' αυτές τις περιπτώσεις.

Συνήθίζονται επίσης οι πλισέ φούστες καθώς και οι φούστες με διάφορα εντράπες. Άλλα και η σκέτη και ίσια μούρη φουστίτσα είναι χαριτωμένη, «αμπιγιέ» και πολύ μοντέρνα συγχρόνως και φοριέται με όλα και όλες τις ώρες.

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΕ ΥΦΑΣΜΑ ΚΑΙ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΑ

Ποτέ άλλοτε ή χρησιμοποίησις του «γκλασέ» δέρματος δεν ήταν τόσο

καπέλλα και εσάρπες ακόμη, από δέρμα «γκλασέ». Επειδή όμως το ποιεΐται συχνότατα και για γαρνιρίσμα, κυρίως επανωφοριών, και πολλές φορές αντικαθιστά την γούνα.

Ένα περίφημο επανωφόρι από τουίντ, της Μπαλεντισάγκα, που βλέπετε στο φιγουρίνι μας, γαρνίρεται μ' ένα πλαστρόν, που κουμπώνει με μεγάλα δερμάτινα κουμπιά και μπαίνει κάτω από την φορδεϊά επάνω της χαμηλής τάλιας του επανωφορίου.

Αριστερά: Επανωφόρι από «τουίντ» γαρνιρισμένο με πλαστρόν από δέρμα «γκλασέ». Δεξιά: «Κάρντιγκαν» από δέρμα «γκλασέ» πολύ σούπλ, που φοριέται και μέσα από το επανωφόρι.

Η μόδα δέ του δέρματος και μάλιστα του «γκλασέ» γενικεύει τά-σο, ώστε δεν έχει περιορισμό σε καμία περίπτωση.

Τα σουΐτερ και τα τζέμπερ αυτού του τύπου είναι παλιάς μόδας και δέρμα. Άρκει το δέρμα να είναι άρκετά «σοούπλ», όταν πρόκειται να χρησιμοποιηθί για μπλούζα ή και για όλοκληρο φόρεμα.

1) «Τζέμπερ» με πόντ μέσα από την οποία περνά ένα μαντηλάκι. 2) «Σουΐτερ» της μόδας με μικρό γυριστό γιακαδάκι και κουμπωμα. 3) «Τζέμπερ» με μανίκια ¾ μακρός, με λαστιχο, που σχηματίζει το κλείσιμο εμπρός. 4) «Κάρντιγκαν» σε ίσια γραμμή γαρνιρισμένο με 2 τσέπες στους ώμους.

Διάφοροι τύποι γιακάδων, για κάθε γυναίκα και κάθε γούστο. Δεν έχετε παρά να διαλέξετε αυτόν που σας πηγαίνει.

Δεν πρέπει δέ να σας φανή καθόλου περίεργο ότι πολλά παρισινά μανικέν λαοφάρουν ίσια και στενά φορεματάκια, κατωμένα ολόκληρα από λεπτότατο δέρμα.

Όσο για τα «σουΐτερ» από δέρμα «γκλασέ» είναι μία «ανουβάτ», που αρχίζει τόσο να γενικεύεται, ώστε έχει πάψει, σχεδόν, να είναι πια ανουβάτ. Ο τύπος των δερματινών αυτών σουΐτερ, είναι απλός, απλούστατος, και συνήθως σε κλασσικό στυλ, με γιακαδάκι «σεμιζιέ», τσεπάκια και στενό, ίσιο μανίκι.

Πολλές φορές τα δερμάτινα «σουΐτερ» γαρνίζονται με πλεκτό μάλλινο λαστιχο στο γιακά και στις μανσέτες και παίρνουν έτσι μία όμη περισσότερο νεανική, απλή και χαριτωμένη. Η επικράτησις του δερμάτος «γκλασέ» επεκτείνεται ακόμη και στα κουμπιά, που γίνονται με δέρμα και αν έχουν 2 ή 4 τρύπες, περνούν δερμάτινα κορδόνια μέσα από αυτές και δένουν φιόγκο, στο κέντρον του κουμπιού.

Η Λανδέν γαρνίρει κομψότατα ένα σπόρ επανωφόρι με φορδεϊές απλικαρισμένες φάσες από δέρμα στον ίδιο χρωματισμό με το ύφασμα του επανωφορίου και επαναλαμβάνει τη γαρνιτούρα στα πέττα και στον γιακά.

Γενικά υπάρχει μία τάσι αντικαταστάσεως της γούνας, από δέρμα «γκλασέ», κυρίως στα ταγιέρ και τα επανωφόρια σπόρ.

Άλλ' όταν η δερμάτινη γαρνιτούρα δέ μπαίνει για να αντικαταστήσῃ τη γούνα, παρά για να γαρνίρῃ κομψά και μοντέρνα το γυναικείο ντύσιμο, τότε παίρνει ύφος περισσότερο αμπιγιέ και βάζει την σφραγίδα της μόδας του 1958.

ΕΣΑΡΠΕΣ ΑΠΟ ΓΟΥΝΑ ΚΑΙ ΥΦΑΣΜΑ

Οι εσάρπες εφέτος φοριούνται με δτιδήποτε και κυριαρχούν παντού.

Από ύφασμα ή από γούνα, ή μακρεία εσάρπα συνήθίζεται πολύ και έχει όριστικά απομακρύνει τις κομψές γούνινες «ετόλ», που θεωρούνται πια περασμένης μόδας.

Βέβαια, όσες γυναίκες έχουν γούνινες «ετόλ» θα εξακολουθήσουν να τις φορούν, αλλά δεν είναι πια της μόδας, όπως άλλοτε.

Εκείνο που ευνουεί εφέτος ή καινούργια μόδα, είναι οι εσάρπες, από γούνα ή ύφασμα όμοιο με το ταγιέρ ή το φόρεμα. Οι μοντέρνες εσάρπες είναι πολύ μακρείες, ώστε να τυλίγουν κοκκέτικα τις γυναίκες που τις φορούν.

Μία γούνινη εσάρπα αναπληρώνει, εφέτος, όχι μόνο τη ζεστή «ετόλ», αλλά και το γούνινο επανωφόρι, για τις βραδυνές και απογευματινές εμφανίσεις.

Πολλές εσάρπες από ύφασμα φοδράρονται με γούνα, αληθινή ή λιμτασίον, και εξυμνούνται διπλά, ανάλογα δηλαδή από την πλευρά που θα φορεθούν.

Εφέτος, που είναι της μόδας οι φράντζες, οι αϊρές των ζώνων χρησιμοποιούνται για να σχηματίζουν τη φράντζα στην άκρη των διαφόρων γυναικικών. Είναι δέ πραγματικά πολύ επιτυχημένη ή ιδέα αυτή και ή εξαιρετικά κοκκέτικη γούνινη φράντζα τοποθετείται, συνήθως, ως τελείωμα στις άκρες της εσάρπας ή στα δεσίματα των μοντέρνων γούνινων επανωφοριών.

Πολλές «ρόμπ-ταγιέρ» φορέματα και επανωφόρια, ακόμη, γαρνίζονται εφέτος με εσάρπες. Άλλοτε γίνονται μονοκόμ-

ματες με το κορσάκ και αποτελούν μόνιμο εξάρτημα της τουαλέτας, ενώ άλλοτε είναι ξεχωριστές και φοριούνται ή βγαίνουν ανάλογα με την ώρα και την περίσταση. Οι εσάρπες από ύφασμα της μόδας 1958 χρησιμοποιούνται επίσης και για «ζώνες ή «πανώ». Όταν δηλαδή δεν φοριέται ή εσάρπα στους ώμους, τυλίγεται γύρω από τοδε γοφόδε και δίνει χαλαρά, στο πλάι ή περνά μέσα από τη ζώνη και πέφτει διπλή στη φούστα, σχηματίζοντας έτσι ένα πλούσιο διπλό «πανώ».

ΓΙΑΚΑΔΕΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο γιακάς παίζει σπουδαίο ρόλο στο χειμωνιάτικο ντύσιμο της γυναίκας. Πολλές φορές, μάλιστα, συμβαίνει να αδικείται ένα ωραίο κατά τα άλλα μοντέλο, μόνο και μόνο, γιατί δεν έχει ωραίο γιακά.

Γούνινη εσάρπα, της τελευταίας μόδας, πάνω από «αμπιγιέ» απογευματινό φόρεμα.

Τι εννοούμε, όταν λέμε «ωραίο γιάκα»; Το γιάκα, κυρίως, εκείνο που ταιριάζει στον τόπο της γυναίκας, που τον φορεί. Στο σημείο, όμως, αυτό πέφτουν έξω, καμμιά φορά, οι γυναίκες και αντί να διαλέξουν το σχήμα και το μέγεθος του γιάκα, που τους πηγαίνει, παρασύρονται από τα φινιρίσματα ή από το γιάκα, που φορεί η φίλη τους και κάνουν τον ίδιο.

Τόσο μεγάλη σημασία αποδίδεται στο σημείο του γιάκα, ώστε η μόδα φροντίζει πάντα και λανσάρει πολλούς γιάκαδες, σε μεγάλη ποικιλία στυλ και μεγέθους. Έτσι, η γυναίκα που ξέρει τι της πηγαίνει, δεν έχει παρά να ψάξει και να βρει το γιάκα του τύπου της. Ο κατάλληλος δὲ γιάκας είναι εκείνος, που εναρμονίζεται με το άναστήμα και με το ύψος του λαιμού.

Οι πολύ ψηλοί και όγκωδεις γιάκαδες ταιριάζουν στις ψηλές γυναίκες με μακρύ λαιμό.

Αντίθετα, οι γυναίκες με κοντό λαιμό θα διαλέξουν γιάκα χαμηλό και ξεχειλωμένο τριγύρω, ώστε να αξιοποιηθῇ ἔστω και το λίγο ύψος, που έχει ο λαιμός τους. Αλλά και όσες έχουν κανονικό λαιμό, πάλι δὲ μπορούν να φορέσουν ανεξέλεγκτα δὲ γιάκα τους άρσει. Γιατί, εκτός του άναστήματος και του ύψους του λαιμού, είναι και ο όγκος

φυσικά είναι άκαταίσθητο να φοράτε όλα αυτά τα δακτυλίδια. Η μόδα σας τα δείχνει μόνο, γιά να κάνετε την ἐκλογή σας.

1) Με ντεκολτέ φόρεμα πολύ μωδάτο το κολλίε, που κρέμεται στη πλάτη. 2) Μπαρέττα, που στολίζει μια τσέπη φούστας ή και ρεβέρ από τανιέρ. 3) Άριστο ερά: Σωτηρ μακρύ από πέρλες. Δεξιά: Μετάλλινο κολλίε του λαιμού σε χρώμα κίτρινο. 4) Κολλίε που στολίζει τον καρπό του χεριού και τα δακτύλα. 5-6) Γόδες βραδυνές πολύ άνοιχτές και με ψηλά τακούνια. 7) Τα πολλά βραχιόλια είναι η τελευταία λέξη της μόδας.

του σώματος, που ρυθμίζει τα ζήτηματα του γιάκα. Οι πολύ εύτραφεις γυναίκες και όσες έχουν μεγάλο στήθος, θα άποφύγουν με κάθε θυσία τους περρινοειδείς γιάκαδες ή αυτούς που άνοιγουν έντονα στα πλάγια, γιατί υπογραμμίζουν ζωηρά το άνοιγμα του θώρακος. Ταιριάζουν όμως θαυμάσια οι γιάκαδες αυτοί στις άδύνατες και ύψηλες γυναίκες.

Οι γιάκαδες γενικά, που προσθέτουν όγκο, είναι ωραίοι, αλλά δύσκολοι να φοριούνται μόνο απ' όσες γυναίκες τους πηγαίνουν πολύ. Οι μικρόσωμες γυναίκες π.χ. πρέπει να τους άποφεύγουν. Οι κοντές θα άποφύγουν, επίσης, και τις γούνινες ή άλλες φάσες, γύρω από τον γιάκα, γιατί κόβουν το άνάστημα και δημιουργούν παραφωγία στην εμφάνισή.

Ο γιάκας σμόκιν, που ξαναγύρισε στη μόδα και συνηθίζεται πολύ, πηγαίνει εύκολα σε πολλούς και διαφορετικούς τύπους γυναικών. Αλλά όταν η γυναίκα δὲν είναι ψηλή, και ο γιάκας σμόκιν δὲν πρέπει να είναι πολύ φαρδύς, ούτε πολύ κοντός. Πρέπει να κατεδαίνει δηλαδή όπωσδήποτε κάτω από το στήθος, γιατί αλλιώς κονταίνει αντιαισθητικά τη σιλουέτα.

Οι γιάκαδες με εντραπέ και εσάρπα είναι περισσότερο εύκολοφάρετοι, αλλά θέλουν γυναίκα με άνάστημα. Είναι λάθος μια κοντούλα να τυλιχτή στην εσάρπα του γιάκα, γιατί δὲ θα υπάρχει περιθώριο στο άνάστημα, γιά να άνεμισή ή εσάρπα με χάρη.

Οι ψηλές και λεπτές γυναίκες είναι συνηθώς οι προνομιούχες κάθε μόδας, γιατί τους επιτρέπεται κάθε ἐκκεντρικότητα στο ζήτημα του ντυσίματος.

Στις παχουλές και στις γυναίκες με κοντό λαιμό, η διέξοδος του άνοιχτού ντεκολτέ στην πλάτη δίνει μια επιτυχή λύση, που κολακεύει και ικανοποιεί συγχρόνως τις απαιτήσεις της μόδας του 1958.

Ένα άμυγιέ φόρεμα π. χ. του όποιου το ντεκολτέ άνοίγει περισσότερο στη πλάτη, εκτός που είναι πολύ μοντέρνο, δίνει μάκρος γραμμής και ύψος στον κοντό λαιμό.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΛΙΛΙΑΝ

Ανάμεσα στα τόσα άξεσουάρ, που προτείνει η μόδα γιά την ὅλη συμπλήρωσι της γυναικείας εμφάνισως, ασφαλώς τα κοσμήματα παίρνουν τον κυριότερο ρόλο. Και μπορούμε να πούμε, πώς τον τελευταίο αυτό καιρό η μόδα είναι άνεξάντηλη σε πρωτότυπες έμπνεύσεις γιά κάθε είδος κόσμημα που έρχεται να προσφέρει στη γυναίκα τη λάμψη του και τη χάρη του. Άς ρίξουμε σήμερα μια ματιά στα δακτυλίδια, που έχουν το προσόν να όμορφαίνουν το χέρι και να υπογραμμίζουν την καλλιγραμμία του.

Η μόδα από άρκετο ήδη καιρό, αλλά ιδιαίτέρως ἐφέτος άρέσκεται στα δακτυλίδια, που στολίζουν μ' ένα μεγάλο μοτίβο τα δάκτυλα. Άλλοτε το δακτυλίδι είναι μονόπετρο με μια από τις συνθετικές αυτές φορούς χρωματισμούς των.

Η πέτρα στα μονόπετρα αυτά δακτυλίδια είναι τόσο μεγάλη, που καλύπτει όλο το μήκος μεταξύ της πρώτης και της δεύτερας κλειδάς.

Τα σχήματα, που παίρνουν τα μοτίβα, που άποτελούν το δακτυλίδι, είναι και αυτά ποικίλα. Άλλοτε στρογγυλά, άλλοτε ωειδή, άλλοτε τετράγωνα κι' άλλοτε πάλι πολύγωνα.

Μία τελευταία ιδιοτροπία είναι το δακτυλίδι που σχηματίζεται με μεγάλο ακανόνιστο μοτίβο από επίσης ακανόνιστες πέτρες ή από κομμάτια κοράλλια στο φυσικό τους σχήμα.

Η ιδιοτροπία αυτή μόδα ἐπεκτείνεται και στα κολλίε, που παρουν σιάζουν κι' αυτά πέτρες ακανόνιστες ή πέτρες σε διάφορα σχήματα χιόλια. Κι' άφου μίλησαμε γιά βραχιόλια άς άναφέρουμε άκόμη στα βραχιόλια που συμβουλεύει να φοράτε ένα πολύ φαρδύ μετάλλινο βραχιόλι συγχρόνως με πολλούς λεπτούς μετάλλινους κρίκους.

ΤΣΑΝΤΑ, ΖΩΝΗ ΚΑΙ ΠΑΠΟΥΤΣΙ

Η μεγάλη μόδα των συνδυασμών μας συμβουλεύει ἐφέτος να την εφαρμόζουμε στη τσάντα, τη ζώνη και το παπούτσι. Πρέπει να είναι όλα καμωμένα από το ίδιο δέρμα και σε ποιότητα και σε χρώμα. Άς δοῦμε πρώτα τις ζώνες.

1) Σκωτσέζικο επανωφοράκι εϋθύγραμμο με μία σειρά κουμπιά. 2) Άγορίστικο επανωφοράκι, που κλείνει με δύο κουμπιά και ἐκλαίρ. 3) Άγορίστικη σταυρωτή βέστα με νωμίτη. 4) Σταυρωτό επανωφοράκι γιά κοριτσάκι από μονόχρωμο λαϊνάξ.

Τις βλέπουμε να συνδυάζουν το φαρδύ με το στενό χωρίς να μπορούμε να ξεχωρίσουμε τι θέλει η μόδα: φαρδιά ζώνη ή στενή; Άπληδή οι σημερινές δερμάτινες ζώνες είναι φαρδιές πίσω και έρχονται μπροστά στενεύοντας. Κλείνουν δὲ με μια άγκράφα πότε μετάλλινη, πότε ντυμένη με δέρμα. Όταν η άγκράφα είναι μετάλλινη πολύ συχνά βλέπουμε τη ζώνη να στολίζεται με το ίδιο μέταλλο της άγκράφας στο πίσω φαρδύτερο μέρος.

Αναλόγως του αν η ζώνη είναι λουστρή ή σπορτίβ την βλέπουμε νάχη τελείωμα με γαζ ή άνοιχτότερο χρώμα από το δέρμα της ζώνης.

Τότε το ίδιο επαναλαμβάνεται και στην τσάντα. Αύτη ή τσάντα θα έχη φυσικά τον σπορτίβ τύπο και έπομένως είναι μεγάλη και στενόμακρη. Κλείνει με καπάκι και ἐπὶ πλέον, πράγμα που προσθέτει ἐξαιρετική χάρη, θα στολίζεται στη μέση του κλεισίματος με μια πάτ, όπου και θα εφαρμόζεται το μετάλλινο κλεισίμα.

Το παπούτσι που θα άποτελέσει το τρίτο εξάρτημα του συνόλου, γιά μια σπορτίβ πάντοτε εμφάνισι, μπορεί να είναι περισσότερο ή λιγότερο άνοιχτό μπροστά, είτε δετό είτε σε σχήμα άρκετά κλειστής γόδας, αλλά θα έχη πάντοτε πέτσινο τακούνι, ποτισμένο με λιγότερο ψηλό, αλλά κατά προτίμησι στον τύπο του μποτιέ τακουνιού.

Σχετικά με τα παπούτσια, είτε κλειστά είτε άνοιχτά, δηλαδή στον τύπο της γόδας, συνεχίζεται η μόδα στο σύνολο του δέρματος του παπουτσιού, στολίζει μόνο το ποτίνι σε σχήμα μυτερό πρὸς τα επάνω και γαρνιρισμένο με τρυπίτσες.

Όπως είπαμε, το μεγάλο ύψος στα τακούνια δὲν είναι πιά της μόδας. Ούτε και τα λεπτά τακούνια που τα λέγανε «βελόνες».

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΠΑΙΔΙΚΑ

Η μόδα μας προσφέρει διαρκώς νέα χαριτωμένα μοντελάκια γιά τα επανωφοράκια των παιδιών. Έκείνο, που κυρίως ἐπιδίωκε είναι το έμφη: Αυτό που φορεί το παιδάκι, όχι μόνο ν' ανταποκρίνεται στους κανόνες της κομψότητας, αλλά να είναι και πρακτικό, άνετο, εύχρηστο. Έτσι, ώστε να μην τὸν δεσμεύει τις κινήσεις και να είναι συγχρόνως κάτι σύμφωνο με τους όρους της ύγινης.

Σε όλα αυτά ανταποκρίνεται η ριχτή κοψή όπερβολικό φάρδος πρὸς τα κάτω. Τα μονόχρωμα λαϊνάξ σε ζωηρές άποχρώσεις συνηθίζονται πολύ γι' αυτά τα επανωφοράκια, αλλά και πολλά σκωτσέζικα σε ὅλη την άτέλειωτη ποικιλία τους.

Άλλοτε πάλι, όταν προτιμήσουμε το μονόχρωμο λαϊνάξ, βάσουμε φόδρα σκωτσέζικη.

Αύτη ή κοψή, που μας φαίνεται ἐκ πρώτης όψεως μονότονη, έχει ένα σωρό ποικιλίες. Μία απ' αυτές τις ποικιλίες άφορά το κουμπωμα. Πότε είναι σταυρωτό με τέσσερα κουμπιά τοποθετημένα ψηλά, ἐνὸς το ὅπου λοιπο επανωφορί πέφτει ελεύθερο. Πότε είναι εϋθύγραμμο με μία σειρά κουμπιά από πάνω ως κάτω. Και στη μία και στην άλλη περίπτωση είναι κλειστό ως τη ρίζα του λαιμού μ' ένα εύρυχωρο στρογγυλό, κατεβατό γιάκα. Τα μανίκια είναι χαμηλά κολλημένα, όταν δὲν είναι ραγκλάνα.

Στα σκωτσέζικα επανωφοράκια οι τσέπες παίρνουν συνηθώς έξω-τερικές και άρκετά διαγώνιες ή ὀριζόντιες. Εκτός της χαμηλής τοποθετήσεως των μανικιών έχουν και άρκετο φάρδος, ώστε να διατηρηται με αυτό τον τρόπο ή εϋθύγραμμία. Τα φινιρίσματα μας θα σας δώσουν μια ιδέα και μπορείτε να διαλέξετε τι σας άρσει.

Ένα από τα επανωφοράκια, που βλέπετε, είναι από σκωτσέζικο λαϊνάξ και έχει ριχτή γραμμή με εϋθύγραμμο κουμπωμα και κατεβατό γιάκα στη ρίζα του λαιμού. Οι τσέπες του, που είναι έξω-τερικές, γαρνίζονται στη μέση τους μ' ένα κομμάτι ύφασμα που έχει το σκωτσέζικο διαγώνιο.

1) Νυκτικιά γιά κοριτσάκι, είναι καμωμένη με λεπτή φανελλίτα ανθοστόλιστη. 2) Άγορίστικη ρόμπα με σμόκιν γιάκα. 3) Ρόμπα γιά κοριτσάκι από ύφασμα «Πιρενέ».

ΑΓΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΑΚΙΑ

Βλέπετε συγχρόνως στα φινιρίσματα μας ένα κοντό άγορίστικο επανωφοράκι και μια άγορίστικη βέστα. Το επανωφοράκι άκολουθεί κι' αυτό στο κλείσιμο του την τεθλασμένη γραμμή, που βλέπουμε στο κοριτσίστικο παλτουδάκι, με τη διαφορά πώς αντί να σταυρώνη είναι ίσιο με δύο μόνο κουμπιά. Τα δύο αυτά κουμπιά είναι τοποθετημένα ψηλά κι' από το δεύτερο κουμπί και κάτω άκολουθεί ένα ἐκλαίρ. Αυτό κλείνει ἐντέλως το παλτό. Με ἐκλαίρ επίσης κλείνουν οι δύο μεγάλες έξω-τερικές τσέπες. Ο γιάκας είναι κατεδαστός, αλλά πὸς εφαρμοστός στον λαιμό απ' ὅτι είναι στα κοριτσίστικα επανωφοράκια.

Η άγορίστικη βέστα έχει το σκέρσο ἐνὸς νωμίτη και το άνοιγμα του λαιμού είναι μυτερό γιάτι συνοδεύεται με τον κλασσικό γιάκα και τα ρεβέρ. Το κουμπωμα της βέστας είναι σταυρωτό με τρία ζεύγη κουμπιά και ἐπὶ πλέον γαζά στολίζουν το γιάκα, τα ρεβέρ, τις τσέπες, τα μανίκια και ὅλο το μήκος του άνοιγματος.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Οι φυγάδες της ερήμου

ΟΤΑΝ ξεπλωθήκαμε στη δροσερή σκιά των φοινίκων, έπειτα από μία πολύωρη οδοιπορία κάτω από ένα φλογερό αφρικανικό ήλιο, ο Μαχάμετ, ο οδηγός μου, μου διηγήθηκε την παρακάτω ιστορία: 'Η Ζόγκα φημιόταν για το πιο όμορφο κορίτσι της φυλής των Ουλέδ 'Αιμά. 'Ο πατέρας της όμως, ο 'Ιρσίμ, ήταν άνθρωπος φτωχός, που δούλευε από χρόνια τους άρχηγους του Μετζή και τ' όνειρά του ήταν να εκμεταλλευτεί τη θαυμαστή ομορφιά της κόρης του, για να εξασφαλίσει άνετα γηραιά.

Μία μέρα είδε να μπαίνει στη φτωχική του καλύβα ο Μπέν Λαμπρί, ο μοναχικός του Καδής κι' όταν τον ρώτησε σε τί όφειλε την τιμή αυτή, εκείνος απάντησε:

— Έρχομαι για την όμορφη κόρη σου. Πάσα θέλεις για να μου την πουλήσεις;

— 'Ο 'Ιρσίμ, που η άπροσδόκητη αυτή πρόταση τον βρήκε άπροετοίμαστο, τραύλισε:

— Να πουλήσω τη Ζόγκα; Μά' αξίζει θσαυρό δόλοκληρο...

— Σάπα, δούλε! φώναξε ο Μπέν Λαμπρί. 'Ο πατέρας μου σε βοήθησε τόσες φορές! Σου δίνω χίλια φλουριά...

— Χίλια φλουριά για το λουλούδι της φυλής μας, που έχει όλα τα χαρίσματα;

— Πόσα λοιπόν θέλεις;

— Τριακόσια φλουριά και την άπελευθέρωσή μου...

— Λοιπόν, έστω. Είμαστε σύμφωνοι...

— Εύχαριστώ, γενναίε μου άρχηγέ! Και τότε θα μου φέρεις τα χρήματα;

— Αύριο το πρωί.

*
'Η είδηση αυτή δεν άργησε να διαδοθή κι' έφτασε και στ' αὐτιά της Ζόγκα. 'Η όμορφη νέα ένοιωσε ένα δυνατό πόνο στην καρδιά, γιατί είχε δώσει το λόγο της στο Ρετζέπ, τον οδηγό των καραβανιών, που για μόνη περιουσία είχε το περίφημο άτι του και τη λεβεντιά του, όνομαστή σ' όλη τη φυλή.

ΕΞΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οι δυο νέοι είχαν άγαπηθή τρυφερά και πολλές φορές τις νύχτες συναντιόντουσαν μέσα στο δάσος κι' όρκιζόντουσαν ό ένας στον άλλο πίστι αιώνια. Και το γλυκό της όνειρο που ήταν να ένωθούν, θα διαλυόταν τώρα, έπειτα από τη θάλαση της κι' ο Μπέν Λαμπρί;

'Η Ζόγκα δεν είπε τίποτα στόν 'Ιρσίμ, που την είχε πουλήσει χωρίς καν να τη ρωτήσει. Την ίδια νύχτα όμως, όταν εκείνος κοιμήθηκε, σύρθηκε ως την πόρτα της καλύβας τους και γλίστρησε έξω. Σε λίγο βρισκόταν στο συντριμμένο μέρος, που συναντούσε το Ρετζέπ, κοντά σε μία συστάδα από ροδοδάφνες. 'Ο άγαπημένος της την περίμενε.

— Είμαστε χαμένοι, του είπε σπαραχτικά, ενώ εκείνος την έσφιγγε στην αγκαλιά του. 'Αν σε χάσω, θα πεθάνω από τη λύπη.

— Μη φοβάσαι, μουρμούρισε ο νέος. Τάχαθα όλα και τρέμει η καρδιά μου. Μά' κάτι έχω στο μυαλό μου. 'Αν μ' αγαπάς αληθινά, έλα να φύγουμε...

— Να φύγουμε; έπλε η νέα με κάποιο δισταγμό.

— Πρέπει να τ' αποφασίσω, άγαπημένη μου! 'Αν μπής στο χαρέμι του Μπέν Λαμπρί, θα είσαι μία πραγματική σκλάβά του. Οι πόρτες του χαρεμιού θα κλείσουν για πάντα πίσω σου...

— Τό ξέρω. Μά' φοβάμαι, φοβάμαι πολύ...

— Καταλαβαίνω. Φοβάσαι μήπως αν φύγης κρυφά, παραβής το νόμο του Προφήτη. Φοβάσαι μήπως η κατάρα του πατέρα σου σ' ακολουθήσει στο δρόμο σου. Μείνε ήσυχη, Ζόγκα! Ένας λιάνης θα μάς ένωσει στο πιο κοντινό τζαμί. Έπειτα, ο άραβικός νόμος άπαγορεύει σ' ένα πατέρα να καταρασθή την κόρη του, που την έχει πουλήσει...

'Η πεντάμορφη νέα άρχισε να πείθεται από τα λόγια του άγαπημένου της.

— Αφού είναι έτσι, άς φύγουμε! του είπε χωρίς δισταγμό. 'Αλλά που θα πάμε;

— Μακριά, πολύ μακριά, για να μη μάς βρουν πια, μάς χωρίσουν. Ξέρω μία δασί, που κανείς άλλος δεν τη γνωρίζει. Εκεί θα πάμε να φτιάξουμε τη φυλιά μας.

'Ο Ρετζέπ την έσφιξε στην αγκαλιά του. Έπειτα έτρεξε στην καλύβα του, πήρε τα άπληα του και πήδησε πάνω στ' άλογό του. Άνέβασε ύστερα την όμορφη νέα στο πλάι του και κάλπασαν σάν τα πουλιά προς το νότο, αφήνοντας πίσω τους το χωριό του Μετζή. Έτρεχε, έτρεχε το άραβικό άλογο με τα λεπτά πόδια μέσα στη νυχτερινή σιγή, διασχίζοντας άπεράντες έκτασεις. 'Ο δίσκος της σελήνης άσημωγε την κίτρινη άμμο και κάτω από την άργυρή της φωταύγεια, οι χουρμαδιές άνυμναν στο βαθυκόκκινο σύρανο τα πράσινα λούφια τους.

'Η Ζόγκα νόμιζε πως ταξίδευε μέσα σε κάποιο όνειρο κι' έδινε τα μάτια της γοητευμένη. Έπειτα από πολλά χρόνια τρέξιμο, οι φυγάδες σταμάτησαν μπροστά στο τζαμί του Χαλίφ Χατ. Μπήκαν με γυμνά πόδια στον ιερό χώρο, όπου βαθεία σιγή και μυστηριώδες ήμισος βασιλευαν. Μπροστά στο χαλί της Μέκκας, άμολόγησαν τη θερμή πίστι τους στο Μωάμεθ.

Ένας άνθρωπος άγρυπνούσε στα άδυα του ναού. 'Ηταν ο λιάνης, που εύλανε την έκωσή τους. Έπειτα οι νέοι σύζυγοι, καβάλλησαν πάλι τ' άλογό τους και κάλπασαν προς την άνατολή. Οι λόφοι της άμμου διαδέχονταν ό ένας τον άλλον. Κόκκινα από καμίνες, άστρα από τον καιρό, σκέπαζαν πού και πού το έδαφος. Άντικατοπτρισμοί θάμπωναν τα μάτια τους.

— Είναι ή έρημος; ρώτησε η Ζόγκα τρομαγμένη.

— Ναί, ψιθύρισε ο Ρετζέπ. Είναι ό άκεανός της άμμου που πρόκειται να περάσουμε...

Σάποσαν και βυθίστηκαν στis σκέψεις. Τ' άτι τους ώστόσο εξακολουθούσε την ήλιγγιά του πορείας του. Τέλος, στα μάτια τους παρουσιάστηκε ή δασί. 'Η γή της έπαγγελίας κι' ή έρωτική φυλιά των δυο φυγάδων.

*
Μόλις άνάπλεε ή ήλιος, ο Μπέν Λαμπρί παρουσιάστηκε στον πατέρα της Ζόγκα, μαζί με τους φίλους του. Έφεραν τα τριακόσια φλουριά και το χαρτί της άπελευθέρωσής της. 'Ο 'Ιρσίμ χαμήλωσε το κεφάλι του, μόλις τον είδε.

— Γιατί το Καδής, κράτησε το θσαυρό σου, του είπε τρέμοντας. 'Η άπιστη κόρη μου έφυγε κρυφά τη νύχτα, με τον Ρετζέπ...

'Ο Μπέν Λαμπρί έγινε έξω φρενών κι' αποφάσισε να έκδικηθ. Μάζεψε τους καλλίτερους ήπεις της φυλής τους κι' άρμυσαν να καταδιώξουν τους φυγάδες. Μά' ό άνεμος, είχε εξαφανίσει τα ίχνη τους από παντού.

— 'Ο Άλλας τους προστάτησε, είπε ό οδηγός μου. Εύλογημένος να είναι ό Άλλας!...

A. ΚΡΙΣΤΩΦ

Συγκλονιστικό έγκληματικό μυθιστόρημα υπό Χάρρυ Μπάξτερ

Το κορίτσι του ποταμού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

'Ο πρώην πρωταθλητής του παίξι-μπόλ Τζέικ Ρίτσαρντς έχει γίνει υπάλληλος μιας εταιρείας. Τρεις γκάνγκστερς με μάσκες ληστεύουν αυτή την εταιρεία, κι' ό ένας τους μάγει στο Τζέικ με όνομά του, σάν να ναι γνωστός του. Έπειτα απ' αυτό, ο Τζέικ άρπυνεται άδικα από ύποψίες και χάνει τη θέσι του. Ένας ιδιωτικός ντεκτιβ του προτείνει να συνεργαστούν για την άνακάλυψη του γκάνγκστερ που του μίλησε, του ό πόχεται δέ 5.000 δολάρια για άμοιβή. Εκείνος δε δέχεται, άλ' αποφασίζει να βρη το γκάνγκστερ για λογαριασμό του, για να τον έκδικηθ. 'Απ' τον τόν της φωνής του, καταλαβαίνει έπτελους πως ήταν κάποιος Μάρβε Πούζερ, άπ' το Νότο, που τον είχε γνωρίσει κάποτε σ' ένα μπαρ κι' είχε μαλώσει μαζί του για μια χορευτήρα. Πηγαίνει λοιπόν να τον βρη, στη μακρινή πατρίδα του. Εκεί ρωτάει δλο τον κόρο, και νεις όμως δεν του δίνει πληροφορίες. Στο τέλος μαλιστα τον σπώνουν στο έζλο και τον πετάνε στο ποτάμι, μισοτεθαμένο. Τον διασώζει μία κοπέλα φτωχή άλλά πολύ όμορφη, ή Λίλυ Σί-στρουκ, που ό πατέρα της διατηρεί μία κατασκηνωσι για έρρασι-τέχνες φανόδες. 'Η νέα αυτή έστραλλανει δλους τους άντρες, δεν αφήνει όμως κανένα να την άγγιξη. 'Ο Τζέικ μαγεύεται κι' αυτός απ' τη γοητεία της. Εκείνη όμως του φέρνεται περιφρονητικά. Του δηλώνει δέ πως θ' ακολουθήσει μόνο τον άντρα που θα την άπομακρύνει από κείνη την έρημη και θα της προσφέρει μία άνετη και πλούσια ζωή. Τον συμβουλεύει έσ' αλλού να πάη να ψάξη για τον Πούζερ, γιατί πρόκειται για ένα πολύ έπικίνδυνο τύπο. Άλλ' αυτός έπιμένει και της έφηγει πως ό Πούζερ έχει πάρει το μεριδί του απ' τη μεγάλη ληστεία. 'Η Λίλυ δεν το πιστεύει στην άρχή. Του λέει δέ πως δέ θα μπορέσει ποτέ να τ' άβγλη πέρα με τον Πούζερ. Εκείνος όμως της ζητάει έπιμονα να τον βοηθήσει για να τον βρη.

3ον Την κύτταζε. Θάχε περπατήσει και πάλι μέσ' στη λάσπη, γιατί είχαν λερωθή τα πόδια της, άνάμεσα στα δάχτυλα. Κι' οι γάμπες της ήταν και πάλι γεμάτες από πρόσφατες γρατζουνιές.

Τό φτηνό όμως βαμπακερό φόρεμά της έκρυβε ένα κορμί υπέροχο... Δέ χρειαζόταν να κοιμηθ κανείς, για να όνειρευτή αυτή την κοπέλα... Και μέσ' στα μάτια της εξακολουθούσε να ύπάρχει ό έπιτακτικό κι' άδιόκοπος πόθος για κάτι τι...

— Θα θέλατε να με δητε να φεύγω; της είπα.

— Τί με νοιάζει, έμένα;

— Τί θέλετε λοιπόν; Γιατί ήρβατε;

— 'Ο μπαμπάς μου είπε πως είχατε πάει μαζί του στην πόλη.

— Ναί, ήθελα να φωνίσω μερικά πράγματα.

— Σύμα κι' ένα μαχαίρι... Μα τί τα θέλετε;

— Πρόσεξε ύστερα το περιστροφικό που φούσκωνε λίγο την τσέπη μου. Κύτταξε προς τα εκεί, άλλά δεν είπα τίποτα.

— Γιατί δεν ξοδεύετε πιδ έξυπνα τα λεφτά σας; μου είπε. Γιατί δέ βγάλατε ένα εισιτήριο του λεωφορείου, για να γυρίσετε στο σπίτι σας;

— Καί σείς, Λίλυ, γιατί δέ φέρνεστε πιδ έξυπνα; Γιατί δέν

άποφασίζετε να φύγετε; Τόσοι και τόσοι θάταν πρόθυμοι τις σάς πάρουν μαζί τους... Μόνο που δέ σας κάνουν! Ζητάει κάποιον, που δέ θα τον βρητέ ίσως ποτέ. Καλύτερα θα κάνετε να φύγετε πρώτα από δώ με όποιον τύχη, κι' ύστερα να τον παρατήσετε, να τον άλλαξετε, με την πρώτη ευκαιρία.

— Έκαμε μία χειρονομία κουρασμένη.

— Έτσι θα κάνω κατ' άνάγκη.

— Πολύ άμφιβάλλω! 'Ισως φοβάστε, γιατί έχετε τόσο δύσκολη θάνα ή ζωή, μακριά απ' τον πατέρα σας. Σας φαίνεται εύκολότερο και άσφαλέστερο να μένετε εδώ και να καταπίνετε τη φούρκα σας!

Χαμογέλασε περιφρονητικά κι' απάντησε:

— Άν έρχότανε να με βρη ή άνθρωπος που μου κάνει, θάρευνα μαζί του.

— Έτσι λέτε; 'Η μήπως θα

κρίνατε την τελευταία στιγμή πως είναι κάτι άνώτερο απ' τις δυνάμεις σας;

— Έσείς δέ θεωρείτε τίποτα άνώτερο απ' τις δυνάμεις σας;

— Τί σχέση έχω έγώ;...

— 'Ισως περισσότερο απ' όσο πιστεύετε.

Ένοιωσα να χτυπή γοργώτερα ή καρδιά μου.

— Θέλετε να με βοηθήσετε, Λίλυ; ρώτησα ζωηρά.

— Και ποίος μου λέει πως δέ θα με βοηθήσετε ύστερα; Άν, βέβαια, καταρθώσετε να βγητέ ζωντανός απ' τα χέρια του Μάρβε Πούζερ...

— Ξέρετε καλά πως κρατάτε σείς δλο τα άτού, άπάντησα γελώντας.

Πήγα πιδ κοντά της, τόσο που ένοιωσα και πάλι το άρώμά της, μέσα στην πνιγρή άτμόσφαιρα της κάμαρας.

— Βοηθήστε με να βρω τον Πούζερ, και δέ θα το μετανιώσετε! πρόσθεσα.

Μέ κύτταξε από πάνω ως κάτω, μ' ένα τρόπο καθόλου κολακευτικό, σάν να με συγκρίνε με το Μάρβε Πούζερ...

— Είν' έπικίνδυνο, μου είπε. Μου φαίνεται πως δέν καταλαβαίνετε ποίους κινδύνους θα διατρέχετε κι' οι δύο!

— Ένα μόνο ξέρω και καταλαβαίνω: πως αυτός ό παλιάνθρωπος με κατάστρεψε και τόσκασε με τα λεφτά... Βέβαια, θα τ' μοιράστηκε ύστερα με τους συνενόχους του, πάντως όμως θάχη στα χέρια του ένα μεγάλο μέρος. Αυτό μου φτάνει.

— Βοηθήστε με να τον ξαναβρω, Λίλυ — πρόσθεσα, άρπάζοντας τα δύο της χέρια. Δέ σας ζητά τίποτα παραπάνω... Και τα λεφτά που θα καταφέρω να του πάρω, θάνα δικά σας. Θα φύγετε απ' αυτή την έξορία, σας τό ύποσχομαι!

— Θάμαι άναγκασμένη όπωσδήποτε να φύγω, είτε κερδίσετε το παιχνίδι είτε όχι, απάντησε με φωνή δίχως έκφραση.

Εξακολουθούσε να σταθμίζει τα ύπερ και τα κατά. Την τράβηξα πιδ κοντά μου και της είπα με πιστικό τόνο:

— Δεχτήτε να διατρέξετε κάποιον κίνδυνο, Λίλυ! Έγώ παίζω την ίδια τη ζωή μου. Τό μόνο που σας ζητάω, είναι να μου πείτε πού βρίσκεται ό Πούζερ.

Κούνησε άργα το κεφάλι της κι' απάντησε:

— Θα σας πώ σ' αυτόν.

Την πήρα στην αγκαλιά μου και θέλησα να τη φιλήσω. Μα μου έσφυγε και μ' έσπρωξε μακριά. Την κύτταζε, έκπληκτος.

— Έχουμε καιρό γι' αυτά... ύστερα! μου είπα αυστηρά.

Και μου γέλασε κορδίζετικά.

Θ

Τό ίδιο άπόγεμα, στις 3, ή Λίλυ κι' εγώ ανέβαινανε τό ποτάμι, με μία απ' τις μηχανοκίνητες βάρκες του Σίστρουκ.

Είχαμε ξεκινήσει εδώ και μία ώρα περίπου. Δέ μιλούσαμε καθόλου. Δέ μάς μένανε άλλωστε πολλά πράγματα να πώμε... 'Η Λίλυ μου είχε δώσει να καταλάβω καθαρά πως οι σχέσεις μας έπρεπε να μείνουν καθαρά τυπικές και πως, κατά τη γνώμη της, δέ μπορούσε να συγκριθ με το Μάρβε Πούζερ...

Φορούσε τώρα ένα παλιό μπλε βαμπακερό πουκάμισο του πατέρα της, κι' ένα πατελιόνι, μπλε κι' αυτό, πολύ έαρμωστό και ξεδιαρασμένο σάν το πουκάμισο. Κι' όμως φαίνονταν σάν να κενό του Ντιόρ...

'Ο ήλιος καθρεφτιζότανε στην έπιφάνεια του νερού.

Πέρασαμε κάτω από μερικές γέφυρες. 'Υστερα τό ποτάμι έκανε μια καμπή και χωνότανε βαθύτερα στο δάσος, μακριά απ' τους κορροδρόμους και τα μονοπάτια.

Από πολλή ώρα τώρα, δέν είχαμε δη ψυχή ζωντανή. Τό βάρος του ρεβόλβερ μέσα στην τσέπη μου μου τόνανε κάπως το ήθικό. 'Ηξερα πως θα τό χρειαζόμουν...

Τό πρόσωπο της Λίλυ είχε μιδ έκφραση άποφασιστική.

Συναντήσαμε μία καινούργια καμπή του ποταμού. 'Η Λίλυ έστρεψε το τιμόνι.

Λίγο πιδ πέρα, μέσα σε μία βόσκα δρεμένη σ' ένα δέντρο που έγινε πάνω απ' τό νερό, βρι-

Μικρές ιστορίες

Μόνο για πλύσιμο

Σ' ένα καπνείο του λιμανιού, ένας γέρος θαλασσόλυκος έχει μαζέψει γύρω του όλη την παρέα και διηγείται με καμάρι τα παλιά του κατορθώματα.

— Κανέναν από σας τους νεαρούς, που ταξιδεύετε με τα μοντέρνα καράβια, δέν έχει ιδέα τί τι άποδοσαμε εμείς, στον καιρό μου, με τα παλιά ίστιοφόρα!...

— Πές μας, καπετάνιο, καμιά άπορίεπτα σου... του λένε οι άλλοι.

— Σύμφωνοι, άλλά δέ θα βγάλετε τσημούδι, μέχρι να τελειώσω. Δέ θέλω διακοπές κι' άπορίες...

— Έν τάξει, καπετάνιο... συμφωνήσαν όλοι.

— Ουάμαι, λοιπόν, εκείνο τό ταξίδι μου με τον «Κουρσάσο» στις 'Ιδιές... άρχισε. Τί τρυφερό ταξίδι ήταν έκείνο. Βοέ παιδιά! Δέν είχαμε στρίψει ακόμα τό ακρωτήρι της Καλής Έλπίδος και κοντεύαμε όλοι να τοελλαζόμμε από τη δίαιτα... Ούτε μία σταγόνα ρουμι! δέν είχε άπομείνει στο καράβι! Και να σκεφτήτε πως έκανε τοομερή έξοτι...

— Έτσι ζυγώνουμε στην Έουθρά Θάλασσα και δέν είχαμε ούτε σταγόνα από κανένα ποτό για να βρέξουμε τα στεγνά χείλη μας! 'Ηταν φοβερό, άάανταστο! Μερικοί ύποθερανε τόσο από τη δίαια, που απ' τό κακό τους σπάζανε τα τραπέζια και τις καρέκλες! 'Ο καπετάνιος είχε άοκίσει να φοβάται για άνταρσία...

Στό σημείο αυτό ένας από τους άκούστατες τόλμησε να τον διακόψη:

— Καλά, μα δέν είχατε πάρει μαζί σας άόκετό νερό;

— 'Ο γέρος θαλασσόλυκος άκού τον άνοικκύταζε, κατέβασε μονορούδι τό κρασί του και θυμωμένος του αποκρίθηκε:

— Νερό; Φυσικά, είχαμε νερό!... Άλλά δέ μου λές, σε μία τόσο άπελπιστική 'ατάστασι, υπαίρει κανείς ναχή τό νού του να πλυθί!...

— Είναι ή έρημος; ρώτησε ή Ζόγκα τρομαγμένη τον Ρετζέπ.

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ
Εξελίσσει τα ίχνη του χρόνου και δίνει ένα όμορφο και νεανικό δέρμα. Εκτός των εξ σταθερών χρωματισμών προσφέρεται και σε τρεις ειδικούς χρωματισμούς για τις Έλληνίδες:
RECNE - ΜΑΤ ΓΙΤΑΝ
Είναι ειδική σύνθεση, ανάλογη με τις κλιματολογικές συνθήκες και των ήλιου και φωτισμού της Ελλάδας.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ
Δίνει μία φυσική στιλβωτικότητα στα μαλλιά και τα διατηρεί πάντα καλοχτενισμένα.

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ
Καλλυντικά της μεγάλης αρωματοποιίας **RIVER - PARIS**

Ζητήσατε επιμονώς το κουτί να γράφη την λέξη **NEON**

MENTIΟΥΜ Κασσάνδρα

Εταιρία Ψυχικών Έρευνών, Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς απόστασης. Δέχεται καθ' έκστην 9—1 π. μ. και 4—6 μ. μ. και επί συνεντεύξεων, δόξας φωνής 8, αυτοκίνητον Άχαρ-κόν, Στάσις Αγίου Παντελεήμονος. Αριθμός τηλεφώνου 872-624.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ**
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΔΑΓΜΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Είμαστε δυνάμειονιστοι
Η υπερτρίχωση θεραπεύεται
ΕΣΤΗΤΙΚΗ MODERNE
M^ε KASTRIOTIS
ΒΟΛΟΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΥ 9 ΚΟΛΛΗΝΗ ΤΗΛ. 612-010

ΜΕ ΔΥΟ ΔΡΑΧΜΕΣ την ημέρα ή με 60 δρχ. τον μήνα, αποκτήσατε ένα θαυμαστό Ευρωπαϊκό ραδιόφωνο «**ORION**», «**ΡΑΔΙΟ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ**» Πλατεία Κλαυθμώνος. Αποφασίστε πριν εξαντληθούν πάλι.

Παρεκτιμή ΠΕΡΛΑ
• Στεγνώνει άμεσα
• Κοστίζει λιγότερο
• Διαρκεί περισσότερο
• Ήρεμη φαρμακική

σκόταν ένας φάρμα. Άνασκηκωσ το κεφάλι του και μās κίτταζε. Είπα άμέσως με το νου μου πώς τον είχα ξανασυναντήσει κάπου. Ύστερα τον αναγνώρισα: Ήταν ο Νάτ Σκλούτ!

Σηκώθηκε όρθιος στη μικρή βάρκα του και μās έκανε νοήματα, κουνώντας τα χέρια του. Η Λίλυ έδωσε άμέσως τη μηχανή, χωρίς να της πω τίποτα.

Η ταχύτητα που είχαμε, μās έφερε ως τη βάρκα του Σκλούτ. Εκείνος άρπαξε την πλώρη της δικής μας. Οι ματιές μας διασταυρώθηκαν για μία στιγμή, χωρίς όμως να μιλήσουμε.

— Πάθατε καμμία βλάβη; τον ρώτησε η Λίλυ.

Ήταν φυσικό να θέλη να τον βοηθήσει, σε περίπτωση που θα του είχε συμβεί κάποιο ατύχημα σ' αυτή τη μοναξιά.

Ο Σκλούτ γύρισε και την κίτταξε. Τα μάτια του γούρλωσαν από θαυμασμό. Μπορεί νάταν ντετεκτίβ, μά ήταν συγχρόνως και άντρας, κι' ήξερε όμως τόσο καλά τα σωματικά χαρίσματα της Λίλυ, κάτω απ' το φτωχικό της ντύσιμο...

Ύστερα μούρριξε μία ματιά, σαν να μούδινε συγχαρητήρια για το γούστο μου.

Το μυαλό μου λειτουργούσε γοργά... Καταλάβαινα πώς δεν υπήρχε παρά μία λύσι για ν' απαλλαγώ απ' το Σκλούτ. Έπρεπε να τον ξεγελάσω για το σκοπό που μ' είχε φέρει εκεί...

Σίγουρα, θα μ' είχε παρακολουθήσει, όταν γυρίζα τα μπάρ και τους εμπόρους μεταχειρισμένων αυτοκινήτων. Θα είχε μάθει λοιπόν τ' όνομα του Μάρβε και τον τόπο που είχε γεννηθεί. Ίσως μάλιστα νόξερε πολύ περισσότερα πράγματα από μένα. Ήταν η δουλειά του να μαζεύει πληροφορίες. Ένω εγώ δεν είχα προχωρήσει ούτε βήμα, έδω και μία βδομάδα.

Μά μπορεί και να μην ήξερε τίποτα για το Μάρβε, αλλά να μ' είχε παρακολουθήσει άπλως και μόνο, σαν Ένα γυμνασμένο κυνηγετικό σκυλί...

Σας ευχαριστώ, απάντησε στη Λίλυ. Όχι, δεν έχω πάθει τίποτα. Ψαρεύω λίγο... Μά σκέφτηκα πώς θα μπορούσατε ίσως να μου πείτε σε ποση απόσταση από δω βρίσκεται η πρώτη ψαράδικη κατασκήνωση. Δεν έχω σκοπό να περάσω τη νύχτα μου εδώ στην έρημιά!

Μπήκα στη μέση και είπα, πριν απ' τη Λίλυ:

— Θα κάνετε καλά λοιπόν να ξεκινήσετε άμέσως. Είσαστε μακριά ακόμα.

— Σοβαρώς; Κι' όμως έσείς οι δυο δε φαίνεστε καθόλου ανήσυχoi... Έβαλα τότε μπροστά ένα σχέδιο, με την ελπίδα πώς δε θ' ανακατευόταν καθόλου η Λίλυ. Δεν ήξερα πόσο δρόμο είχαμε να κάνουμε ακόμη, για να βρούμε το Μάρβε. Δεν είχα όμως καμμία διάθεσι να μās πάρη από πίσω ο Σκλούτ.

— Εμείς θα κατασκηνώσουμε όπου βρούμε, απάντησα. Προτιμάμε τη μοναξιά.

Ο Σκλούτ ξανάρριξε μία γρήγορη ματιά στη Λίλυ. Έγώ δεν τολμούσα να την κίτταζα. Συγκρατούσα την ανάσα μου κι' εύχομουν να εξακολουθήσει να σπαίρνει...

— Έχετε απόλυτο δικίο να θέλετε τη μοναξιά! Κι' εγώ το ίδιο θάκανα, στη θέση σας... παρατήρησε πονηρά ο Σκλούτ.

Άνασκηκωσ τους ώμους μου και είπα στη Λίλυ:

— Έλα, κόκλα μου, πάμε. Δε φτάσαμε ακόμα.

Μά ο Σκλούτ κρατούσε ακόμα

τη βάρκα μας απ' την πλώρη.

— Πάτε μακριά; ρώτησε.

— Δεν ξέρουμε ακόμα... Ζητάμε κανένα μέρος ήσυχο και μοναχικό, όπου να μη μάς ξαναχτήσει κανείς.

— Ά, έτσι; Μά σήμερα είδα ένα σωρό τέτοια μέρη, στις όχθες του ποταμού!

— Εμείς ζητάμε κάτι ιδιαίτερο.

Ο Σκλούτ κούνησε το κεφάλι του. Φαινόταν πώς δεν είχε πειστή.

Δεν εύρισα τί άλλο να του πω. Πώς θα κατάρθωνα να τον πείσω με λόγια, αφού τα θέληγτρα της Λίλυ δεν το είχαν καταρθώσει;...

— Δεν ήξερα πώς σκοπεύατε να κάνετε τον τουρίστα σ' αυτά τα μέρη... μου είπε.

— Ά, γνωρίζετε λοιπόν οι δυο σας; ρώτησε η Λίλυ.

— Ναί, από καιρό... της απάντησα πάνω απ' τον ώμο του.

Δεν έχομε όμως τόσο φιλική, ώστε ν' αξίζω να χάσω περισσότερη ώρα μαζί του!

Έρριξα μία ματιά στο Σκλούτ και πρόσθεσα, τονίζοντας τα λόγια μου:

— Είμαι βέβαιος πώς με καταλαβαίνετε και με δικαιολογείτε!...

Χαμογέλασε για πρώτη φορά κι' απάντησε:

— Ασφαλώς! Δε βλέπω μάλιστα το λόγο που σταματήσατε για μένα...

— Η Λίλυ είναι εύγενική και πρόθυμη κοπέλλα, είπα.

Ο Σκλούτ κίτταζε την κοπέλλα με καινούργιο ενδιαφέρον.

— Ά, Λίλυ σας λένε; ρώτησε.

— Ναί. Λίλυ Σίστρονκ.

— Εγώ λέγομαι Νάτ Σκλούτ.

Χαίρω πολύ για τη γνωριμία σας. Δεν παρεξηγώ το Τζέικ που δε μās σύστησε! Το ίδιο θάκανα κι' εγώ στη θέση του, νομίζω.

Ο τρόπος που την κίτταζε, με στενοχωρούσε και μ' ενοχλούσε. Η ματιά του δε φανέρωνε καθόλου πόθο. Μονάχα ένα επαγγελματικό ενδιαφέρον.

Τόν έστειλα ενδόμυχα στο διάβολο...

— Λοιπόν, Τζέικ, ξανασκεφθήκατε καθόλου εκείνα που είχαμε πη; με ρώτησε.

— Έκανα τον κουτό:

— Ξέχασα τί είπαμε... απάντησα.

— Μά για κείνο το φίλο σας! Δε θυμηθήκατε ακόμα τίποτε γι' αυτόν; Η πρότασι μου εξακολουθεί να ισχύει, αν με βοηθήσετε.

— Αυτάμει πολύ, αλλά δεν είμαι σέ θέσι, απάντησα.

— Αλήθεια;... Τελοςπάντων, θα μείνω άλλες δυο βδομάδες εδώ στο ποτάμι, για ψάρεμα. Άν τυχόν θυμηθώτε κάτι, θα μ' βρήτε εύκολα... Αλήθεια, δεν είναι παράξενο που διαλέξαμε κι' οι δυο μας το ίδιο μέρος για να περάσουμε τις διακοπές μας;

— Όχι, κάνετε ένα λάθος, απάντησα. Μπορεί να περνάτε έσείς τις διακοπές σας. Έγώ όμως ψάχνω να βρω καμμία δουλειά. Μην ξεχνάτε πώς είμαι άνεργος.

Ο Νάτ Σκλούτ με κίτταζε για λίγο, ενώ η Λίλυ άναβε πάλι το μοτέρ της βάρκας. Ύστερα μου είπε, με δυνατότερη φωνή:

— Καλή διασκέδασι λοιπόν, Τζέικ. Χαίρω πολύ για τη γνωριμία σας, μίς Σίστρονκ... Κι' αν τυχόν σās έρθη καμμία ιδέα, Τζέικ, έλατε να μ'ε βρήτε.

— Συμφωνοι, Νάτ. Μείνετε ήσυχος...

Ο τόνος μου ήταν τόσο ειλικρινής, ώστε λίγο έλειψε να πειστώ κι' ο ίδιος. Δεν ανάνησα όμως έλευθερα, παρά μονάχα δ-

Χαρίστε

ΣΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΑΠΑΛΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΦΡΕΣΚΑΔΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ

Τα καλλυντικά "Φουλλίς", Crème, Nélge, Mousse και Perle φρεσκάρουν άσφαλώς την έπιδερμίδα.

Την προφυλάσσουν από κάθε κορική μεταβολή, τονώνουν τούς ιστούς και τής δίδουν ζωτικότητα νεανική.

Είναι έπιστημονικά μελετημένα στο Έλληνικό κλίμα και συνιστώνται από τούς κορυφαίους δερματολόγους Έλληνες και ξένους.

ΠΟΤΕ ΑΛΛΟΤΕ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ δεν παρουσιάσθηκε Ευρωπαϊκό ραδιόφωνο τέτοιος εξαίρετικής κατασκευής και απόδοσης με την τιμή των 696 δρχ. ή με 60 δρχ. τον μήνα, «**ΡΑΔΙΟ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ**» Πλατεία Κλαυθμώνος. Αποφασίστε πριν εξαντληθούν πάλι.

Βάσις της Υγείας είναι η καλή λειτουργία του έντέρου
Sveltine
ΔΑΜΒΕΡΓΗ
άβλαβές ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ και ΧΟΛΑΓΩΓΟΝ

Φάρμακον κατά το ΕΚΖΕΜΑΤΟΣ CURESKIN (ΚΙΟΥΡΕΣΚΙΝΗ)
Πωλείται εις τα Φαρμακεία Παρακαταθήκη Δημοκρίτου 21 Τηλ. 613-482 ΑΘΗΝΑΙ

ταν απομακρυνθήκαμε δς τρία χιλιόμετρα από κεί.

Η Λίλυ σταμάτησε το μοτέρ.

— Ποιός ήταν; με ρώτησε.

— Κάποιος που ζητάει κι' αυτός το Μάρβε Πούζερ, απάντησα κιντώντας την στο μάτι.

— Τι τον θέλει;

— Είναι ντετεκτίβ μίς ασφαλιστικής εταιρείας και ψάχνει για το Μάρβε, για τούς ίδιους λόγους όπως κι' εγώ... Ίσως να πιστεύετε τώρα αυτό που σās είπα: πώς ο Μάρβε είν Ένας κλέφτης!

— Εξακολουθώ να μην πιστεύω ότι ο Μάρβε έχει στα χέρια του 100 χιλιάδες δολάρια.

— Μά γιατί; ρώτησα νευριασμένος.

— Γιατί, αν ήταν αλήθεια, δε θα ξαναγύριζε ποτέ σ' αυτά τα μέρη.

— Κι' όμως, είν' εδώ! Δεν είν' έτσι;

— Έγνεψε «ναί» με το κεφάλι της.

— Να λοιπόν που ξαναγύρισε, μαζί με τα λεφτά! Δε με νοιάζει τί πιστεύετε σείς... Ο Νάτ Σκλούτ βρίσκειται εδώ για να ψαρέψει, όσο βρίσκομαι εγώ μαζί σας για έρωτα!... Σας το ξαναλέω, ο Πούζερ και δυο φίλοι του άρπάξανε 100 χιλιάδες δολάρια. Η ασφαλιστική εταιρεία άναγκάστηκε ν' αποζημιώσει στο άκέραιο το θύμα της ληστείας και θεώρησε κλεισμένη πιά την ιστορία αυτή. Μά ο ήλιθιος ο Σκλούτ δεν έννοει να το παραδεχτή. Αυτός έπιμένει να συνεχίση την έρευνά του, ώσπου να βρή τα κλεμμένα λεφτά... ή να φάη μία σφαίρα στην πλάτη!

— Όσο για τη σφαίρα, μου φαίνεται πώς έχετε σείς πρώτος σειρά!

Κίτταξα για πολλή ώρα το μαύρο νερό, που άφριζε γύρω απ' το έλαφρο σκάφος μας. Άναφα ένα τσιγάρο, αλλά το βρήκα άνοστο και το πέταξα σχεδόν άμέσως.

— Μπα, δεν άνησυχώ καθόλου γι' αυτό, απάντησα. Το μόνο που με στενοχωρεί, είναι πώς ο Σκλούτ δε θα μ' άφιση πιά σέ ήσυχία... τώρα μάλιστα ακόμα πιο πολύ! Τί άτυχία, να τον βρούμε μπροστά μας!...

— Κάποιος θα το έλεγε πώς βρίσκεται εδώ γύρω ο Μάρβε Πούζερ, αλλά χωρίς περισσότερες λεπτομέρειες.

— Πιθανόν! Πρόσεξα πώς φαίνονταν ότι ήξερε τ' όνομά σας...

— Δε βλέπω τί σχέση έχω έγώ...

Το λέτε γιατί δεν ξέρετε το Σκλούτ! Αυτός ξέρε κι' όλες ποιόι μπορεί να γνωρίζουν τον Πούζερ, σ' αυτά τα μέρη. Θ' άκουσε λοιπόν να μιλάνε και για σās. Καταλαβαίνετε τώρα;... Κι' αν δεν είναι ακόμα βέβαιος πώς πάω να βρω τον Πούζερ, θ' άρχισε να το υποπτεύεται, απ' τη στιγμή που μ' είδε μαζί σας.

— Μά του παίζατε μά ώρακι κωμωδία, για να το έξηγησετε τί γυρεύουμε εδώ, έσείς κι' εγώ! — Ναί, και κόντεφε να το πιστέψω στην αρχή... ως ότου άκουσε τ' όνομά σας.

— Τι σκοπεύετε να κάνετε τώρα;...

— Είναι φανερό ότι, αν πάμε κατ' ευθείαν στο Μάρβε Πούζερ, θα μās παρακολουθήσει ο Σκλούτ ως εκεί. Νάσαστε βέβαιος πώς δε θα κατεβή το ποτάμι, τώρα που ξέρε ότι εμείς πάμε προς την αντίθετη διεύθυνσι.

— Λέτε να περάσει όλη τη νύχτα στο ύπαιθρο;

— Έλασα πικρά κι' απάντησα: — Ο Σκλούτ είναι ίκονός να κοιμηθώ κάτω απ' τ' άστέρια.

και μάλιστα χωρίς κουνουπιέρα, για να κερδίση 10 δολάρια μονάχα. Φανταστήτε τώρα που πρόκειται για 10 χιλιάδες δολάρια!...

— Λέτε λοιπόν να γυρίσουμε πίσω;

— Όχι. Θα κατασκηνώσουμε κάπου, θα διανυκτερεύσουμε εκεί και θα ξεκινήσουμε πάλι κατά τις 4 το πρωί.

Η Λίλυ κίτταζε μακριά, δαγκώνοντας τα χείλια της. Ύστερα άναστέναξε κι' άνασκήκωσε τούς ώμους της, σαν νάλεγε πώς δε μπορούσε να γίνη διαφορετικά.

★

Κατά τις 5, πλευρίσαμε σ' ένα σημείο της όχθης, βγήκαμε απ' τη βάρκα και τη δέσαμε σ' ένα δέντρο. Έκοψα ξύλα για ν' άναψουμε φωτιά, ενώ η Λίλυ έτοιμαζε το φαγητό μας.

Έλεγε νυχτώσει πιά, όταν άποφάγαμε. Ώς τότε, δεν είχα σκεφτή τίποτ' άλλο απ' τη μοναξιά

που μās τριγύριζε, και τη Λίλυ που με μεθούσε με τ' άρωμά της.

— Έτοιμάσα ένα σάκκο για ύπνο — ένα μονάχα — κάτω απ' την κουνουπιέρα που είχε φέρει μαζί της η Λίλυ. Εκείνη με παρακολουθούσε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο, χωρίς να πη τίποτα.

Μά, αν διαμαρτυρόταν, είχα έτοιμο ένα λογικό επιχείρημα: "Ίσως να μās κατασκόπευε ο Σκλούτ. Άν λοιπόν μās έδλεπε να κοιμώμαστε χωρίς, θα του μπαινάνε ψύλλοι στ' αυτιά και θα μās κολλούσε πιά σαν βδέλλα.

— Όστόσο, η Λίλυ δε μιλούσε.

Μονάχα, όταν τελείωσα πιά τις έτοιμασίες μου, σηκώθηκε κι' έκείνη, έφερε δεύτερο σάκκο για ύπνο και τον έβαλε δίπλα στον πρώτο, κάτω απ' την ίδια κουνουπιέρα.

— Δεν είν' έξυπνο αυτό που κάνετε, παρατήρησα.

— Ο μπαμπάς λέει πάντα πώς

όποιος φυλάει τα ρούχα του, έχει τα μιά, άπάντησε.

Άνασκηκωσ τούς ώμους μου, νευριασμένος. "Ελπίζα ώστόσο πώς θα την έκανα ν' αλλάξει γνώμη...

"Όσο νύχτωνε, η σιωπή γινότανε πιο βαρεία, μεγαλώνοντας ακόμα πιο πολύ την έντυπωσι της μοναξιάς. Άκούγονταν μονάχα κάπου-κάπου οι φωνές των άγριμιών, καθώς γλυστρούσαν άνάμεσα στην πυκνή βλάστησι.

— Έχομε να κάνωμε πολύ δρόμο ακόμα για να βρούμε το Μάρβε Πούζερ; ρώτησα τη Λίλυ.

— Εκείνη κίτταζε τη φωτιά και φαίνοντανε συλλογισμένη. Γύρισε και μου απάντησε:

— Θα φτάσουμε κατά τα ξημερώματα.

— Δε φαίνεστε πολύ εύχαριστημένη που βρίσκεστε μαζί μου... παρατήρησα.

— Δεν ήρθα για εύχαρίστησι,

γκρέκα

ΕΚΛΕΚΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

Σβώρρουχα

• Μοντέρνα

σχέδια

• Έξαιρετική

ποιότης

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ

είπε ξερά.
— Μου είχαν μιλήσει για γυναίκες σαν και σάς, μα δεν ήθελα να το πιστέψω... "Ολ" αυτά λοιπόν, το ποτάμι, το δάσος, ή μοναξιά, δε σας κάνουν καμιά εντύπωση;
— Θα μπορούσαν να μου κάνουν, αν είχα την κουταμάρα να τα σκέπτομαι.
— Μα γιατί προσπαθείτε να μην τα σκέπτεστε;
— Τι έχω να κερδίσω; απάντησε κυττάζοντάς με ψυχρά. Ξέρω καλά τι θέλω. Και δεν είν' αυτό...

— Η φωτιά κόντευε πιά να σβύσει. Το σκοτάδι μας τύλιξε. Δε ρίξαμε άλλα ξύλα. Γιατί να βοηθήσουμε το Σκλουτ να μας ανακαλύψει, αν τυχόν δεν είχε βρή ακόμα το μέρος που κατασκηνώσαμε;

— Ερρίδα μια λοξή ματιά στους δυο σάκκους του ύπνου.
— Όρα να παγιάσουμε, είπα. Μην ξεκαίσετε να βγάλετε έξω τη γάτα και να συρτώσετε την πόρτα!

— Καληνύχτα, Τζέικ, είπε η Λίλυ χωρίς να γυρίσει να με κυττάξει.
— Πόση ώρα θα παίζουμε ακόμα αυτή την κωμωδία, μικρή μου;

— Αναστράφηκα, ανασήκωσα τους ώμους της, χωρίς ν' απάντησα, κι' εξακολούθησε να κυττάει τη φωτιά.
Κάθησα κοντά στην κουνοπιέρα, για να βγάλω τα παπούτσια μου. Ύστερα άνοιξα την κουνοπιέρα και ξεπλώθηκα μέσα στο σάκκο μου. Έμεινα έτσι κάμποση ώρα, κυττάζοντας τις τελευταίες αντανάκλασεις της φωτιάς πάνω στα μαύρα μαλλιά της Λίλυ. Κυττάζα... και περιμένα με λαχτάρα.

— Επιτέλους, η Λίλυ σηκώθηκε. Η φωτιά είχε σβύσει πιά. Ξεχώρισα ωστόσο τη σιλουέτα της Λίλυ, μέσ' στο σκοτάδι.

— Ανάσπασα λαχανιασμένα. "Η πνοή μου έκαιγε."
— Η κοπέλλα γλύστρησε απ' το ανοίγμα της κουνοπιέρας και την ξανάκλεισε πίσω της μ' επιμέλεια. "Όλοι οι μύς και τα νύρα μου ήταν τεντωμένα..."

— Μια κουκούδα έσκουζε, μέσ' στη νύχτα...
Κατάλαβα πως η Λίλυ είχε πλαγιάσει στο δικό της σάκκο, φροντίζοντας να μη μ' αγγίξει καθόλου.

— Λίλυ... μουρμούρισα, με φωνή αγνώριστη.
— Ανασηκώθηκα, άκουμπώντας στον αγκώνα μου, και την κύτταξα. Τα μεγάλα μαύρα μάτια της ήταν κορφωμένα στα δικά μου.

— Λίλυ, μην είσαστε σκληρή! πρόσθεσα.
Τα χείλια της ήταν μισανοιχτά. Μου φάνηκε πως ανάσπασε κι' αυτή γρήγορα.

— Δεν πρέπει... είπα μονάχα.
— Ήταν η πρώτη φορά που την άκουγα να μιλάει με φωνή τόσο γλυκειά. Δεν άπαιτούσε πιά, ικέτευε! Μια γλυκύπικρη συγκίνηση με κυριεύει.

— Εσκύψα πιά πολύ και κόλλησα τα χείλια μου στα δικά της. Τα μάτια της κλείσανε. Ένοιωσα πάνω μου τη ζεστή ανάσα της. Η καρδιά της χτυπούσε τρελλά σαν τη δική μου.

— Όχι, Τζέικ, όχι! μουρμούρισε.
Μα φαινόταν πως είχε χάσει κάθε θέληση. Αυτό με τρέλλανε τελείως.

— Την έσφιξα πιά πολύ στην αγκαλιά μου, την τράβηξα προς το μέρος μου...
Την ίδια στιγμή όμως, ένοιωσα τη μύτη του κυνηγετικού μαχαιριού μου ν' άκουμπάει στη βάρ...

Η ΝΕΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΗ ΣΚΟΝΗ ΠΛΥΣΙΜΑΤΟΣ ΣΕΡΦ

Τό νέο θαυματουργό Σέρφ σας δίδει την καθαρώτερη, τή λευκότερη πλύση απ' όλα. Τό Σέρφ ξεπλένει κάθε ακαθαρσία και τήν πιά δυσκολόβγαλτη. Άγοράστε τό νέο Σέρφ σήμερα.

ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ ΛΕΥΚΟΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ
Τό ΣΕΡΦ δίδει καί τά ΔΥΟ!

K-SUR 70 GK-5027-50

ΡΕΑΦΦ
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

Η όξια της ραπτομηχανής ΡΑΦΦ όφείλεται εϊς τήν εξαιρετικήν της ποιότητα, τήν εύκολον χρήση της, τήν όπαλλαγην από οϊανδήποτε επισκευήν και τήν όπαράμειλλον εξυπηρέτησιν της πελατείας της.
Η μηχανή ΡΑΦΦ διευκολύνει τό ράψιμον και φέρνει παντού χαρά.

●ΑΦΦ· γνωσταί από τό 1862

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΡΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε.
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

●Αντιπροσωπεύει εϊς όλας τας πόλεις της Ελλάδος

σι του λαιμού μου. Η ελαφρεία αυτή πείσι μούκοψε για μία στιγμή την ανάπνοή.

— Σας προειδοποίησα πως δεν πρέπει! είπε η Λίλυ.
— Η φωνή της διατηρούσε ακόμα κάτι απ' τον πόθο που τη φλόγιζε πριν από λίγο. Μα το χέρι της που κρατούσε το μαχαίρι, δεν έτρεμε καθόλου.

— Μα πρέπει να με καταλάβετε, Λίλυ! βόγγησα. Δεν άντεχω πιά...

— Θα σας σκοτώσω, Τζέικ, αν με ξαναγγίξετε, απάντησε.
— Η φωνή της εξακολουθούσε να ναι αδύνατη, τρεμουλιαστή. Το χέρι της όμως άκουμπούσε το μαχαίρι στο λαιμό μου τόσο δυνατά, ώστε είχε αρχίσει να μου κόβει το δέρμα.

— Ήξερα πως, αν επιχειρούσα να της τό πάρω, θα τόχωνα στη σάρκα μου!

Ξαναείδα με τη φαντασία μου τον Τσάρλυ Μπουλλά και σωριάζεται χάμω, με πληγμένο το πρόσωπο. Και κατάλαβα πως η Λίλυ Σίστρονικ ήταν ακλόνητα άποφασισμένη να φτάσει στο σκοπό της, χωρίς να επιτρέψει καμιά άδυναμία στον εαυτό της. "Αν επέμενα, θα μούκοβε το λαιμό..."

— Τραβήχτηκα πίσω, τρέμοντας σύγκορμος.
— Κι' όμως, Λίλυ, με θέλατε και σεις! παρατήρησα.

— Αυτό δεν έχει σημασία, απάντησε ξερά.

Ξανάσπασα ανάσκελα, εξαντλημένος, άρρωστος. Κι' έμεινα σ' αυτή τη στάσι, ακίνητος, κυττάζοντας τ' άστρα του ουρανού, άνάμεσα στην κουνοπιέρα.

Πέρασαν έτσι μερικά λεπτά, που μου φάνηκαν ώρες δακλάρες. Η Λίλυ δεν πρόφερε λέξη... Όταν άρχισε επιτέλους να μιλάει, η φωνή της είχε ξαναγίνει φυσική και ήρεμη.

— Θάχω περάσει έκατό φορές ως τώρα μια νύχτα έτσι, δίπλα στο ποτάμι, μου είπε.
— Άκριδώς έτσι; επέμεινα, με πικρό τόνο.

— Άκριδώς.
— Φαντάζομαι τί μαρτύρια θα τράβηξε αυτός που ήταν μαζί σας!

— Αντί γι' άλλη απάντησι, έσκασε στα γέλια.
— Η ώρα περνούσε, κι' όμως εξακολουθούσα να βρίσκομαι στην ίδια υπερέντασι. Άρχισα να πιστεύω πως η κοπέλλα εκείνη πραγματικά δεν είχε γνωρίσει ποτέ τον έρωτα — κι' άς έδειχνε τό αντίθετο με τό παρουσιαστικό της. Οί χτύποι της καρδιάς της δεν ήταν παρά ό θυροδός της λειτουργίας μιας ύπολογιστικής μηχανής!

Κάθε είδους πικρές σκέψεις περνούσαν απ' τό μυαλό μου. Καϊγόμουν ακόμα απ' τον πόθο, μα ό φόθος τού μαχαιριού με κρατούσε ακίνητος.

— Έκανε κρύο τώρα, κι' εγώ έμεινα ξεσκεπάστος. Είχα τόση ανάγκη από θέρμανσι!...

Δε μπόρεσα να κλείσω μάτι, στην κατάστασι που βρίσκονταν τα νύρα μου. Πώς να ξεχάσω ό-τι βρίσκόταν δίπλα μου η Λίλυ, τό λαχταριστό εκείνο πλάσμα, σφιγγοντας στο χέρι της τό μαχαίρι;...

— Ήταν τόσο κοντά μου, ώστε θα μπορούσα να την άγγίξω. Μα δεν έκανα τήν παραμικρή κίνησι. Τί θα ώφέλουσε ν' άναψω ακόμα πιά τό πολύ τον πόθο μου;...

Είχε ξεμυριαστεί πιά, όταν η Λίλυ έσπασε τό μοιέρ κι' έφερε τή βάρκα σ' ένα φυσικό λιμάνισι, κρυμμένο μέσ' στην πυκνή βλάστησι.

— Τί συμβαίνει; τή ρώτησα.

Γιατί σταμάτησαμε;
— Θα κρύψουμε εδώ τή βάρκα...

— Πολύ καλά.
Μ' έρρεε αυτή η κρυψώνα. Δεν υπήρχε φόθος ν' ανακαλύψη ό Σκλουτ τή βάρκα μας, άνάμεσα στις καλαμιές. Φτάνει να μ' ή τον συναντούσαμε κατόπιν στο δρόμο μας!

— Κόψαμε κλαριά και σκεπάσαμε μ' αυτά τή βάρκα.

— Είναι μακριά από δώ; ρώτησα τή Λίλυ.

— Εκείνη είχε ξεκινήσει κι' έλας. Με κύτταζε πάνω απ' τον ώμο της κι' απάντησε:

— Όχι πολύ... Βιάζεστε, βλέπω, να πεθάνετε!

— Γιατί όχι; Τί να τήν κάνω τέτοια ζωή; απάντησα παρανομένα.

Με κύτταξε μια στιγμή ακόμα και μού χαμογέλασε.

Φτάσαμε σέ λίγο σ' ένα μονοπάτι, έγκαταλειμμένο και σκεπασμένο σκεδόν από κισσούς.

Δεν άπείχαμε πολύ απ' τό ποτάμι. Κι' όμως, θύελε κανείς πως εδω δεν είχε βρέξει ποτέ και πως τό νερό βρισκότανε σέ τερασσία απόστασι. Τα δέντρα φαινόταν ξερά, τελείως στεγνά, και τα φύλλα τους σκληρά και σκεπασμένα μ' ένα λεπτό στρώμα σκόνης.

Προχωρούσα στο μονοπάτι, πίσω απ' τή Λίλυ, που έμεινε άμιλητη. Κι' άρχισα να πιστεύω πως θα περπατούσαμε έτσι αιώνια, χωρίς να φτάσουμε ποθενά...

Τέλος, βγήκαμε σ' ένα ξέφωτο, όπου ήταν στημένη μια μικρή καλύβα, παράμερα απ' τό μονοπάτι. Η Λίλυ γύρισε προς τό μέρος που καί μού χαμογέλασε περιφρονητικά.

— Εκεί μέσα είν' αυτός που ζητάτε, μου είπε.
— Έσφιξα τό ρεβόλβερ, μέσα στην τσέπη τού σακκακιού μου, προσπαθώντας να δώσω κουράγιο στον εαυτό μου.

— Η καρδιά μου χτυπούσε σαν να πήγαινε να σπάσει. Ποτέ δεν είχα ξαναδρεθί σέ παρόμοιες συνθήκες...

Βέβαια, και στο μπαίτζ-μπάλ έπρεπε νάχω γρήγορες αντιδράσεις. Μα τώρα κρεμόταν ή ίδια ή ζωή μου απ' τή χειρονομία που θάκανα στα δυο-τρία έπόμενα λεπτά...

— Προχωρήστε... είπα στη Λίλυ.

— Εκείνη γέλασε πάλι κι' απάντησε:

— Εσείς να προχωρήσετε. Δεν άρέσουν όί επισκέψεις στο Μάρβε Πούζερ. Αυτή τή στιγμή, θα μάς παρουσιάσει ίσως με τό ντουφεκι του...

— Άνάσνα βαθεία και προχώρησα προς τήν καλύβα. Η Λίλυ μ' άκολουθούσε.

— Η πλευρά της καλύβας που βρίσκότανε προς τό μέρος μας, δεν είχε παράθυρα. Δεν κουνιότανε τίποτα.

— Η σύλη ήταν έντελώς άδειανή. Στην άκρη τού ξέφωτου, ύψωνονταν τά έρείπια ενός σταύλου ή άχυρώνα.

— Η καλύβα ήταν φτιαγμένη με χοντρούς κορμούς από πεύκα και κυπαρίσσια. Γύρω της άπλωνόταν νεκρική σιωπή.

* ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

● Ένα πρωί, ύστερα από μιά ά-πότομη αλλαγή τού καιρού ή μιά κακοκαιρία, δά νοιώσετε τήν έπίδερμίδα σας να τραβή και να τσούζει, ενώ ό καθρέπτης σας δά σας δείχνε ένα πρόσωπο θαμπό, μερικές λειχήνες κι' ένα δέρμα τραχύ, μηπιγκισμένο, έρεδισμένο...

● Αυτό σημαίνει, ότι τό Φθινόπωρο άπειλεί και πάλιν τήν έπίδερμίδα σας.

● Κάμετε άμέσως αυτό: Τίς πρωινές ώρες, πού άπασχολείστε με σπιτικές δουλειές, βάλετε Λανολίνη Μελάν στο πρόσωπο, στο λαιμό, στο ντεκολτέ σας κι' άφήστε τήν να άπορροφηθή δως ώρες δά μείνετε στο σπίτι. "Αν δά θήγτε, σκουπίστε τήν έλασρά μ' ένα βαμβάκι και μακιγιαρισθήτε. Τό βράδυ πριν κοιμηθήτε, καθορίστε τό πρόσωπο με Γαλάκτωμα Μελάν.

● Από τήν έπομένη κι' έλας ήμέρα, τό πρόσωπό σας δά ξαναβρή όλη τή θροιά και τή λάμψη του. Διότι τίποτε δεν μπορεί να άντικατάστηση τήν ωφέλεια πού προσφέρει στο δέρμα ή Λανολίνη Μελάν.
● Η Λανολίνη Μελάν είναι ή μόνη Κρέμα στον κόσμο πού περιέχει τό extract purifié de la lanoline. Γι' αυτό προστατεύει τό δέρμα και τό κάνει τρυφερό-λείο-δελουδινό.

ΜΕΛΑΝ
Ο ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

822 σελίδες, 120 εικόνες, 3 βιβλία σέ ένα τόμον. Περιέχει: Άνατομική περιγραφή, Άνικανότητα άνδρος, Αναφροδισία, Ψυχρότης, Θεραπείες. Στείρωση άνδρος, γυναίκας. Τεχνική γονιμοποίηση. Ψυχολογία τού "Ελληνος και τής "Ελληνίδος. Διαστροφές. Έρμαφρόδιτος. Έλεύθερος έρωας και παρθένα. Η πρώτη νύχτα τού γάμου. Παράνομος έρωας. Πορνεία. Σύφιλις, Βλεννόρροια, Ρανταροθεραπεία, ή τελευταία κατάκτησις. Αύτανισμός, Νυμφομανία. Και πολλές ιστορίες παθόντων ιδιογράφες. Με ταχυδρομική έπιταγή 50 δραχ. στη διεύθυνσι τού συγγραφέως "Αλέξη Τσούκρη, Άγ. Κωνσταντίνου 28, στέλλεται στις έπαρχίες. Τό πληρότερο και τελειότερο από 20 άλλα βιβλία τού ίδιου συγγραφέως και τό μόνο ελληνικό βιβλίο πού στέλλεται εϊς όλον τον κόσμο. Έξωτ. δολλ. 5.

Τό δουτιέν
ΝΙΟΥ ΛΑΪΤ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟ
ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟ
Ζητείτε πάντοτε τό γνήσιον
ΝΙΟΥ-ΛΑΪΤ με τήν έρραμ-
μένη έτικέττα

Ι. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΡΜΟΥ 50 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 27.804

— Λι μου κι' είδα τό Μάρβε Πούζερ καθισμένο άντίκρυ στην πόρτα, μέσα στην καλύβα. Άναγνώρισα τή φωνή του: Δεν είχα γέλαση. Αυτός ήταν ό δράστης τής ληστείας τού Μάκ "Ατηρ, ό άνθρωπος πού μου είχε μιλήσει με τ' όνομά μου, ό πλάσι των μεταχειρισμένων αυτοκινήτων, τό καίθαγμα πού με είχε καταστρέψει!

— Είχε άκούμπισμένη πάνω στα γόνατά του μια καραμπίνα, με τήν κάννη γυρισμένη προς τήν κοιλάδα μου.

— Σε περίμενα. Τί σας καθυστέρησε; πρόσθεσε γυρίζοντας στη Λίλυ πού είχε πλησιάσει κι' αυτή.

— Κάναμε όσο πιά γρήγορα μπορούσαμε, απάντησε εκείνη.

— Ο Πούζερ έσκασε στα γέλια και φώναξε:
— Είμαι βέβαιος, Λίλυ, πως έκανες ό,τι μπορούσες. Άκολουθήστε πιστά τίς οδηγίες μου και μούφερες ως εδω τό φίλο μου τό Τζέικ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ Α'

— Άνέδηκα σιγά-σιγά τά ύπόλοιπα σκαλοπάτια, πλησιάζοντας τον Πούζερ και τήν καραμπίνα του. Τί άλλο μπορούσα να κάνω; Ο Μάρβε καθότανε σέ μια παλιά καρέκλα τής κουζίνας. Τα δαμάτια ήταν μισοσκοτεινά. Μα φαινότανε πως είχε ελάχιστα έπιπλα.

— Όταν μπόρεσα επιτέλους να ξεκολλήσω τή ματιά μου απ' τό δάχτυλο πού άκούμπουσε ό Πούζερ στη σκανδάλη τού όπλου του, τό πρώτο πράγμα πού πρόσεξα ήταν τό παράξενο βραχιόλι πού φορούσε σ' έριστερό του χέρι.

— Χρειάστηκε να τό κυττάξω καλά και να τό δώ να σαλεύη λίγο, για να πιστέψω πως ήταν ένα φεϊδι, μια κόχια τής άμμου!

— Σ' άρέσει; με ρώτησε ειρωνικά ό Μάρβε.

— Και μού άπλωσε τό έριστερό του μπράτσο, άφίνοντας για μία στιγμή τήν καραμπίνα πάνω στα γόνατά του.

— Κατάλαβα ωστόσο πως θάταν κουταμάρα μου να επιχειρήσω να τό επιτεθώ, Σίγουρα, θα προλάβαινε να με σκοτώσει...

— Δεν κατάρθανα ν' άποσπάσω τή ματιά μου απ' τό μικρό φαρμακερό φεϊδι, τό τυλιγμένο γύρω απ' τον καρπό τού χεριού του...

— Σού παρουσιάω, Τζέικ, τό φίλο μου τό Χάρλεϋ, μου είπε ό Πούζερ.

— Έπειτα γέλασε και ξαναπήρε τήν καραμπίνα του.

— Κύτταζε πάντα τό φεϊδι. "Ηξερα πως άηθε σ' ένα είδος πού τό δηλητήριο του δε συγχωρούσε. Και δεν είχα άκούσει ποτέ να ύπάρχη κανένα αντίδοτο γι' αυτό.

— Θυμήθηκα τί μου είχε πη ό Χάρλεϋ Σίστρονικ: ότι, από μικρό παιδί, ό Μάρβε Πούζερ έπιανε φεϊδιά — άσπίδες, κροταλίες ή όχιές — χωρίς να παθαίνει ποτέ τίποτα.

— Ο Μάρβε γέλασε πάλι, μ' ένα τρόπο πού μ' έκανε να τρέξω τά δόντια μου.

— Μην άνησυχής για τό Χάρλεϋ, είπε. Είν' άμφίβολο αν δά ζήσης τόσο, ώστε να κάνης πραγματικά τή γνωριμία του... Έξω δάλωστε να γιαιτρεύω τίς δαγκωματιές τής όχιδος. "Αν τυχόν σι δαγκώση ό Χάρλεϋ, εγώ εϊμ' εδω!"

— Ύστερα στράφηκε στη Λίλυ.

— Μουλάφες πολύ, μικρή μου, πρόσθεσε. Δεν ξέρεις πόση μοναξιά νοιώθω, όταν δε σ' έχω να μού κρατάς ζεστάσι τή νύχτα!... Είδα τά μάγουλά της να κοκκινίζουν. Μ' έδειξε ύστερα στο

Ἡ Mme KETTY, πάντοτε πρωτοπόρος, ἰδρύσασα πρώτη αὐτὴ πρὶν 30 χρόνια τὸ πρῶτο ἴνστιτούτον Καλλονῆς στὴν Ἀθήνα ἰδρύει σήμερον καὶ τὴν πρῶτην ΣΧΟΛΗΝ Αἶθρων ΣΩΤΗΡΙΚΗΣ εἰς τὸ ἐν Παλαιῷ Φαλλῷ, ὁδὸς Ἀρτέμιδος καὶ Ποσειδῶνος (Στάσις ΟΥΛΕΝ, πρὸς Οὐκίαν της. Μὲ ὄλιγα ἐξοδα θὰ ἔχετε ἐν χρυσῷ ἐφ' ὅδι στὴ ζωῇ σας. Γίνονται ἀπὸ σήμερον δεκταὶ μαθητρίαι.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΡΙ
 ραδιόφωνο φέρνει την ηρεμία
 σπιτί, γιατί ο καθένας ακούει
 του άρεσει. Προμηθευθήτε ένα
 ραπικό ραδιόφωνο «ORION»
 695 δρχ. ή με 60 δρχ. τόν μί
 «ΡΑΔΙΟ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ» Πλατ
 Κλαυθμώνος. Αποφασίστε π
 έλσεντληθούν πάλι.

Ὁ Πούξερ μιλούσε πολὺ δυνα-
 τὰ, γιὰ νάναι βεβαίως πῶς δὲν
 ἔχανα οὔτε λέξι ἀπ' ὅ,τι ἔλεγε.
 Κατάλαβα φανικά τὸ γιατί:
 Ἦταν πληγωμένος ἀκόμη ἀπ' τὴν
 προτίμησι πού εἰχε δεῖξει ἡ Μπέτ-
 τι σὲ μένα, τὴν βραδυὰ ἐκείνη πού
 μονομαχήσαμε μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ
 μπιλιόρο, ἔδω καὶ τόσους μῆνες.
 Εἶχε κλέψει 100 χιλιάδες δολλα-
 ρία, εἶχε καπαφέρει νὰ μὴ τὸν
 πιάσουν, εἶχε δική του μιά καλ-
 λοῦν σάν τὴν Λίλυ. Μὰ δὲν τοῦ
 φτάνανε αὐτά.
 Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀνακάλυψα
 τὴ βαθεύτερη αἰτία σὲ κάθε τι πού
 ἔκανε: ἐννοοῦσε νάναι πάντα καί
 σὲ ὅλα ὁ δυνατοτέρος! Ἄν ἡ
 Μπέττι ἔφευγε μαζί μου ἀπ' τὸ
 «Κρόου-Μπάρ», ἐκείνη τὴ νύχτα,
 θὰ μὲ σκότανε ἴσως γιὰ νὰ ξε-
 θυμῶνῃ.
 Τί ἄνθρωπος! Δὲν τοῦφτανε ὁ
 κόσμος ὁλόκληρος!
 — Δὲν ἔχω δίκιο, κοῦκλα μου;
 ἐπέμεινε.
 Δὲν τοῦς κττάζεα. Πονοῦσε ἡ
 καρδιά μου γιὰτὶ τὰ δεχόταν ὅλα
 ἡ Λίλυ — ὄχι μόνο τὰ δεχόταν,
 ἀλλὰ τὰ ἀποζητοῦσε...
 — Πές το, μικρὴ μου, πρόσθε-
 σε, πές το πῶς εἶμ' ἐγὼ τὸ ἴσα-
 νικό σου!
 — Ναί, μορμουρίζε ἡ Λίλυ.
 Ἡ φωνὴ της ἦταν λίγο βραχνή
 καὶ τρεμουλιαστή, ὅπως καὶ τὴν
 προηγούμενη νύχτα, ὅταν τὴν ἔ-
 σφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου καί
 πρὶν μὴν ἀκουμπήσῃ τὸ μαχαίρι
 στὸ λαίμδ...
 Ἐνοιωθὰ ἓνα σφίξιμο στὸ στο-
 μάχι, ὅσο σκεπτόμουν πόσο τὴν
 εἶχα ποθήσει — τόσο, πού δὲ μπο-
 ροῦσα νὰ κλείσω μάτι. Κι' ὅμως
 αὐτὴ δὲ μὲ ἔβλεψε, γιὰτὶ ἀγαποῦ-
 σε αὐτὸ τὸ κῶσάρμα!
 — Κάθισέ! Σοῦ εἶπα νὰ καθί-
 σης, Τζέικ! τόνισε ὁ Μάρβε.
 Ὑπάκουσάν. Ἡ μοναδικὴ καρέ-
 κλα βρισκόταν ἀκριβὰς ἀντικρύ
 τους. Ἦταν ἀποφασισμένος ὁ
 Μάρβε νὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ παρα-
 κολληθῶ ὅλο τὸ θέαμα, γιὰ νὰ
 μὲ βασανίσῃ, γιὰ νὰ μὲ ἐκδικηθῇ
 γιὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Μπέττι...
 Ἡ Λίλυ μὲ κῦτταζε καὶ προσ-
 πάθει νὰ τοῦ ἐφεύγῃ. Μὰ δὲν
 μπόρεσε. Τὴν εἶχε στὴ διαθέσει-
 του, σκλησωμένην στὰ χῆλιδι του
 καὶ στὰ φιλιὰ του... Δὲν εἶχε
 πῆε δικὴ της θέλησι. Μορμουρί-
 ζε μονάχα, σθυμμένα:
 — Ὅχι, Μάρβε, ὄχι...
 Ἐκείνος γελούσε καὶ μὲ κῦτ-
 ταζε μὲ ψυχρὰ ἀποφασιστικότητα,
 σάν νὰ μὲ κοροῖδευσεν.
 — Μὴ σὲ νοιάζῃ γι' αὐτόν,
 κοῦκλα μου, εἰπε στὴ Λίλυ. Δὲ
 λογαριάζεται καθόλου. Πές πῶς
 εἶναι πεθαμένος κι' ὅλας.
 — Ὅχι, δὲ μὲ νοιάζει γι' αὐτόν,
 Μάρβε. Εἶμαι θυμωμένη μαζί σου...
 Τὴ φίλησε στὸ λαίμδ.
 — Γιατί, ὁμορφοῦλα μου; Τί
 σοῦκανα;
 — Μοῦπες φέμματα, Μάρβε.
 — Ἐ, καί τί μ' αὐτό; Ἐσεῖς οἱ
 γυναικεὶς δὲ συμπαιδεῖτε τὴν ἀλή-
 θεια!
 — Μὲ γέλασες, ὅταν μοῦ εἶ-
 πες γιὰτὶ ξαναγύρισες ἔδω.
 Ὁ Πούξερ ἐξακολουθοῦσε νὰ
 γελᾷ, κυττάζοντάς τὴν ὅμως
 προσεκτικά.
 — Αὐτὸ εἶν' ὅλο; εἶπε. Ποῖδς
 ξέρει τί παραμῦθια σοῦ ἀράδιασε
 γιὰ μένα ὁ Τζέικ!...
 — Ἐκλεψες μιὰ περιουσία,
 Μάρβε. Καὶ δὲ μοῦ εἶπες καθόλου
 πῶς εἶχες λεφτά.
 Τὸ χαμόγελό του σβύσθηκε.
 — Δὲν ἦταν δική σου δουλειά,
 ἀπάντησε ξερά.
 Ἡ Λίλυ πῆδησε ὀρθια.
 — Ἄ, σοῦ φαίνεται λοιπὸν πῶς
 μπορεῖς νὰ μὲ κάνῃς ὅ,τι θέλεις,
 κι' ἀπὸ πάντα νὰ μοῦ λες καὶ
 φέμματα; διαμαρτυρήθηκε.
 — Ὅχι, σοῦ ἔκανα λάνο. ὅταν

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ
Τὸ Κομμωτήριο
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 7
ΕΝΤΟΣ ΣΤΟΑΣ
ΤΗΛ. 35.392

— Άντρε, στο Μάρβε Πούζερ.
Αυτό είχε δεχτεί να μω' απόρ-
δειξη ο Πούζερ. Κι' ίσως γι' α-
υτό το λόγο μόνο ήσαν ζωντανά
ακόμα: 'Ο Μάρβε Πούζερ έννο-
ς του ή Λίλυ, πώς μπορούσε να την
κάνη ό,τι θέλει, να την εξευτελί-
ση, να την κακομεταχειρίζεται —
αυτήν που την ποθούσανε τόσοι
άντρες, χωρίς να μπορεί κανείς
νά την άγγιξη...
— Άρχισα να χτυπάω με τη γρο-
διά μου το φύλλο του παραθύρου.
Κι' πρώτη φορά στη ζωή μου ά-
νακαλύπτα τι είναι ή ήλιενα, τι
μπορεί να κάνει τον άνθρωπο... Ά-
νακαλύπτα επίσης τι θα πει η
μισή θανάσιμα έναν άνθρωπο γι-
ατί σφίγγει στην άγκαλιά του τη
γυναικά που δε μπορείς εσύ νά
την πλησιάσεις...
— Λοιπόν, Τζέικ; είπε μία φω-
νή, πίσω μου.
— Στράφηκα κι' είδα το Μάρβε.
Πιο πέρα, ή Λίλυ ήταν βαλτωμέ-
νη ακόμα...
— Ανασπαστικό γέλιο του Μάρ-
βε μ' ανάγκασε νά στραφώ πάλι
αυτόν.
— Πάμε να κάνουμε μία βόλτα
έξω μαζί, μου είπε. 'Ας αφήσου-
με τη μικρή νά ήσυχάση λίγο...
Κύτταζε το ρεβόλβερ που κρα-
τούσε.
— Αναψάτα! Κάθαρμα! προ-
έρε να ανέλθω στα δένδρα μω'.
Χαμογέλασε περιφρονητικά κι'
επάντησε:
— Μην κουράζεσαι. Δέ θα μ'
αναγκάσως με τις βρισιές σου νά
δέ σκοτώσω. Θά το κάνω, β-α-
έλω έγω, την ώρα που θά δια-
έλω!
— Γιατί όχι τώρα άμέσως;
— Μά τι σ' έπιασε, Τζέικ;
— Ατί είσαι έτσι ταρζυμένος...
— Αβόλε! Είναι ή γυναικά μου, ή
λίλυ. Τής είχα λείψει. Είχαμε τό-
νον καιρο νά ιδωθούμε, αυτή κι'
έγω.
— Πάντως είσαι ένα κάθαρμα!
'Ο Μάρβε εξακολουθούσε να γε-
λά.
— Μή με σπρώχνεις στά άκρα!
— Σκότωσέ με, ή άφησέ με ή-
υχο.
— Έγώ θ' άποφασίσω, Τζέικ,
κι' εσύ.
— Έπαιξε νά χαμογέλη, μούδει-
την άνοιχτή πόρτα και πρόσ-
σε:
— Πάμε νά κάνουμε μία βέλ-
τε, Νά! —
Βήκα άπ' την καλύβα, κατέβη-
κα στο σκαλοπάτια και βρέθηκα έ-
ν, στον ήλιο. Δέν είχα καταλά-
ει πώς τα ρούχα μου ήταν μου-
εμένα άπό ιδρώτα. Φυσούσε έλ-
δοράκι άερακι, μά ο ήλιος
σουρούφιζε. "Έβρανα μέσα στο
μυα μου...
— 'Η αλή ήταν άδειανή και γυ-
η. Λίγο πιο πέρα, άκούστηκε
ίδιο παράξενο μουγκρόν, ό-
ρος πριν άπό λίγο. Βλεποντάς
ν' άνασκιρώ, ο Μάρβε έβα-
τα γέλια και μου εξήγησε:
— Είναι ο εξημερωμένος κρο-
δεϊλός μου. Θέλεις νά τον δής;
— Μ' έσπρωξε με την κάννη του
δόλοδερ του. 'Αναγκάστηκε νά
χρήρησω, μπροστά του, νά δια-
σώ τη ζωή. Φτάσαμε μπρο-
στά σ' ένα περιφραγμό που είχε
άβει όποιος — άπονος, με πολί-
τιδες και με άποροένιους προσ-
τους. Μέσα σ' αυτό το χώρο
σκαπόταν ένας αλλιάττωρ, ώς
έσπερα με τα μαύριά του.

Η αλληλογραφία μας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Τρεις μικρές Αίγυπτι-πούλες. Αλεξάνδρεια: Η διευθύντρια του Frank Sinatra είναι: 1168 Coldwater, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A., του Bing Crosby 594 S. Marpleton, Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A., του Marlon Brando η διευθύντρια είναι: C/o 20th Century - Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Τα γράμματα που προορίζεται για τον Sal Mineo και τον John Kerr απευθύνονται στην ακόλουθη διευθύντρια: C/o Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blvd, Hollywood, Calif. U.S.A.

Κ. Χατζηελιάς: Η διευθύντρια της Marilyn Monroe είναι: 508 N. Rialto Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A., και της Maureen O'Hara: 662 Stone Canyon Road, Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Κορίνα, Ένταυθα: Η διευθύντρια του Jean Marai είναι: «Marnes - la - Coquette», Seine et Marne, France. Μετά τον Κόμητα Μοντεχρυσό γύρισε τα ακόλουθα φιλμ: «Αν μιλούσαν οι Βερσάλλες», «Ναπολέον», «Η άσπρη της τοιγάννας», «Ελένη». Θα τον δούμε δε έφετος στα ακόλουθα έργα: «Κορίνα», «Το έρωτα με την Μπαρζιτ Μπαρζιτ», «Το φάντομ στο Ναγκασάκι», «Η Ντανιέλ Νταρρίε και την Γαλιανόνα Κίσι», «Κόκο και «S.O.S. Νορβάν», Γράφετέ του κατά προτίμηση στη γαλλική γλώσσα.

Θ. Μπαζζίου, Γρεβενά: Σε κανένα ήσποιο του Χόλλυγουντ δε μπορείτε να γράψετε χρησιμοποιώντας την ελληνική γλώσσα. Έξαιρείται μπορεί να γίνει μόνο για την Ελρήνη Παπαί, τις οποίες η διευθύντρια είναι: Irene Pappas, C/o Metro - Goldwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U.S.A.

Νορίτα: Το πραγματικό όνομα της Μισέλ Μορκάν είναι: Σίμον Ρουσσέλ. Γεννήθηκε στο Νεβόρ στις 29 Φεβρουαρίου 1920. Έχει γαλαζοπράσινα μάτια, καστανά μαλλιά, ύψος 1 μ. 65 και ζυγίζει 53 κιλά. Στις 2 Σεπτεμβρίου 1942 παντρεύτηκε τον Ουίλλιαμ Μάρσαλ και απέκτησε μαζί του ένα αγοράκι, τον Μίκαελ που γεννήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 1944. Αφού χάρισε, παντρεύτηκε το Φεβρουάριο του 1950 τον συμπρωταγωνιστή της Αντρί Βιντάλ. Τον πόθο της σημαντικό ρόλο έπαιξε το 1936 στο φιλμ «Ο μικρούλης του παρθενικού γιού» με το Λουσιέν Μπαρό. Η διευθύντρια της είναι: Michele Morgan, 2 Rue Saint Louis - en - l'Isle, Paris 4e, France.

Δώρα Κακουράτου, Λεμεσός: Υπάρχει η Δραματική Σχολή «Εθνικού Θεάτρου» δδς Μενάνδρου 68, «Αθήναι και η «Αντέρ» Έπαγγελματική Σχολή Κινηματογράφου και Θεάτρου δδς Μπότση 11, Αθήναι.

Ο σκορ στή Λολά: Μπορείτε να γράψετε στη Τζίνα Λολομπρίτζινα χρησιμοποιώντας μία από τις τρεις ακόλουθες γλώσσες: γαλλικά, ιταλικά ή αγγλικά.

Γεώργιο Πουλματίδη: Η διευθύντρια του Burt Lancaster είναι: 267 Conway, Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Γιάννη, Γιαννίτσες: Θα βρήτε πιο πάνω τη διευθύντρια του Μάρλον Μπράντο.

Θ. Ντσίλιν, Μεγάλο Κεφαλόφωρο: Δεν είναι καθόλου εύκολο να επιπλέει κανείς στο Χόλλυγουντ. Ιδιαίτερα δύσκολο όταν θιγεί η γαλλική γλώσσα. Η διευθύντρια του Audie Murphy είναι: C/o Universal International Film Inc, Universal City, Calif. U.S.A. Θα βρείτε πιο πάνω τη διευθύντρια του Μπίσκοπ. Όσον αφορά τώρα τα μυθιστορήματά, έμεινε δε δεχόμεστε συνεργασία αν γράψετε.

Γεώργιο Όλύμπιο, Λά-

10 τελευταίο του φιλμ είναι «Ένα πρόσωπο μέσα στο πλήθος» με τους Άντυ Γκρίφιθ, Πατρίσια Νήλ, Άντου Φραντσίνα και Λή Ρέμικ.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Ανδρέας Κ. Φελλάς (23 χρόνων), Ευάγγελος Νο 37, Βαρσοβία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους και νέες από το εξωτερικό, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Χριστάκης Ιωάννου (17 χρόνων), Θεσσαλονίκη 18, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνης φιλίας.

Ο Κωστής Κ. Πασιτίδης (17 χρόνων), Αλεξάνδρεια, Αιγύπτου, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και καρτοπταλ.

Ο Θεόδωρος Παναγιώτου, Βασιλείας Γεωργίου ΣΤ 18, Παλαιονίκια, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνης φιλίας.

Ο Ανδρέας Κ. Πασιτίδης (17 χρόνων), Αλεξάνδρεια, Αιγύπτου, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους και νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 14-18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. Παρακαλεί δεσες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ο Παναγιώτης Τσαμπαζίδης και ο Κώστας Παπαδόπουλος, «Ελευθερίου Βενιζέλου Νο 6, Πάνω Περιδολία, Κτήμα, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με τις δύο αναγνώστρες μας, που κρυ-

βονται κάτω από το ψευδώνυμο «Ναυσικά» και «Κίρκη».

Ο Κυριάκος Σοφοκλέους (18 χρόνων), Διδος 7, Σπέρδος, Λευκωσία, Κύπρος, απευθύνει αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση με Έλληνίδες, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνης φιλίας ή δε, για άλλο θέμα προκύψει. Παρακαλεί δεσες γράψουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Τάκης Χαράλαμπος, Αμπελιών, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με την αναγνώστριά μας από την Πάτρα, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Βάντα», του 979 τέλους.

Ο Πιερής Ν. Θούπος (18 χρόνων), Τρίκων, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με τη «Ναυσικά» ή τη «Κίρκη».

Ο Ανδρέας Γ. Σαββίδης (19 χρόνων), Ελευθερίου Νο 11, Ταξ. Υφεί, Λευκωσία, Κύπρος, απευθύνει αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και καρτοπταλ.

Δύο φίλοι, ο Χριστόδουλος Κ. Ακουλάκης (20 χρόνων) και ο Γιάννης Ιωαννίδης (21), Αγίου Ανδρέου 265, Λεμεσός, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση μορφωμένες, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνης φιλίας και την ανταλλαγή καρτοπταλ.

Ο Δρόσος Νεστόριδης και ο Άλκης Ελευθερίου (19 χρόνων και οι δύο), Public Works Department, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστρες μας του 986 τέλους, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Το κορίτσι μυστήριο» και «Σερά».

Ο Γιάννης Παναγιώτου, Α. Σικελιανού Νο 15Α, Βαρσοβία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνης φιλίας και την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Ανδρ. Παλλιακίου (17 χρόνων), Ναυπάκτου Νο 10, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με Έλληνες και Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Σάββας Γεωργίου, Γίλου, Πάφος, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφή με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Σεμίραμις» του 969 τέλους.

Ο Γεώργιος Π. Κωνσταντίνου, Ρ.Ο. Box 821, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνης φιλίας και σταθερής φιλίας καθώς και την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Α. Χαράλαμπος Παπαδημήτριος, Λογάκι, Μόρφου, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλον την Ελλάδα, ηλικίας 20-27 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. Παρακαλεί δεσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Λούση Α. Παλαίση, Αγράφων Νο 11, Βαρσοβία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνης φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Κρυστάλλα Όδυσσέως, Πρωταγόρου Νο 7, Βαρσοβία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη συνήφι μιας αγνης και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί δεσες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η ΕΝΙΚΗ (21 χρόνων) από τη Λευκωσία, πολύ ευπαισθητή και μορφωμένη, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες που σπουδάζουν στην Ιταλία, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνης και σταθερής γνωσης. Η «Ορφέα Ελένη», από τη Βαρσοβία, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέους και νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνης φιλίας, που ίσως οδηγήσει στο γάμο. Όσοι θέλουν να λάβουν γράμμα από τις αναγνώστρες μας αυτές, ας στείλουν τη διευθύνσή τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

Η Ανδρούλα Κωνσταντίνου, «Προκράτους 57, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέους και νέες με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο Efthimios Ladopoulos (23 χρόνων), μηχανικός, και ο Θεόδωρος Πατρίκιος (21), θεματοστής, S/S Andros Neptune, Orion Shipping Co, 80 New York 4, N.Y., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17-20 χρόνων.

Ο Bassilios Douligros, S/S Fatina James Finaly and Co Ltd, B.O. Box 59, Colombo, Ceylon, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Ναυσικά» ή με την «Κίρκη».

Ο αξιωματικός του Ε.Ν. Nicolaos Coroneos (24 χρόνων), S/S Pelops, C/o Hermes, S/S Agency, 80 Broad St., New York, U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφή με μία νέα από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 18-20 χρόνων.

Ο Makis Maropoulos (29 χρόνων), S/S Ocean Chief, Co Ocean Freight, 80 Broad Street, New York, U.S.A., ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, μορφωμένες και ευπαισθητές, ηλικίας άνω των 18 χρόνων. Παρακαλεί δεσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο J. Spiros, T/S Agios Vlasios, C/o Chandris England Ltd, 5 St. Helen's Place, Bishops Gate, London E.C. 3, England, ζητεί ν' αλληλογραφή με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λολίτα» του 983 τέλους.

Ο αστυνόμος Αντόνιο Κ. P. W. Risardou, C/o Ltd, Almadores House, Bury Street, London E.C. 3, England, θέλει ν' αλληλογραφή με τον «Ξανθό Άγγελο».

Ο Andreas Nikolopoulos, S/S Christina, Via Cicerone No 10 Ampeto Bos, Trieste, Italia, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με τη «Λολίτα».

Ο Gerassimos Samouris, S/S St. John, Lyras Bros Ltd, 9 Camo Mile Street, London E.C. 3, England, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα και απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 20-25 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και καρτοπταλ.

Ο Nicos Prasinos, S/S Chrysanthos L., C. G. Lemos and Co Ltd, 92 Fenchurch St. London E.C. 3, England, ζητεί ν' αλληλογραφή με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λολίτα» του 986 τέλους.

Ο Agapitos Kaissis, M/T Norseman, Old Godager, Kongs Gate 6, Oslo, Norway, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 22-27 χρόνων. Όσοι θέλουν να λάβουν γράμμα από τις αναγνώστρες μας αυτές, ας στείλουν τη διευθύνσή τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

Ο δόκιμος πλοίαρχος του Ε.Ν. Isidoros Seaman (21 χρόνων), S/T Atlantic Viscountess, C/o Lago and Transport Co, Aruba, N.W.I., θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλον την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Κρησία.

Ο P. Rouchos, S/S Demosthenes, C/o Vergotis Ltd, Grechurch House Lane, London E.C. 3, England, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με τις αναγνώστρες μας, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Λούρα του Σαρανικού» και «Θάλεια Ο.Θ.Κ.Δ.» από τον Πειραιά, του 979 τέλους.

Ο Georgios Agelidis (30 χρόνων), S/S Lily, C/o M.R. Rand K. St. Clare House, 30/33 Minorities, London, England, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-22 χρόνων. Παρακαλεί δεσες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Georgios Makriyanakis, S/S Mentor, C/o Drakoulis Ltd, 101 Leadenhall Str., London E.C. 3, England, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες από την Αθήνα, ηλικίας άνω των 25 χρόνων. Παρακαλεί δεσες γράψουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Nicolaos Nicolaou, S/S Lily, C/o Mr. R. and K. Ltd, St. Clare House, 30/33 Minorities, London E.C. 3, England, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Λολίτα» από τον Πειραιά.

Ο G. Selavounos, S/T Wof, Sincerity, Niarchos Co, 41/43 Park Street, London W.1., England, ζητεί ν' αλληλογραφή με μία νέα μορφωμένη, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, ηλικίας 17-22 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Toulia Nicolakaki (20 χρόνων), Via Michelangelo Poggioli 4/6, Roma, Italia, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική, ιταλική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων ή καρτοπταλ και την ανάπτυξη μιας αγνης φιλίας. Παρακαλεί δεσες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Georgia Micailides (15 χρόνων), Rue Assowan No 5, Suez, Egypte, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους από την Αίγυπτο, ηλικίας κάτω των 18 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας φιλίας. Παρακαλεί δεσες γράψουν, να στείλουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Η Loula Traka (19 χρόνων), Via Vigevano 13/9, Roma, Italia, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων ή καρτοπταλ και τη συνήφι μιας φιλίας.

Όσοι θέλουν, μπορούν να στείλουν με το γράμμα μία φωτογραφία τους. Απαιτείται φωτογραφία από το Λονδίνο, η οποία να φέρει το όνομα του και η Dora Aggelidou, Queen's Gate, London S.W. 7, England, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες σπουδαστές απ' το εξωτερικό.

Η Ελισία από την Αλεξάνδρεια, θέλει ν' αλληλογραφή με ένα σπουδαίο κύριο του εξωτερικού, μορφωμένο και ευπαισθημένο, ηλικίας 45-55 χρόνων, κατά προτίμηση από τη Ρωσία και τον Καναδά, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Η Ελισία ν' αλληλογραφή με νέους από τον Καναδά, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Όσοι θέλουν να λάβουν γράμμα από τις αναγνώστρες μας αυτές, ας στείλουν τη διευθύνσή τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

Ο Jordanis Atmatzidis, Avenida 13 de Maio 47 Sala 311, Edificio Itu, Rio de Janeiro, Brasil, ζητεί ν' αλληλογραφή με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική, πορτογαλική ή ισπανική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνης φιλίας. Παρακαλεί δεσες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο George Horn (20 χρόνων), Kalyoncu Kulluk Ak Kizar Sokesi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

Ο Antonis Emmanouel, Guzel Bahe No 14/13 Nisantasi, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γεία σου πατρίδας» του 983 τέλους.

γχοίκα

Κάλτσες NYLON Αμερικής

Gerald

Οι ανώτερες ζώνες!

- Στερεές
- Λεπτές
- Ελαστικές

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Κολώνιες 'Αρώματα ΧΥΜΑ

Τι μπορεί να συνοδεύσει την όμορφιά σας; Ένα λουλούδι! Και τι θα προσθέσει στην γοητεία σας; Λίγο άρωμα, λίγη κολώνια... Προμηθευθείτε κολώνιες και αρώματα χύμα, από γνήσια ευρωπαϊκά εσάνς ανδρών.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΩΝΙΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ & ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

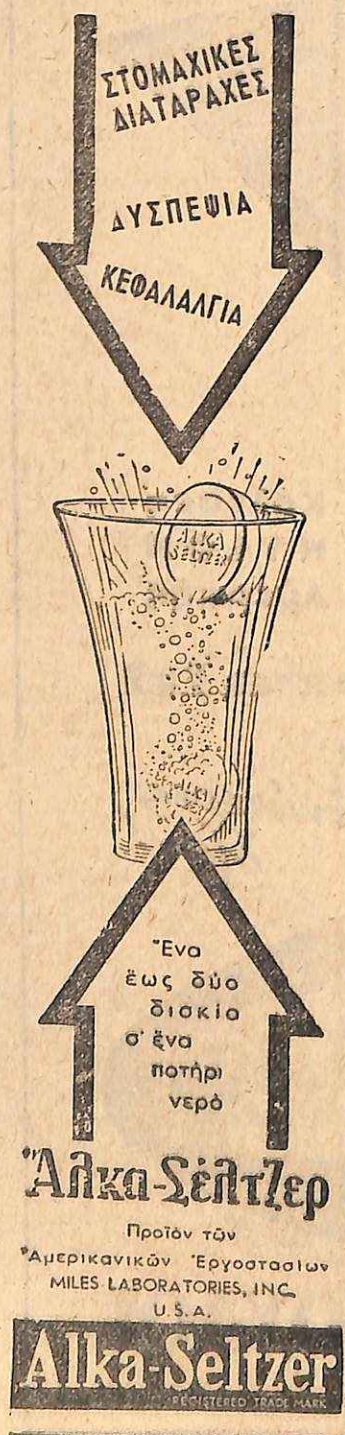
ΚΑΝΑΡΙ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΗ

ΓΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΑΝΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ... ΕΣΤΙ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΚΡΟΜΑ ΥΓΕΙΑΣ-ΟΜΟΡΦΙΑΣ "MARTELL" ΡΟΥΣ ΑΠΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΧΑΡΕΙ ΓΟΗΤΕΙΑ ΚΑΙ ΛΟΓΙΜΝ ΕΙΔΩΝΑΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΑΠΟΡΡΗΤΗ. ΠΡΟΒΛΙΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΜΥΡΩΠΟΛΕΩΣ

Σας συνιστούμε, ακόμη το ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΒΑΣ ΠΟΛΥΤΟΥ ΜΑΡΤΕΛ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΚΑΙ ΤΡΕΦΕΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ

Νο 34, Istanbul, Turkiye, επιθυμεί
ν' αλληλογραφήσει με νέες από την
Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 20 χρό-
νων, στην ελληνική γλώσσα.

Ο A. P. A. 6110, Los Angeles, B. A. I.,
O. A. 6110, Los Angeles, B. A. I.,
Hope Street, Los Angeles, U.S.A.,
επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν αντί-
στοιχως με τις ανωνυμίστριές μας,
που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυ-
μα «Γλυκό χαμόγελο» από την Κα-
λαμάρα και «Πονεμένη» από το Ά-
γρινο.

Ο Steve Antony, 5689
N. Ridge Ave., Chicago 40 Ill., U.
S.A., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία
μορφή ηλικίας 17—20 χρό-
νων. Παρακαλεί όσες απαντήσουν,
να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Savas G. Savas (19
χρόνων), C/o Loco Torman, Broke-
hill, N. Rhodesia, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες, ηλικίας 16—19
χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας
αγνης φίλιας. Παρακαλεί όσες απαν-
τήσουν, να επισκευθούν στο γράμμα
μια φωτογραφία τους.

Δύο νέοι, 6 L. V. Volon-
akis (19 χρόνων) και ο Louis Vassili-
ous (23), 91 Ingham Ave., Toronto
6, Ont., Canada, επιθυμούν ν' αλλη-
λογραφήσουν με νέες από την Έλλά-
δα, με σκοπό τη δημιουργία μίας α-
γνης και διαρκούς φίλιας.

Ο G. Alkaris, St. P.I.Y.,
Ltd, 645 Dowling St. Moore Park,
Sydney, Australia, ζητεί ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες απ' όλην την Έλλά-
δα, ηλικίας 19—23 χρόνων. Παρα-
καλεί όσες απαντήσουν, να συνοδεύ-
σουν το γράμμα με μία φωτογραφία
τους.

Ο Louis Leos, Post O. Box
442, C/o Kingston Ont., Canada,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνι-
δες του εσωτερικού, εκτός από την
Κρήτη και τη Σαλαμίνα, ηλικίας 23
—28 χρόνων.

Ο Tenis Ioannidis, D.
P. Rua Al Barao de Piracaris No
123 Sao Paulo, Brasil, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' ό-
λον τον κόσμο, ηλικίας 16—19 χρό-
νων, στην ελληνική και πορτογαλική
γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Παρα-
καλεί όσες γράψουν, να στείλουν μία
φωτογραφία τους.

Ο Petros Petridis (18
χρόνων), Rue Adly Yakin No 63,
Suez, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με
νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμη-
ση από τις Δύο — με σκοπό την α-
νάπτυξη μίας αγνης φίλιας. Παρακα-
λεί όσες απαντήσουν, να επισκευ-
θούν στο πρώτο γράμμα μία φωτογραφία
τους.

Ο Jim Palas (23 χρόνων), 370
Sumash St. Toronto Ont., Canada,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνι-
δες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 17—
25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Πα-
ρακαλεί όσες γράψουν, να στείλουν
μια φωτογραφία τους.

Ο J. P. A. 256, Aberdeen S.
(24 χρόνων), 256 Abercrombie St.,
Redfern, Sydney, N.S.W., Australia,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νεώρες
Έλληνίδες, ηλικίας 18—22 χρόνων,
με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απα-
ραιτήτη.

Ο Fotios Mavropou-
los, Meteorological Dpt of Cairo, Rue
23 Juillet, Corri al Caba, Cairo, E-
gypte, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την
αγαπημένη μας από τις Καλάμες
«Γλυκό χαμόγελο» από το ψευδώνυμο
«Γλυκό χαμόγελο».

Ο Apostos Pantazi-
dis και ο Efstratos Theodoridis,
Rue Albert Elisabet 82 Bis, Penon-
nes Binche, Belgique, ζητούν ν' αλ-
ληλογραφήσουν με τις δύο φίλες από
τον Καναδά, που κρύβονται κάτω από
το ψευδώνυμο «Ξενιτεμένες οπότερες».

Ο Bill Kalos, 114 Riley St.,
East Sydney, Australia, θέλει ν' αλ-
ληλογραφήσει με τις τρεις ανωνυ-
μίστριές μας, που κρύβονται κάτω από
τα ψευδώνυμα «Πηλη διαρκούς», «Πιο-
τη μικρούλα» και «S.O.S.» του
971 τεύχους.

Ο Georges Theokli-
tos, Rue des Francs 63, Marchinelle,
Belgique, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με
νέες και νέους απ' όλην την Έλλά-
δα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας α-
γνης φίλιας.

Ο Alekos Panou, 101
Philip St. Waterloo Sydney, Australia,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες
από την Έλλάδα και κατά προ-
τίμηση με τις ανωνυμίστριές μας, που
κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα
«Ξένιμη καρδιά», «Παρακαλεί όσες
απαντήσουν, να επισκευθούν στο
πρώτο γράμμα μία φωτογραφία τους».

Ο J. Mastroianni, 68
k. 68 Blyth St., Brunswick Vic.,
Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέες απ' όλην την Έλλάδα, ηλικίας
20—24 χρόνων, στην ελληνική ή α-
γγλική γλώσσα, με σκοπό το γάμο.

"Όσες θέλουν να γράψουν, να εσωκλείσουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

'Ο Constantinos Varlas (17 χρόνων), 122 So. Second St., Memphis 3, Tenn., U.S.A., επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέους και νέες από την Ελλάδα, στην ελληνογλώσσον ή την αναγνωστρία μας υπό 980 τριαντάφυλλα που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λίτσα».

'Ο G. Voyiatzis, Hölderlin Str. 29, Unterausen Kreis, Reutlingen, Deutschland, ζητεί να αλληλογραφήσει με τη Rose-Marie, ληνική ή αγγλική γλώσσα.

'Ο Nikolaos Nezer, B. P. 1287, Elisabethville, Congo, Belgique, θέλει να αλληλογραφήσει με την αγαπημένη μας από το Φισκόδρο της Κεφαλονιάς, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Όμορφη Κεφαλωνιπούλα».

'Ο Steve Meletis, 121 Gladstone Dr, Highgate Hill, Brisbane, Australia, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας 23—27 χρόνων. Παρακαλεί όδες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Δού ειποι ηλεκτρομηχανικός, ο N. Bassos και ο N. Daskalopoulos (28 χρόνων), 4355 S. Orleans Ave. Ap. 3, Montreal P.Q., Canada, ζητούν να αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 23—27 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική καί γαλλική γλώσσα. Παρακαλούν όδες απαντήσουν, να εσωκλείσουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

'Ο George Lavranos, Rua Benedicto Valadares 68, «Casa Atenas», Nova Lima Minas, Brasil, θέλει να αλληλογραφήσει με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 23—25 χρόνων.

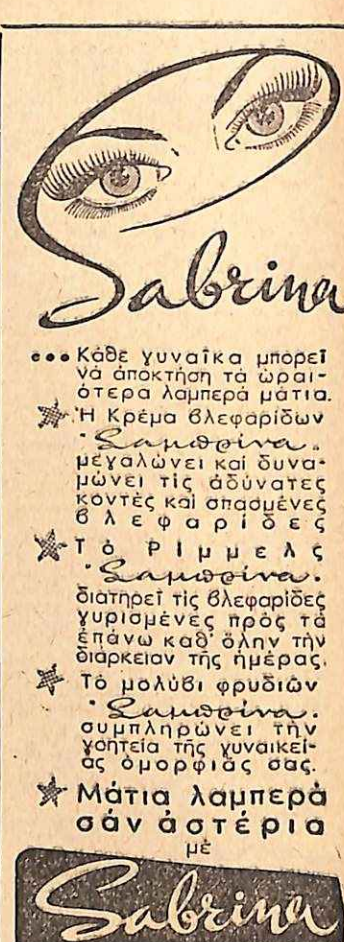
**ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ**

'Η Χριστίνα Άλεξάνδρου, Ρίμα Φερράρι 83, Κίρκις, Grèce, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο.

Δού φίλες που κρυβονται κάτω από τα ψευδώνυμα του «Μαραμένο άνθος» καί η «Πονομένη ύπαρξις», θέλουν να αλληλογραφήσουν με πλούσιες οικογένειες όμογενών άπό τό εξωτερικό. 'Η «Πρώτη» δόξα άνθρωπος» άπό τη Φινλανδία, πολύ μορφωμένη, εύπορη γυναίκα, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με μορφωμένους καί ευγενικούς νέους άπό τό εξωτερικό, με σκοπό να θέλει προκύψει. 'Η «Προικητήρια σατα νάν ανθένη» άπό την Άθήνα, φοιτήτρια της Χημείας, που συντομάτα θα πάει στην Αμερική, θέλει να αλληλογραφήσει με μορφωμένους καί ευγενικούς κυρίους ή κυρίες, καί προτιμήγει ηλικιωμένους, με σκοπό την «Άπλητην άνών φίλικον δεσμώτην» άπό τον Πειραιά, πολύ άφραία καί με προσδοχώρο επάγγελμα, που επιθυμεί να εργασθεί στον Καναδά ή στην Αμερική, ζητεί να αλληλογραφήσει με Έλληνες της Αμερικής, καλώς εγκατεστημένους, που θα ήθελαν να τη βοηθήσουν να πραγματοποιήσει το όνειρό της καί να ένωση με κάποιον της ζωής της.

'Η Ελένη άνας άπό τον Πειραιά, άφραία καί χορούμενη κοπέλλα, θέλει να αλληλογραφήσει με νέους τό εξωτερικού. 'Η «Ματιά» άπό τις Άρένες άπό την Κρήτη, που μένει στην Άθήνα, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέους τό εξωτερικού. Τό φρόνιμο ζιζανίο άπό τον Πειραιά, θέλει να αλληλογραφήσει με όμογενείς τό εξωτερικού, ηλικίας 25—35 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. 'Η «Λυκεία γαλανομάτα» άπό τη Θεσσαλονίκη, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέους τό εξωτερικού. Όσοι θέλουν να πάρουν γράμμα άπό αυτήν, αναγνωστρίες μας αυτές, άς στείλουν αναγνωστρίες τους στις Στιές αλληλοφιλίας μας.

'Ο Κρυστένης άπό τρεϊδεσσα, όκμετα συμπαθητική, με πολλούς φίλους τη μουσική, τον κινηματογράφο καί τα βιβλία, θέλει να αλληλογραφήσει με νέους άπ' όλον τον κόσμο που έχουν τίς ίδιες προτιμήσεις άπό την Άθήνα (19 χρόνων), επιθυμεί να αλληλογραφήσει με νέους, ηλικίας 25—30 χρόνων. 'Η «Μιρά» (17 χρόνων) άπό την Άθήνα, ζητεί αλληλογραφεία με νέους άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή καρτοpostal καί γραμματοστέμων. 'Η «Μελωδίσια» στή φτώχεια, άπό την Γρεβενά, έσπεύθει να εναντία μάτια, που έχει πολυπικραστή στη ζωή, θέλει να αλληλογραφήσει με όμογενείς τό εξωτερικού. 'Η «Μελωδίσια» άπό την Αθήνα, θέλει να αλληλογραφήσει με νέους άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή καρτοpostal καί γραμματοστέμων. 'Η «Μελωδίσια» άπό την Αθήνα, θέλει να αλληλογραφήσει με νέους άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή καρτοpostal καί γραμματοστέμων. 'Η «Μελωδίσια» άπό την Αθήνα, θέλει να αλληλογραφήσει με νέους άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή καρτοpostal καί γραμματοστέμων.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραβείων τηλεπαθειας μαθρας
αποσπασειων, της 'Εταιρειας Ψυχι-
κων Ερευνων. Οδός Κυψέλης
34Β, Ωραι επισκεψεως 9-1 και
4-6μ.Τηλ. 812-278.

λοφς (17 χρόνων), από το "Ηράκλειο της Κρήτης, ζητεί η αλληλογραφία με νέους από το εξωτερικό, με σκοπό την δημιουργία μιας άνηγης φίλιας. Όσοι θέλουν να λάβουν γράμμα από τις ανωτέρωστρες μας αυτές, δε στείλουν τη διεύθυνση τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ό Βασίλειος Ντόρτας, Νοσοκομείο Σανατόριον Εσώντριάς, 4η Κλινική, Αθήνα, Grèce, θέλει η αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας άνηγης φίλιας. Δύο φίλοι, ο Κωνστ. Βασίλειος και ο Γεώργιος Σβάστις, ηλικίας 33 Αθηναί, επιθυμούν αλληλογραφάρουν με τις δυο ανωτέρωστρες μας, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Κολινέτ» και «Μιρέτ» του 977 τεύχους.

Ό Κωνστ. Αλεξίου, Πριγκιπωνίου 60, Νέα Ξεβία, Αθήνα, ζητεί η αλληλογραφία με την ανωτέρωστρα μας από τη Νίκαια, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μόνικας» του 979 τεύχους.

Ό Βασίλειος Μερσάρης, 95 Καδείας, Grèce, επιθυμεί η αλληλογραφία με νέες από το εξωτερικό.

Ό Σταύρος Κουντούρης, Χατζοπούλου 6, Κάτω Πατήσια, Αθήνα, Grèce, ζητεί η αλληλογραφία με τη «Μόνικας».

Ό Γεώργιος Σαμπάτης και ο Άγγελος Διμήτριος, Νοσοκομείο Σανατόριον Ήπειρου, Ιωάννινα, Grèce, θέλουν η αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ό Διονύσιος Πέρεζ, 53, σπινδαλίας ηλεκτρολόγος, Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήνα, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμμαστίμων και την ανάπτυξη φιλικών σχέσεων.

Ό Παντελής Κορρές, Εράτωνος 7, Πατήσια, Αθήνα, επιθυμεί η αλληλογραφία με την «Αφροδίτη» από την Κύπρο.

Ό Ανδρέας Τσάκαλης (19 χρόνων), Δανιόλου 3, Θεσσαλονίκη, που αφοχάται με τη λογοτεχνία, θέλει η αλληλογραφία με νέες από τη Θεσσαλονίκη, Αθήνα, που να της άρσει επίσης η λογοτεχνία, με σκοπό την ανταλλαγή σκέυμων σε λογοτεχνικά θέματα.

Ό Κωνσταντίνος Πανάουλος, Βιθυνίας 88, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεί η αλληλογραφία με τη «Μαργαρίτα γισμένη» από τη Στοκχόλμη.

Ό Γεώργιος Μπίτσας, Αγίας Φωτεινής Νο 20, Τοιεύς 8ος, Αθήνα, επιθυμεί η αλληλογραφία με την «Ατίβια».

Ό Γεώργιος (20 χρόνων) και ο Νικόλαος (19) ο λήμουν Νο 20, Θεσσαλονίκη, Grèce, με η αλληλογραφάρουν αντιστοιχώς με τη «Ντορέττα» και τη «Λή Σμαίλ».

Ό Ιωάννης Σταυρινίδης, Σινωκί, Αλκαμά, Έκαστι υποσταθμού, Χαλκίς, Εύβοια, Grèce, επιθυμεί η αλληλογραφία με νέες από το εξωτερικό, κατά προτίμησι από τον Καναδά και την Αμερική, ηλικίας 6—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ότι επακολουθήσει η αλληλογραφία με νέες από τη Σπ. Παρ. Ακράτας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού, ηλικίας 18—28 χρόνων, στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας φίλιας.

Ό Γεώργιος Φίλις, Σκληρός, Μαραντοχώρι, Λευκάδα, επιθυμεί η αλληλογραφία με την ανωτέρωστρα μας από την Κεφαλονιά, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Αφροδίτα».

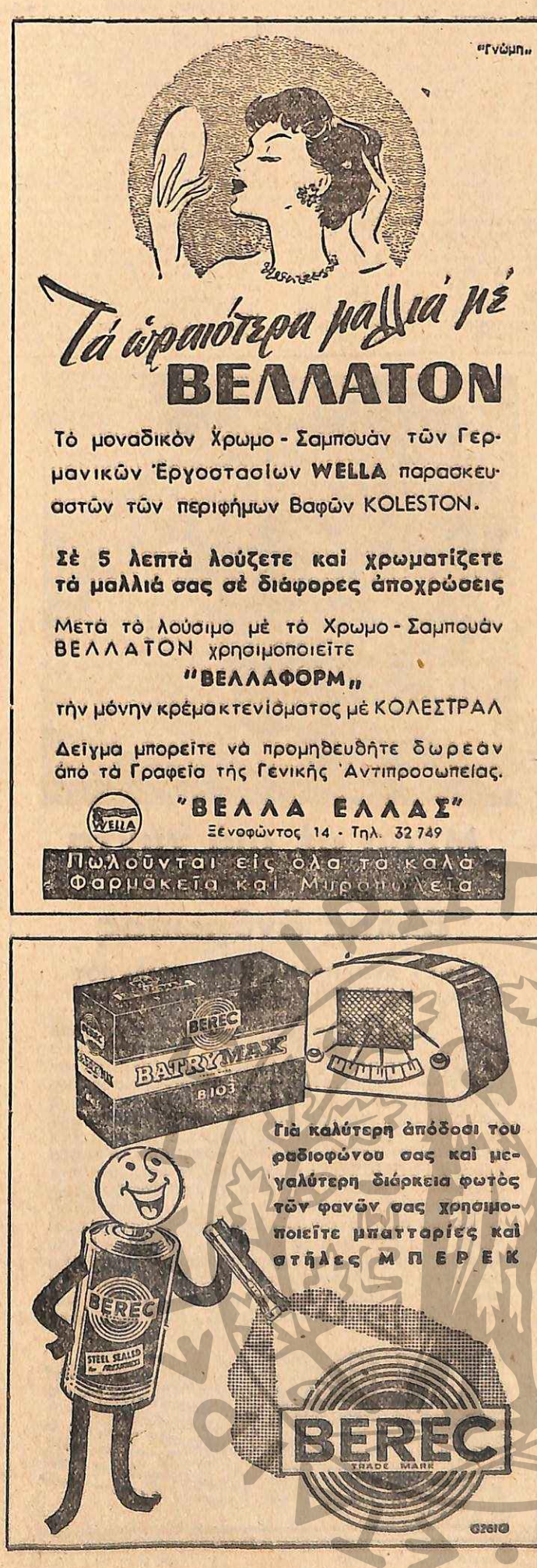
Ό Ισίδωρος, η αλληλογραφία με την «Αννέτα» Κεφαλονιάτοπούλας.

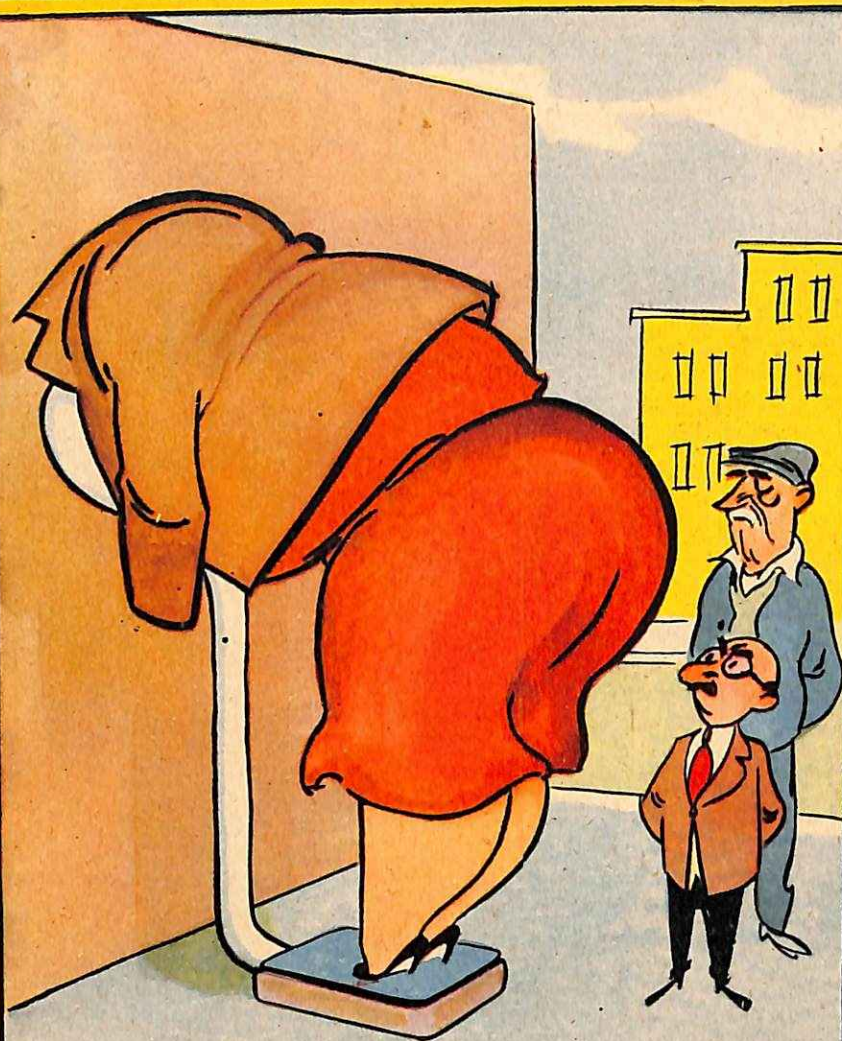
Ό Άναστάσιος Τσελέλης, Λεωφόρος Βασιλέως Κωνσταντίνου 5, Θεσσαλονίκη, ζητεί αλληλογραφία με τις ανωτέρωστρες μας του 980 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ντίνα». Δύο φίλοι, ο Ιωάννης Ζωνιάδης και ο Ι. Τσούλας (23 χρόνων), Κέρκροπος 7, Νίκαια, Αθήνα, θέλουν η αλληλογραφάρουν με νέες του εξωτερικού και του εξωτερικού, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλιας.

Ό Μιχάλης Μπαλάνος, 105 Καλλιθέας, Αθήνα, ζητεί αλληλογραφία με τη «Μόνικας» από τη Νίκαια.

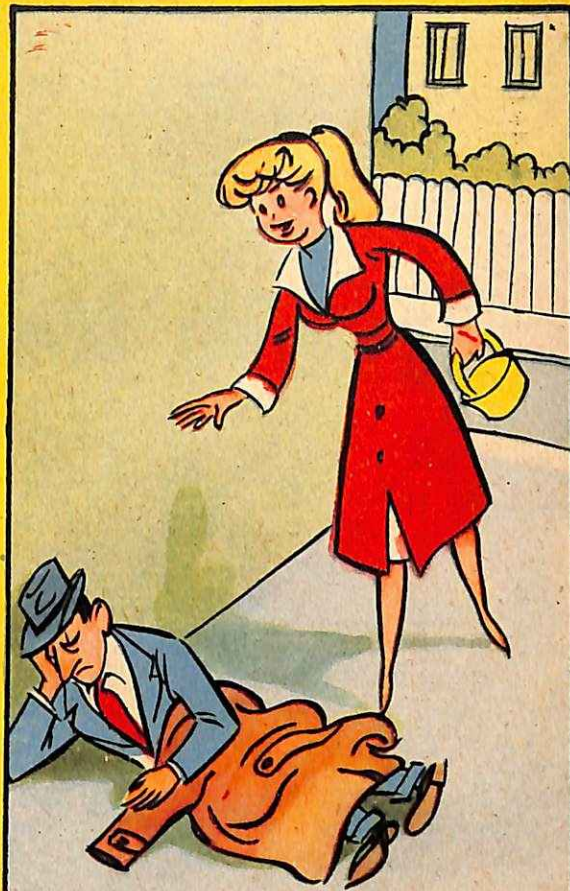
Ό Γιάννης Μαμάκος, Χρυσόπολεως 72, Αθήνα, Τ. 7, Grèce, θέλει η αλληλογραφία με σκοπό την ανταλλαγή γραμμαστίμων ελληνικών και ξένων, σφραγισμένων ή ασφραγιστων, σε σειράς ή κομμάτια.

Ό Βασίλειος Ντόρτας, Νοσοκομείο Σανατόριον Εσώντριάς, 4η Κλινική, Αθήνα, Grèce, θέλει η αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας άνηγης φίλιας.

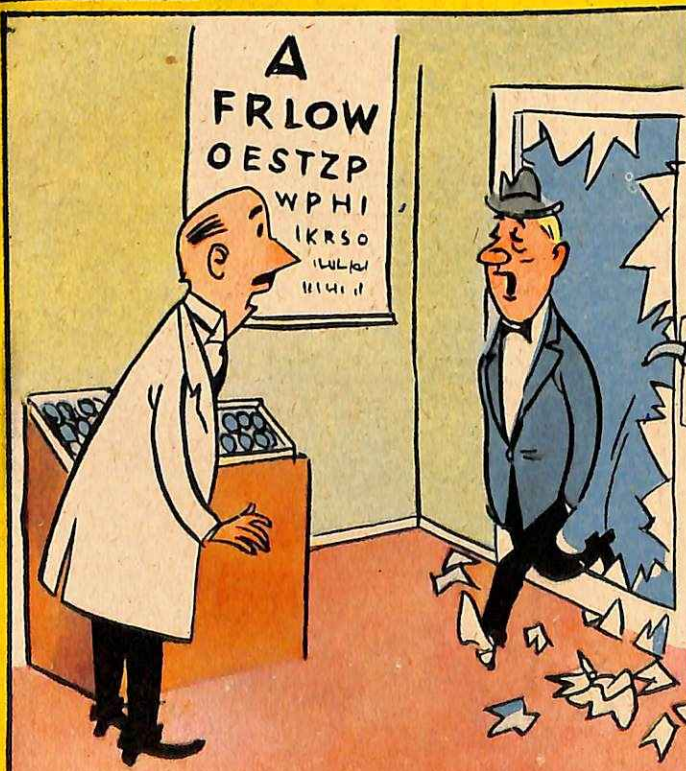
[illegible]

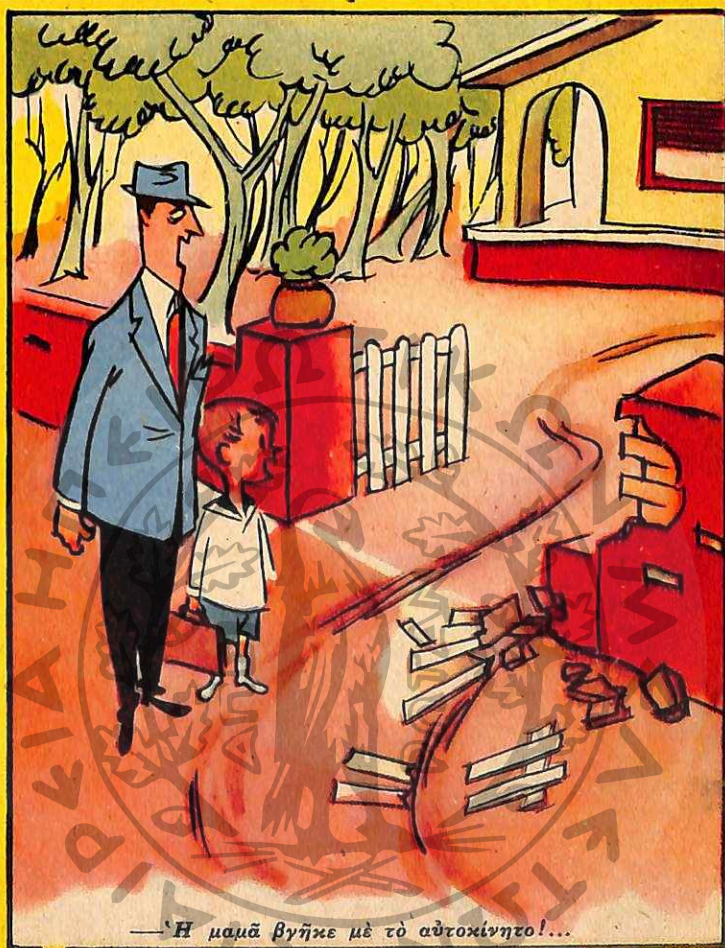
— Απόλυτη μυστικότητα.

— Γεια σου, Κωστάκη. Μήπως άρρησα;

— Έγασα τὰ γυαλιά μου, γιατρέ.

— Ή μαμά βγήκε με τὸ αὐτοκίνητο!...